

Hàm Thê Tiền Đa Đa

Contents

Hàm Thê Tiền Đa Đa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	24
5. Chương 5	32
6. Chương 6	38
7. Chương 7	46
8. Chương 8	53
9. Chương 9	61
10. Chương 10	67

Hàm Thê Tiền Đa Đa

Giới thiệu

Một hồi tai nạn xe cộ sau, của nàng thủ hộ Tinh Linh nói cho nàng Nàng trở lại kiếp trước rửa sạch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ham-the-tien-da-da>

1. Chương 1

Tiết Tử

“Thật đáng thương nha, cô gái này còn trẻ như thế, sao lại gặp chuyện như vậy chứ?” “Nếu cha mẹ và người nhà nàng biết, nhất định sẽ rất đau lòng ...”

“Không biết cảnh sát đã thông báo cho nhà nàng chưa nữa.....”

Bên tai Nguyễn Tiểu Vũ truyền đến những thanh âm nghị luận, còi cảnh sát kêu to, nàng mở mắt ra , phát hiện có rất nhiều người đang vây quanh cách đó không xa, giống như đang nói đến người nào đó vậy .

Cho dù không hay ho, thì cũng không liên quan đến nàng ...

Hôm qua lão ba uống rượu say khướt, buổi sáng hôm nay liền nhận tin mẹ nằm viện, đệ đệ nàng cũng không chịu thua kém, để lại thư nói muốn làm tên côn đồ, ngày nào cũng đánh nhau, không để trong nhà có ngày yên ổn.

Nàng thân là phóng viên, ngày nào cũng phải chạy quanh đi tìm tin tức, buổi tối còn phải tăng ca bồi lão bản xã giao, ngay cả cuối tuần cũng không được nghỉ ngơi, chỉ vì muốn tranh thủ kiếm thêm nhiều tiền, đem về nhà.

Nhưng người trong nhà cũng không chịu thua kém, phòng ở càng lúc càng nhỏ, tiền gửi ngân hàng cũng càng lúc càng ít, đến bây giờ, đành phải ở lại căn phòng cũ nát nhất trong một toà nhà sắp bị sập đổ.

Nàng nhớ chạng vạng hôm qua, mới từ công ty đi ra, nhìn thấy một bà bà làm rách ví tiền, nhất thời nổi lòng chính nghĩa, đuổi theo, lúc ấy tình hình giao thông rất tẻ, đột nhiên có một chiếc xe vọt về hướng nàng, trước mắt đen lại, khi tỉnh lại thì đã là tình cảnh này.

Cách đó không xa, đám người vẫn không ngừng nghị luận, hai chiếc xe cảnh sát, một chiếc xe cứu thương đi đến, Nguyễn Tiểu Vũ tò mò đi vào đám đông, thuận tiện hỏi một vị lão bà.

“Có chuyện gì vậy a ?”

Lão bà chỉ lo xem náo nhiệt, không để ý đến nàng. Nàng nhú nhú mày, tiếp tục chen vào giữa đám người, muốn tìm hiểu xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra

Là một nữ tử nằm trên mặt đường, tóc dài hoàn toàn che khuất khuôn mặt, cánh tay áo sơmi ngắn dính đầy máu, chiếc túi màu lam đáng thương nằm kế bên, mặt trên đồng dạng nhiễm huyết.

Nguyễn Tiểu Vũ thập phần khiếp sợ. Đây..... Điều này sao có thể? Nữ tử nằm yên không nhúc nhích trên mặt đất kia lại là nàng !!!

Không thể có người giống nàng đến vậy, nhưng là, nữ tử kia mặc quần áo hết như nàng, chiếc túi màu xanh cũng giống như túi, nhưng rõ ràng nàng vẫn đang bình yên đứng đây xem náo nhiệt, làm sao lại có thể nằm trên đất chứ ?

Nàng nắm lấy tay người bên cạnh, lại phát hiện tay mình xuyên qua thân thể của đối phương, nàng cố ý ở vậy vẫy tay trước mặt người đó, nhưng người đó cũng không nhìn thẳng nàng, chỉ nhìn thẳng phía trước

Tại sao người khác không nhìn thấy nàng ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại như vậy ?

Hai nhân viên y tế đưa Nguyễn Tiểu sắc mặt trắng bệch, cả người đầy là máu lên xe

Bên tai vẫn truyền đến tiếng oán hận của mọi người, Nguyễn Tiểu Vũ tuyệt vọng mờ mịt đứng giữa đường, nhưng không ai nhìn thấy được nàng .

“Oanh -” Phía chân trời đột nhiên đánh xuống một tiếng sấm, con đường vốn ồn ào, không biết từ khi nào chỉ còn 1 mình nàng .

Tia chớp qua đi, nàng kinh ngạc phát hiện, từ giữa ánh sáng xuất hiện 1 người, trên mặt lộ nụ cười hiền lành .

“Cô gái, đừng sợ, ta là tinh linh thủ hộ của ngươi, đã chờ ngươi rất lâu .”

Cái gì chứ ? Tinh linh thủ hộ ? Nàng chỉ biết có thiên sứ và thượng đế, nhưng đó chỉ là trong truyền thuyết được không ?

Nhìn người cười hiền lành hết như ông ngoại trong quảng cáo KFC này, da đầu Nguyễn Tiểu Vũ run lên, vốn định lui về phía sau, nhưng thân thể không thể khống chế được, cả 1 bước cũng không thể động dấy.

“Đừng từ chối, bây giờ ngươi và ta đang ở trong không gian mà người khác không nhìn thấy, nếu ngươi thông minh, hẳn là đã biết, ngươi đã rời khỏi nhân gian”

Tin tức tàn nhẫn làm đầu Nguyễn Tiểu Vũ như bị nổ tung. Đã rời khỏi nhân gian Nàng đã rời khỏi nhân gian !!!

“Nhưng ... nếu ta chết rồi, vậy người nhà ta làm sao bây giờ ? Mẹ ta say rượu, nằm trong bệnh viện, không có người chiếu cố ; Ba ta cả ngày chỉ biết là đánh bài, nếu ta không trả tiền thay hần, hần nhất định sẽ bị người ta chém chết ; Còn..... Còn đệ đệ của ta, hần đánh nhau gây sự, không chuyện xấu gì không làm, không có ta, bọn họ làm sao bây giờ ?”

Vì gia đình, nàng đã mệt chết rồi, nhưng dù sao bọn họ cũng là người thân, nếu nàng rời khỏi nhân gian, ai sẽ chiếu cố bọn họ ?

Tinh linh mỉm cười: “Thân nhân của ngươi như vậy vốn là do kiếp trước ngươi tạo nghiệt quá nhiều.”

“Kiếp trước?” Nàng khó hiểu.

“Đúng vậy! Ngươi kiếp trước ác không chịu nổi, đánh bài thành tính, yêu rượu như mạng, làm người âm hiểm giả dối, vì tư lợi, thậm chí vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn”

Nguyễn Tiểu Vũ giật mình trừng lớn mắt. Nàng, kiếp trước nàng xấu xa vậy sao ?

“Cho nên kiếp này ngươi mới phải chịu báo ứng .”

Một lời tuyên án, nhất thời đẩy Tiểu Vũ lâm vào tuyệt vọng. Nàng vạn vạn cũng không ngờ, mình đầu thai vào gia đình như vậy, tất cả đều là kiếp trước tạo nghiệt quá nhiều .

Thấy vẻ mặt nàng đau khổ, tinh linh nở nụ cười dễ gần.

“Mọi chuyện cũng không tệ như ngươi nghĩ, hai mươi mấy năm, ngươi đã nhận hết cực khổ và tra tấn, cũng không oán không hận, rốt cục cũng làm trời cao cảm động, nguyện ý cho ngươi 1 cơ hội hối lỗi. Chỉ cần ngươi trở về kiếp trước làm người 1 lần nữa, làm điều tốt nhiều, để mình viên mãn, người bên cạnh cũng có cuộc sống viên mãn, vậy thì gia đình ở hiện đại của ngươi mới được viên mãn .”

Tinh linh nói giọng khàn khàn : “Thời gian đến rồi, ngươi cũng nên đi.”

“Ra đi?” Nguyễn Tiểu Vũ liếc mình quát to, “Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra ? Ta nên làm như thế nào? Ngươi còn chưa nói ta nên làm gì để viên mãn, ta, uy.....”

Một ánh sáng hiện lên, làm nàng biến mất.

Tinh linh cười cười, “Cô gái, khảo nghiệm ngươi chỉ mới bắt đầu từ bây giờ !”

Chương 1:

Cô gái nằm trên giường nhắm chặt hai tròng mắt, hai gò má không chút huyết sắc, hơi thở yếu dần

Đại phu ngồi cạnh giường, nhẹ nhàng dùng khăn lau má cho cô gái, cầm tay cô gái lên bắt mạch, nhẹ lắc đầu. Động tác này làm ột người đàn ông trung niên hốt hoảng

“Trương ... Trương đại phu, bệnh của tiểu nữ còn có thể cứu hay không ?”

“Tiền lão gia, thật không dám giấu diếm, ta làm nghề này hơn 30 năm, loại bệnh kỳ quái mà cô nương này mắc phải, lão phu thật chưa từng thấy qua. Không hề bị thương hay trúng độc gì, mạch tượng vững vàng, nhưng sắc mặt lại trắng bệch, hơi thở ốm yếu giống như là bị bắt mất hồn vậy ...”

“Cái gì ? Ngươi nói tiểu nữ mất hồn vía sao ?”

Chẩn đoán của đại phu làm cho Tiền lão gia bị rơi vào đáy cốc

Nhớ lại ba ngày trước, nữ nhi của hần – Tiền Đa Đa đang ăn cơm bỗng la hét nói không thoải mái, hần vội vàng lệnh cho người hầu đi tìm đại phu, đại phu chưa tới, sắc mặt nữ nhi đã trắng bệch, bất tỉnh nhân sự ba ngày liền

Sau đó, dù mời đến bao nhiêu đại phu, ai cũng không tìm được nguyên nhân bệnh, làm cho hần chỉ trong một đêm mà như già đi hơn mười tuổi

“Tiền lão gia, sợ rằng với tình trạng hiện nay của Tiên cô nương, ngươi cũng nên chuẩn bị tâm lý đi “

Tuy ngoài miệng nói lương y như từ mẫu, nhưng nghe lời nói của hần lúc này, lại mang theo vài phần đùa cợt

Không thể trách tâm địa hần lại như thế, trên thực tế, mọi người đều biết Tiền cô nương kiêu căng phách lối, thường ngày làm nhiều việc ác, ý trong nhà có nhiều tiền của lại làm chuyện xằng bậy với mọi người, quả thật là đáng giận !

Nói tới Tiền gia, ở Mai Long trấn có không ít quyền lực. Tiền lão gia là kinh doanh “hiệu cầm đồ”, tiểu nhị trong tiệm có hơn mười người

Chín năm trước, Tàn phu nhân bệnh mất, hần sợ con gái gặp mẹ kế chịu nhiều uất ức nên từ đó đến nay vẫn thủy chung không tái giá

Tiền Đa Đa có thể ví như hòn ngọc quý trên tay Tiền lão gia vậy, lúc nhỏ luôn được Tiền lão gia yêu thương che chở, làm nằng càng lúc càng kiêu căng phách lối, làm xằng làm bậy

Lúc còn nhỏ, nàng thường xuyên đi đến đồ phường, thắng thì gom hết, thua thì không chịu trả, ai dám bức nàng, nàng liền xông vào đánh kẻ đó đến sứt đầu mẻ trán

Tóm lại, uống rượu, cờ bạc, đánh nhau, gây sự, không chuyện nào là nàng không làm. Ba tháng trước, nhìn thấy Tôn công tử hào hoa đẹp trai liền thích, nàng xin cha ép buộc chàng công tử đó cưới nàng làm chính thê, không nghĩ đối phương đã có hôn ước chưa. Sau khi biết được chàng ta đã có người yêu, dám đứng trước mặt mọi người cự tuyệt lời cầu thân làm nàng mất mặt, lúc đó ghi hận trong lòng, thừa cơ bắt cóc cô nương kia để mà đánh đập cho hả giận

Sự kiện này làm cho Tôn gia náo loạn cả lên, báo quan tìm người, cuối cùng cũng đem cô nương ấy bình an trở về. Tiền lão gia sợ con gái mình ngồi tù, liền bỏ chút ít tiền vào tay quan phủ, chuyện này vì thế mà lắng xuống dần

Nhìn thấy vậy, dân chúng ở Mai Long trấn đều thấy không phục, nhưng quan lớn hơn dân, bọn họ chỉ có thể ngậm ngùi mà nén giận trong lòng

Nay nhìn thấy Tiền Đa Đa bị quả báo mắc phải căn bệnh lạ, bất tỉnh nhân sự như vậy, đối với dân chúng ở Mai Long trấn mà nói, quả thật là mừng rỡ vô cùng

Những tên đại phu đến chuẩn đoán, có ai là thực tâm cứu nàng ? Cũng không thể nói như vậy, cho dù bọn họ có muốn giúp cũng không được, quả thật là bệnh quá nặng rồi

Sau khi an ủi xong, tên đại phu kia bước ra khỏi phủ. Tiền lão gia nhìn nữ nhi bé bỏng của mình nằm trên giường, cầm bàn tay nhỏ bé kia lên

“Nữ nhi a, người thật là tàn nhẫn, sao lại bỏ ta ra đi, âm dương xa cách hả ?”

“Lão gia, ngài đừng quá đau lòng. Tiểu thư đang bị bệnh, nếu ngài cũng thế, vậy người trong phủ biết nhờ cậy vào ai ?”

Người đang nói chuyện là quản gia của Tiền phủ, tuy rằng tiểu thư có hơi độc ác, không có ai yêu thích, nhưng dù sao cũng là đứa nhỏ mà hần chăm bẵm đến lớn, nhìn nàng như vậy, hần không khỏi đau lòng

“Bọn họ đều nói tiểu thư hoạn cách hôn chúng, sợ là đi trên đường, đụng phải thứ gì đó không sạch sẽ, nếu lão gia cho tiểu thư xưng hỉ, nhất định có thể xin diêm vương thả người về”

Nghe xong lời này, Tiền lão gia xê dịch thân mình mập mạp, đôi mắt mang vài phần mong đợi, “Sao ta lại không nghĩ đến ý này ? Nhưng, phải xưng hỉ như thế nào ?”

“Tiểu thư năm nay cũng đã mười chín, lão gia có thể nhân cơ hội này giúp tiểu thư tìm một cuộc hôn nhân”

“Ách ... đừng nói là nàng đang hôn mê, cho dù là còn chạy nhảy chơi đùa được, cũng không có ai thèm đến cưới nàng a” Tiền lão gia nghĩ tới thanh danh bên ngoài của nữ nhi, cảm thấy hổ thẹn khôn cùng, đều là do hần quản thúc không nghiêm nên mới ra có sự như thế này đây

Lão quản gia cười nhẹ : “Lão gia, chẳng lẽ ngài quên chỉ cần có tiền mua tiên cũng được sao ? Chỉ cần ngài cho bằng giá đủ , sợ rằng người ta còn giành giật nhau ấy chứ”

Cuối cùng Tiền lão gia cũng bị thuyết phục, không khỏi mong mỗi sau này nữ nhi của mình có thể gả ột đấng nam nhi thật tốt, nhưng hôm nay nữ nhi bệnh đến như thế này, đành phải làm thế thôi, dù sao thì đợi đến sau này nữ nhi khỏe lại, tìm người khác cũng không phải là khó

Quyết định như thế, Tiền lão gia cho người dán bố cáo chọn rể, không cần cao, không cần gia thế, không cần đẹp trai tuấn tú, chỉ cần là nam nhân dưới 28 tuổi đều có tư cách trở thành con rể của Tiền gia. Đến lúc trúng cử, Tiền gia sẽ cho 100 lượng vàng coi như cửa hồi môn

Kết quả, bố cáo dán bên ngoài suốt ba ngày, nhưng lại không có ai đến cửa cầu hôn!

Sắc mặt của Tiền lão gia càng lúc càng đen, sầu não vô cùng, hắn đã ra điều kiện phóng khoáng như thế, tại sao vẫn không có người hưởng ứng chứ ?

Mấy ngày trôi qua, Tiền Đa Đa vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Tiền lão gia cảm thấy như hết hy vọng, bắt đầu chuẩn bị đại sự cho Đa Đa, sợ pho đột nhiên hồi bẩm có người muốn đến làm con rể

Tiền lão gia như người chết đuối vớ được cây cọc, kêu sư phó cho người ta tiến vào. Rốt cuộc, người vào cửa lại là một bà mối

Bà ta vừa bước vào vừa cười : ” Ô, chúc mừng Tiền lão gia, chúc mừng Tiền lão gia, nghe nói Tiền cô nương bị bệnh đã lâu, hôm nay lại có người muốn đến cầu hôn, chắc chắn là may mắn, Tiền cô nương sẽ sớm tỉnh lại thôi”

Nghe được rốt cục cũng có người đến cầu hôn con gái, Tiền lão gia nhất thời mừng rỡ thầm trong lòng.“Mau nói cho ta nghe một chút , đối phương là người như thế nào ? Bao nhiêu tuổi ? Có thú vui bất lương gì không ? Gia thế có trong sạch không?”

“Ách.....” Bà mối nghe những câu hỏi đến liên tiếp, biểu tình có chút mất tự nhiên, nhưng vẫn duy trì nụ cười lồi đời.“Đối phương có xuất thân cao quý, nhưng bộ dạng đen một chút, vóc dáng hơi bé một chút, dáng người có chút..... Ách, nhỏ gầy, về phần bộ dáng thì cũng không gọi là tuấn tú.....”

Thấy biểu tình của Tiền lão gia càng lúc càng suy sụp, bà mối vội vàng nói:“Tiền lão gia, ngài cũng đừng nên soi mói nhiều, nghe nói lệnh thiên kim hôn mê nhiều ngày không thấy chuyển tốt, đối phương biết chuyện này, cũng có chút lo lắng. Nhưng đối phương cũng đã nói, người hắn cuối là Tiền tiểu thư, về phần tài vật của Tiền gia, người ta cũng không nhận. Không chỉ thế, còn đưa ra điều kiện, nếu cưới được Tiền tiểu thư, nhất định sẽ gửi 1 vạn lượng qua!”

Tiền lão gia nghe xong rất bất ngờ . Hắn không để ý đến 1 vạn lượng kia, chỉ là có chút lo lắng. Chỉ là không người nào chịu thành thân với con gái, bây giờ rốt cuộc cũng có người đến cầu thân, cơ hội này đúng là ngàn năm 1 thuở

Huống hồ , sau khi nữ nhi khỏe mạnh trở lại, hắn tin tưởng với tính cách của nữ nhi, chắc chắn sẽ không bị người nhà chồng uy hiếp

Bà mối thấy cuộc hôn nhân này sắp thành công, cười cười nói : “Nếu Tiền lão gia không phản đối vậy thì mau ký tên vào khế ước đi” Bà ta nói xong liền đưa ra một tờ giấy

Tiền lão gia tiếp nhận, nhìn thấy nét chữ cứng cáp hữu lực, tâm tình cũng trở nên vui vẻ hơn, nhìn dáng chữ như vậy, người viết chắc chắn là không bình thường nha

Nội dung của khế ước rất nhiều, mặt trên nhắc tới, bây giờ nữ nhi đang có bệnh trong người, việc hôn nhân là do Tiền gia bọn họ chuẩn bị, nếu nữ nhi gả sau liền bất hạnh qua đời, đối phương sẽ hậu táng, còn nếu nữ nhi chuyển nguy thành an, đối phương sẽ cưới nữ nhi vào cửa, nhất định nuôi dưỡng tốt, tuyệt không bạc đãi, cuối cùng viết hai chữ “Hắc Bảo”.

Hắc Bảo ?!

Hắn cảm thấy hai chữ này có chút quen tai

Tiền lão gia suy nghĩ một lúc lâu cũng không thể nhớ ra mình làm sao quen biết tên này, bên cạnh lại có bà mối không ngừng thúc giục, hắn bỏ qua suy nghĩ của mình, vì hôn nhân của nữ nhi, hắn liền đặt bút ký tên

Tiếng nhạc tiếng trống vui sướng vang đến tận mây xanh, hàng xóm láng giềng biết hôm nay tiền phủ thiên kim Tiền Đa Đa xuất giá, đều chạy đến tiền phủ cửa vô giúp vui.

Vì Tiền Đa Đa vẫn hôn mê bất tỉnh như trước, vì bận tâm thân thể của nàng, nhà trai sẽ đến tận cửa bái đường thành hôn với nàng

Cho nên, sáng sớm hôm nay Tiền lão gia đã sai người chuẩn bị tử mĩ cho Tiền Đa Đa, tuy nhiều ngày chưa ăn cơm, Tiền Đa Đa gầy đến đáng sợ, nhưng vì nàng có lệ chất bẩm sinh, chỉ cần trang điểm 1 chút là trở thành mỹ nhân, đúng là mỹ lệ đến khiếp người .

Tiền quý phủ giăng đèn kết hoa, một mảnh vui sướng, nha hoàn bận rộn làm việc, chờ chú rể mới đại giá quang lâm.

Cuộc hôn nhân này tuy rất tốt, nhưng dù sao tiền phủ ở Mai Long trấn cũng là phú thương, Tiền lão gia ra lệnh một tiếng, vẫn làm được phong phong cảnh quang.

Huống chi, bọn người hầu đều muốn tiểu thư nhanh chóng lập gia đình, cứ như vậy, sau này bọn họ sẽ không bị tiểu thư khi dễ, hành hạ nữa

Đương nhiên, bọn họ cũng rất tò mò, đến tột cùng là thần thánh phương nào, lại không để ý đến tính mạng cưới Tiền Đa Đa nổi tiếng điêu ngoa vào cửa .

Hơn nữa, trước khi chú rể đến lại kiên trì giấu mặt, chỉ sai người đưa tới một ngàn lượng hoàng kim cùng hơn mười cây tơ lụa làm sính lễ

Một ngàn lượng hoàng kim! Cho dù có lấy toàn bộ gia sản của Tiền lão gia, cũng không nhiều đến vậy .

Giờ lành gần, rất xa, mọi người chợt nghe đến tiếng vó ngựa, chỉ thấy mấy chục binh lính cỡi ngựa, vây quanh một cái kiệu đỏ đi đến, mọi người nhìn xem đều cả kinh.

Rốt cuộc bọn họ cũng dừng lại trước cửa Tiền phủ, chiếc kiệu màu đỏ cũng dừng, đỉnh kiệu vô cùng chói mắt, thân xe còn khắc hình Thanh Long thật tinh xảo

Ở Dạ Hi quốc, chỉ có người của hoàng tộc mới được quyền khắc hình này lên kiệu. Chẳng lẽ người ngồi bên trong kiệu kia có liên quan đến hoàng tộc?

Tiền lão gia đứng trước cửa nuốt nước miếng một cái, chẳng lẽ người ngồi bên trong kiệu là con rể của hắn ?

Khi chủ nhân xuất hiện, dân chúng vây quanh đều không nhận được mà tán thưởng – một công tử tuấn mỹ oai phong a !

Hắn mặc trường bào màu đỏ sậm trên người, xa hoa chói mắt, khuôn mặt có ngũ quan đầy đủ tinh xảo làm người ta mê mẩn, làn da trắng nõn không tìm thấy bất kì vết nào, tuấn mạo phi phàm, nói cách khác hắn chính là một tên công tử đã quen được chịu chuộng từ nhỏ

Người này ước chừng khoảng 20 tuổi, dáng người gầy yếu nhưng không làm giảm khí thế oai hùng của hắn. Tự nhiên trong lòng mọi người cảm thấy lạnh toát, quý xuống hành lễ với hắn

Tiền lão gia cả kinh, nhìn kỹ tướng mạo của đối phương, cảm thấy có chút quen mắt. Thật sự là càng lớn tuổi trí nhớ càng kém mà, hắn không thể nhớ đã gặp vị công tử này ở đâu

“Lục vương gia giá lâm, còn không quý xuống nghênh giá.....” Một người hô to lên

Dân chúng nghe thấy sợ hãi quý hết xuống đất. Vạn vạn không nghĩ tới nam tử trẻ tuổi trước mắt chính là Lục vương gia

Dạ Hi quốc dân chúng không người không biết, không người không hiểu, Lục vương gia Lí Thừa Tuyên là bào đệ của đương kim Hoàng Thượng, nổi tiếng là 1 nhân vật âm ngoan

Nhưng Lục vương gia đang ở kinh thành xa xôi như vậy, có gì lại đến Mai Long trấn chứ ?

Dân chúng khó hiểu, Tiền lão gia đứng ở cửa nhà cũng khó hiểu, thậm chí ngây ngốc. Hắn phải đợi là con rể, sao Vương gia lại đến chứ ?

“Tiểu nhân khấu kiến vương gia. Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế” Tiền lão gia khẽ lau mồ hôi trên trán, ngẩng đầu lên, “Tiểu nhân cảm thấy hơi khó hiểu, vương gia cao quý như vậy, sao lại chịu khó ghé thăm hàn xá của tiểu nhân ?”

Lí Thừa Tuyên nhìn thấy Tiền lão gia , khoé miệng nở lên một nụ cười , “Tiền lão gia chẳng lẽ đã quên, bốn vương hôm nay đến đưa chú rể cho Tiền tiểu thư thành thân a”

“Ách.....” Tiền lão gia càng lúc càng mơ hồ, “Tiểu.....Tiểu nhân cả gan, xin hỏi Vương gia, tân..... Chú rể ở đâu?”

“Hắc Bảo, còn không ra gặp nhạc phụ đại nhân.”

“Nhạc phụ đại nhân vạn an, nhạc phụ đại nhân cát tường.....”

Đột nhiên, trên đỉnh đầu Tiền lão gia xuất hiện những thanh âm kì quái, thanh âm thanh thúy mà bén nhọn, hần theo tiếng nhìn lại, suýt nữa té xuống đất

Cái người gọi là Hắc Bảo kia, cư nhiên lại là bát ca (con vẹt) bên cạnh Vương gia !!!

Vật nhỏ tròng mắt, đôi mắt bén nhọn, chanh chua, mồm miệng lanh lợi, là 1 đồ chơi quý giá hiếm có trên đời

Nhưng..... Nhưng những điều này không quan trọng, trọng điểm là, vì sao chú rể cưới cô dâu, lại là 1 bát ca ?

“Tiểu ... tiểu nhân thật không hiểu ý của vương gia”

Không hiểu sao ? Hừ” Hắc lạnh lùng nhìn Tiền lão gia cười, “Chỉ mới không gặp vài năm mà Tiền lão gia đã quên ta mất rồi, thật là ...”

Tiền lão gia cảm thấy có kỳ lạ, ngẩng đầu nhìn trộm mỹ nam tử trước mắt. Hắc mang mày kiếm mâu phượng, khí chất cao quý không nói nên lời, nhất là trường bào quý giá đẹp đẽ đang mặc trên người, ngay cả hắc cũng chưa từng thấy loại vải dệt thượng đẳng như vậy

Lại nhìn bát ca đang đứng trên đầu hắc, đang dùng ánh mắt lơ đãng nhìn mình

Hắc Bảo..... A! Tiền lão gia đột nhiên nhớ tới cái tên này. Trong một góc sâu nhất trí nhớ, rốt cục cũng lộ ra 1 khe hở

Nhớ lại vài năm trước, có một thiếu 14, 15 tuổi đến đây, thiếu niên mặc quần áo lam lũ, rách rưới không thôi, xin hắc được ở lại để làm tiểu nhị của tiệm cầm đồ.

Thiếu niên kia xưng là Hắc Bảo !

Hắc thấy thiếu niên đó đáng thương, hảo tâm lưu lại , vạn vạn không nghĩ tới, cuối cùng lại bị nữ nhi hại phải đưa vào ngục .

Mà hắc, lúc ấy vì sự an nguy của nữ nhi, đành phải để thiếu niên bị quan phủ bắt đi, từ nay về sau chẳng quan tâm.

Cẩn thận nhìn, vị Lục vương gia tuấn mỹ lỗi lạc trước mắt này, khuôn mặt hình như hơi giống Hắc Bảo, chẳng lẽ là ...

Lí Thừa Tuyên thấy hắc đổ mồ hôi, sắc mặt nháy mắt trở nên lạnh lùng , hơi hơi cúi thân xuống, kiêu căng dọa Tiền lão gia đang sợ run cả người. “Nhớ được chưa ?”

Không chờ đối phương lên tiếng trả lời, hắc đã ngạo nghễ đứng dậy, mâu trung lóe trêu tức quang mang.

“Giờ lành đã đến, bốn vương muốn vô giúp vui, quan khán trận này hôn lễ .”

Rốt cuộc là ai đang âm ỷ bên tai nàng như thế ? LẦM cho ý thức nàng mê loạn

Là ai không ngừng đùa nghịch thân thể của nàng , giống như hận không thể làm nát cả khung xương của nàng vậy ?

Là cái gì đè nặng lên đầu nàng, làm nàng ngay cả thở cũng thấy khó khăn ?

Ngô..... Thân mình phiêu phiêu , tựa như đã đánh mất hồn, nàng cố gắng mở mắt ra, nhưng lại không biết nên dùng lực như thế nào để phá vỡ bóng tối trước mắt

Aaaa ... Đúng là gặp quỷ ! ai có thể nói cho nàng biết chuyện gì đang xảy ra không ?

“Lão gia ... Tiểu thư ...” Một giọng nói thanh thúy truyền vào tai nàng

Nàng cảm giác được có vài cánh tay đồng thời kéo cánh tay nàng lên, chiếc hài đang mang thật không thoải mái, toàn thân còn bị thứ gì đó rất dày bao lấy, trên đầu giống như đội cả xô nước vậy, nếu không thì làm sao mà thấy khó thở ?

“Vương gia, bệnh của tiểu nữ hiện đang rất nguy kịch, sợ là không có thời gian, xin vương gia đại lượng, đừng làm cho tiểu nhân khó xử, về phần một ngàn lượng hoàn kim của ngài, tiểu nhân xin hoàn trả hết thảy” Thanh âm của Tiền lão gia mang theo vài phần cầu xin

Im lặng 1 chút, một lát sau, hần phát ra 1 tiếng hừ lạnh, nói tiếp:“Tiền lão gia, giấy trắng mực đen viết rõ ràng, tên trên khế ước cũng là người ký lên , huống hồ lúc trước bà mối đã nói qua, Hắc Bảo nhà ta nhỏ nhắn, thân đen, không thể coi như anh tuấn phóng khoáng, từ đầu tới đuôi cũng không có ý lừa gạt, bây giờ người muốn bội ước sao ?”

Thanh âm này rất trẻ, nhưng lại phát ra một khí chất uy nghiêm làm người ta không dám phản bác lại .

“Hay là người muốn cùng bốn vương đối nghịch, cùng triều đình là địch?”

“Tiểu ... Tiểu nhân không dám” Thanh âm của lão sợ run run

“Nếu không dám, vậy còn không mau kêu hạ nhân đưa Tiền tiểu thư vào thành thân với Hắc Bảo?”

Đang nói gì thế ? Tiền lão gia? Vương gia? Hắc Bảo? Những người này là ai?

Nàng đang ở nơi nào? Tại sao chỉ nghe thấy được tiếng nói, chứ không thể mở mắt ra nhìn ?

Ngay lúc Nguyễn Tiểu Vũ không hiểu ra sao, muốn nhanh chóng thoát khỏi hoàn cảnh này, lại thấy cả người mình bị người ta tha lên, còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì, đầu gối đã đau xót, hình như nàng đang bị quỳ trên một sàn nhà lạnh lẽo .

“Nhất bách thiên địa -” Có người hô lớn, mà đầu nàng đang bị đè xuống, đụng 1 cái xuống sàn nhà .

“Nhị bách cao đường -” Lại đụng 1 cái .

“Vợ chồng đối bách -”

Đợi chút, những câu này là nàng hay nghe trong TV khi người ta thành thân mà, sao lại xuất hiện bên tai nàng ?

Hơn nữa, hình như nhân vật chính trong câu chuyện này chính là nàng nha ?

Dưới đáy lòng Tiểu Vũ cảm thấy kinh hãi,cố gắng nhớ lại xem mình đã xảy ra chuyện gì. Nàng nhớ lại lúc vừa mới từ công ty đi ra, liền nhìn thấy một kẻ cướp, nàng chạy theo tên cướp đó, sau đó bị tai nạn giao thông, bên tai chỉ còn truyền đến thanh âm của còi cảnh sát, tiếng nói của mọi người. Sau đó tự dưng có một cái Tinh Linh gì đó, nói kiếp trước kiếp sau, sau nàng liền mất đi ý thức

A ! Nàng nhớ hần còn nói cái gì mà cho nàng cơ hội sửa đổi, rửa sạch tội ác, thay đổi vận mệnh ...

Khi còn đang nhớ lại những chuyện trước kia, nàng đột nhiên trợn mắt, mới phát hiện trước mắt là 1 khối băng đỏ , theo bản năng kéo khăn đỏ kia lên, ánh vào tầm mắt là 1 đám người cổ đại ăn mặc kỳ lạ, gương mặt xa lạ, biểu tình cũng khó hiểu .

Mà nàng lại đang mang hỷ phục màu đỏ thắm chói mắt, đang quỳ gối trước mặt một nam tử, người nọ ngồi trên ghế, từ trên cao nhìn nàng, khuôn mặt tuấn mỹ khiếp người lộ ra biểu tình nghiến ngậm .

“Nương tử, cười cho gia 1 cái.”

Đột nhiên, một thanh âm bén nhọn truyền đến bên tai, tập trung nhìn vào, mới phát hiện có một bát ca đã đậu lên vai mình từ khi nào, nhìn chăm chăm nàng, vừa mở miệng đã kêu “Nương tử, cười cho gia 1 cái”, trong giọng nói lộ ra vẻ đùa cợt và trêu tức

Mọi người đột nhiên cười vang, nhất là nam tử trước mặt, cười khoa trương vô cùng

“Nữ nhi ngoan a, người tốt cuộc cũng tỉnh “

Trạng huống vẫn không rõ, thân mình lại bị người ta dùng sức ôm lấy, người ôm nàng vừa mập vừa nặng, rõ ràng là dinh dưỡng quá thừa

Đối phương khóc tí tách, vừa dùng sức ôm nàng, vừa nói 1 đồng thứ mà nàng không hiểu gì, nói cái gì bệnh đã khỏi hẳn, hôn phách rốt cục cũng trở về vị trí cũ, hôn mê nhiều ngày, thương thấu toàn trạch tâm.....

“Chờ ... chờ một chút”

Cuối cùng nàng cũng lấy lại tinh thần, cảm thấy thật là khó thở. Cứ bị người này ôm chặt mãi, nàng không biết là mình có chết thêm lần nữa hay không

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra ? Các người là ai ? Ai là Đa Đa ? Người là cha ta ? Còn nữa ... ” Nàng ngáp ngừng một chút : “Ta ... Ta là ai ?”

2. Chương 2

Hết thấy mọi chuyện đều phát sinh ngoài ý muốn. Tiểu Vũ chỉ nhớ ngày hôm đó tỉnh lại, hỏi mọi người mình là ai làm cho họ sống sờ ngáy cả người

Tên nam nhân tuần mỹ như thần tượng kia cười hì hì tuyên bố, “Xem ra Hắc Bảo đúng là phúc tinh của Tiên tiểu thư, hắc vừa mới thành thân với nàng thì nàng đã tỉnh lại rồi “

Sau đó hắn tà ác đến gần nàng, vẻ mặt nguy hiểm nói : “Mạng của người là do Hắc Bảo cứu, vì thế từ nay, mạng của người là sở hữu của Hắc Bảo”

Sau, nàng mới biết Hắc Bảo là một bát ca có thể nói, càng buồn cười là, bát ca này là lão công đương nhiệm của nàng !

Chưa đợi nàng tiêu hoá tin tức này xong, nam tử trung niên tự xưng là ba của nàng kia, vui quá mà khóc nói, nàng rốt cục hồi hồn, khởi tử hồi sinh.

Đối mặt với vẻ mặt mờ mịt của nàng, Tiên lão gia nửa nọ nửa kia nói:“Chỉ cần người còn sống là tốt rồi, về phần chuyện trước kia, đã quên thì quên đi.”

Cái gì mà quên đi chuyện trước kia chứ . Vấn đề chính là nàng không phải người thời này nha

Đáng buồn nhất chính là, từ đầu tới cuối không ai thèm nghe nàng nói

Sau đó nàng mới biết mình hiện tại đang ở Dạ Hi quốc, nàng tên là Tiên Đa Đa, là tiểu thư thiên kim ở Mai Long trấn, tướng công chính là Hắc Bảo

Cứ như vậy, nàng tự nhiên đi về thời cô đại, tự nhiên có tên là Tiên Đa Đa, tự nhiên lại có tướng công ,. ...

Ba ngày sau, nàng lại nhìn thấy nam tử tuần mỹ kia, cũng biết hắn là Dạ Hi quốc Lục vương gia, tên là Lí Thừa Tuyên.

Đối với Dạ Hi quốc xa lạ này, nàng mới biết nó nằm ở vùng bắc trung nguyên, xung quanh còn có vài tiểu quốc nhỏ nhố khác

Cứ nghe, những tiểu quốc bên cạnh luôn mơ ước đến Dạ Hi quốc, sản vật dồi dào, muốn liên thủ đánh cùng nhau, nhưng Dạ Hi quốc binh lực dũng mãnh, trải qua ba năm chinh chiến, cuối cùng lại bình định được những tiểu quốc bên cạnh, cũng đem thu về phụ quốc.

Mấy năm nay, hoàng đế Dạ Hi quốc tuy tuổi còn trẻ, nhưng có cách trị quốc, thưởng phạt phân minh, cả nước coi như yên vui thái bình.

Mà bát ca tên là Hắc Bảo kia, chính là sủng vật mà Lục vương gia nuôi, nói cách khác, đường đường một tiểu thư như nàng lại trở thành “thê tử” của sủng vật !!!

Cái gọi là lấy chồng theo chồng, gả cầu tùy cầu, nếu Tiền gia tiểu thư gả cho sủng vật của Lục vương gia, nàng dĩ nhiên cũng phải cùng “Lão công” về kinh

Biết được tin tức này sau, tiền quý phủ trừ bỏ Tiền lão gia khóc rầm trời ra, những người khác đều vui vẻ không thôi, giống như rốt cuộc ôn thần cũng rời khỏi bọn họ, trơ mắt nhìn nàng bị Lục vương gia mang ra tiền phủ.

Ở đây thiếu ô tô, xe máy với lại máy bay cho nên về đến kinh thành cũng là mất tới nửa tháng

MÀ thân là nương tử sủng vật của vương gia, đãi ngộ cũng không thể tốt hơn nha hoàn bao nhiêu, trừ ngày đầu tiên gặp tên Lục vương gia kia, những lộ trình kế tiếp, Lục vương gia đều ngồi trong kiệu hoa xa hoa, được người ta ân cần hầu hạ .

Thật không biết Tiền Đa Đa này trước kia đắc tội với Lục vương gia ra sao, dọc theo đường đi, chẳng những bị binh lính khó chịu nhìn chằm chằm, ngay cả những người bên cạnh Lục Vương gia cũng chằm chọc khiêu khích nàng, dĩ nhiên xem nàng như nô dịch vậy .

Lộ trình nửa tháng, thậm chí thời gian để ngủ cũng không có, nói chi là ăn, mà thức ăn lại kém vô cùng, thậm chí có khi phải đói bụng.

May mắn, ở thế kỷ 21 nàng đã chịu đủ khổ sở, mệt thì mệt, nhưng nàng giống như tiểu cường quật mãi không chết vậy, cho nên những điểm này nàng đều chịu đựng được

Ngày đêm dày vò, rốt cuộc cũng tới được Lục vương phủ, đến bây giờ nàng mới nhận thấy quả thật là Dạ Hi quốc rất giàu có nha

Lục vương phủ cách hoàng cung không xa, diện tích thập phần rộng lớn, núi sông đều có đủ , bên trong trang hoàng những màu sắc rất là chói mắt

Chỉ là Tiểu Vũ chịu mấy ngày tra tấn trên đường, không còn tâm tình nào để mà ngắm cảnh đẹp nữa, tuy là Lục vương gia chán ghét nàng, nhưng vẫn an bài chỗ ở tốt, mà ở cùng nàng chính là đương-kim-tướng-công-bát-ca

“Nương tử, lại đây cho ta hôn một cái”

Đây là tướng công “tiền nhiệm” của nàng, rời giường sau nàng không lâu, đứng trên chiếc lồng xa xa xem xét nàng, dùng những từ mà khách làng chơi thường sử dụng cùng kỹ nữ

Trải qua mấy ngày ở chung, nàng phát hiện Hắc Bảo tuy chỉ là một con vẹt, nhưng lại rất có linh tính, chỉ là chủ nhân không biết cách dạy,. cho nên mới làm nó trở nên hư hỏng như thế này

Hí mắt nhìn bát ca, nàng uy hiếp nói,“Vẹt đáng chết, còn nhiều lời, ta bứt hết lông chim trên người ngươi !”

Tiểu tử kia bị uy hiếp, đột nhiên vỗ hai cánh hô lớn,“Mưu sát chồng, mưu sát chồng.....”

Nguyễn Tiểu Vũ hỗn hển,“Phu người cái đầu người ! Đồ xuẩn đần !”

Hắc Bảo hình như bị dọa không nhẹ, rống một chuỗi như pháo nổ,“Tiểu thư, cho gia sờ ngực..... Nương tử, bóp chân cho gia..... Tiện thiếp, bồi gia một cái Cạc cạc dạt, cạc cạc dạt, lấy hết lông ngươi, lấy hết lông ngươi

Nàng lập tức bị giận đến phát khiếp.“con vẹt chết tiệt kia, còn nói hưu nói vượn, ta nguyên rửa người uống nước sặc chết, ăn cơm nghẹn chết, bay đến giữa không trung cũng ngã chết!”

Bát ca đột nhiên cầm miệng, vẻ mặt mờ mịt, giống như vô cùng tò mò với những danh từ mới này, nó trừng hai mắt tròn vo, lát sau, đột nhiên mở miệng nói:“Xuẩn đần !”

Tiểu Vũ nghe vậy, cũng không biết nói gì nữa. Chính mình đang làm gì ? Cãi nhau cùng một con vẹt sao ? Còn bị nó mắng là xuẩn đần nữa chứ ...

Khi nàng còn đang định động thủ để dạy dỗ lại “tướng công” của mình, ngoài cửa truyền đến một thanh âm xa lạ –

“Hắc phu nhân, hôm nay là ngày đầu tiên ngươi vào phủ, theo quy định, ngươi phải đi thỉnh an Vương gia”

Hắc phu nhân ? Thỉnh An ?

Thượng đế ơi ! Phạt tổ ơi ! Cho dù kiếp trước ta tạo nhiều nghiệp như vậy, làm ơn đừng tra tấn ta nữa được không ?

Nguyễn Tiểu Vũ đi theo sau quản gia, Lục vương gia quần áo hoa lệ đang ngồi trước cây đàn phẩm trà, hai tiểu nha đầu xinh đẹp đứng sau phe phẩy quạt cho hắn, trước mặt cũng có một cô gái, rửa chân giúp hắn.

Nam nhân thời này đúng là biết hưởng thụ !

“Còn không mau quỳ xuống thỉnh an vương gia” Thanh âm nghiêm khắc của quản gia vang lên

Nàng muốn phản kháng lại mới nhớ ra mình đang ở đâu. Đừng nói là cổ đại lễ nghi phức tạp, dù sao đây cũng là một tên Vương gia, dưới một người mà trên vạn người

“Vương gia vạn phúc” Dù không đồng tình nhưng Tiểu Vũ đành phải quỳ xuống

Lí Thừa Tuyên ngồi trên ghế, hí mắt lại hưởng thụ mùi vị của ly trà

Quỳ một lát không thấy hắn nói gì. Nguyễn Tiểu Vũ ngẩng đầu liếc hắn một cái, ho nhẹ nhắc nhở một tiếng

“Vương gia vạn phúc” Thanh âm to thêm vài phần

“Liên quản gia, thời gian bốn vương không có trong phủ có chuyện gì xảy ra không ?” Xem nhẹ Tiền Đa Đa đang ngồi trên đất, Lí Thừa Tuyên không chút để ý bắt đầu thảo luận với Liên quản gia

Liên quản gia tiến lên từng bước, khom người thi lễ, “Hồi Vương gia, những ngày ngài không có trong phủ cũng không có chuyện gì xảy ra”

“Ấn!” Đáp nhẹ một tiếng, “Cửa hoa viên mở chưa ”

“Hồi Vương gia, mở rồi ”

“Ngựa trong phủ có được cho ăn đầy đủ không ?”

“Hồi Vương gia, nô tài cũng không dám chậm trễ.....”

Nguyễn Tiểu Vũ nghe hai người nói toàn những chuyện không đâu, từ đầu tới đuôi, kia Lục vương gia kia đều xem nàng như không khí. Nàng quỳ được một giờ, khí lạnh từ sàn nhà bắt đầu đi vào đầu gối, hơn nữa, mặt đất cứng rắn cũng làm nàng thấy không khỏe .

“Liên quản gia, nghe nói khi bốn vương không có ở trong phủ, phòng bếp lại có thêm mấy đầu bếp vào.....”

“Nếu Vương gia vội vàng, ta đây cũng không quấy rầy .”

Không chờ được nữa, Tiểu Vũ đứng lên, đi đến phía cửa

Hành động lớn mật này của nàng làm cho Lí Thừa Tuyên chú ý

“Đứng lại” Thanh âm nghiêm khắc vang lên phía sau

Nàng dừng lại, quay đầu tựa tiểu phi tiểu nói : “Vương gia đang nói chuyện cùng ta ?”

Lí Thừa Tuyên hơi giật mình, nhìn trong ánh mắt của Tiền Đa Đa, không có chút nào sợ hãi, chỉ có khinh thường

Con người đen của hắn hí mắt lại đánh giá nàng, một thân màu xanh nhạt, quần bằng vải thô, ô ti khinh oản, khuôn mặt xinh xắn nhỏ nhắn, tuy không đến nỗi mỹ lệ nhưng lại có khí chất bức người

“Lá gan của người thật không nhỏ, bốn vương còn chưa ứng người, người đã dám đứng dậy ?” Hân hừ lạnh, giọng nói lại có vài phần trên cợt : “Liên quân gia, nếu nô tài trong phủ không nghe lời thì trừng phạt như thế nào ?”

Liên quân gia lạnh lùng nói : “Hồi vương gia, phạt tát miệng hai mươi cái”

“Sao còn không mau chấp hành ?”

Thấy chính mình sắp bị trừng phạt, Tiểu Vũ chẳng những không sợ mà còn ngênh mặt kiêu căng nói lại với hân : “Vương gia nếu nhìn thấy ta không vừa mắt, chỉ cần nói một tiếng, trong vương phủ sẽ có không ít hạ nhân thay người chính ta, không cần dùng cách này, chẳng lẽ ngài muốn người trong thiên hạ biết ngài có tâm tiểu nhân sao ?”

Lời nói này làm cho Lí Thừa Tuyên cau mày, hứng thú nhìn nàng : “Lời nói của người thật là có lý ! Hay là người cho rằng bốn vương đã sai lầm khi phạt người rồi ?”

“Vương gia nghĩ ngài phạt đúng?” Nàng bất tuân hừ cười một tiếng. “Tiểu nữ tử vừa thĩnh an vừa dập đầu, nhưng Vương gia hình như không nghe không thấy, như thế làm cho ta tò mò, có phải là trên người có thứ gì làm chướng mắt Vương gia hay không, nên đó mới là lỗi của ta , cho nên mới đứng dậy cáo lui. Không ngờ lại chọc giận Vương gia, thế này mới hiểu được, sợ là lúc trước tiểu nữ từng đắc tội với Vương gia, cho nên bây giờ ngài mới mượn cớ trừng phạt ta a .”

Nàng lạnh nhạt cười, trên mặt không có dấu hiệu nào gọi là sợ hãi, “Ngài là vương gia còn ta là người hầu, ngài muốn phạt ta cũng không nhiều lời, nếu vương gia cho người đánh ta hai mươi cái, hiển nhiên là ngài không có sai “

Nàng dùng chiêu lấy lui làm tiến xem như thành công , Lí Thừa Tuyên vốn muốn chơi đùa với nàng một phen, nhưng đám nô tài bên cạnh đều đang mở to hai mắt mà nhìn, nếu phạt nàng, như vậy hân sẽ trở thành nhân vật chính trong câu chuyện truyền miệng của bọn họ .

“Không ngờ sau khi mất đi trí nhớ, tính tình người vẫn điều ngoa không thay đổi” Nhíu mày , hân cười một cái : “Quả nhiên là người tốt thì mạng nhỏ, người xấu thì mệnh lớn a”

Tiểu Vũ dĩ nhiên không ngạc, hiểu được trong câu nói này còn có hận ý của hân

“Vương gia nếu thấy ta chướng mắt, cách tốt nhất chính là đuổi ta ra khỏi vương phủ” Tuy không biết cái cô nương Tiền Đa Đa làm gì mà gây oán hận tới như vậy nhưng nàng nghĩ cách tốt nhất chính là rời đi càng nhanh càng tốt

Lí Thừa Tuyên cười xốt xa : “Đến bây giờ người vẫn chưa hiểu rõ thân phận của chính mình, người chính là vợ của sủng vật bốn vương, nên phụng phụ vị thiên, thị phụ vì mệnh, người đã là vợ sủng vật của bốn phương, mạng của người tự nhiên cũng chính là sở hữu của ta, ta muốn người sống thì người phải sống, ta muốn người chết ...” Hân lộ vẻ mặt tà ác, “Thì người phải chết”

“Như vậy vương gia ...” Nàng lớn mật nhìn đối phương đang uy hiếp mình, “Người muốn ta sống hay chết ?”

Bị câu trả lời mỉa mai của nàng như vậy, trong phút chốc Lí Thừa Tuyên hơi bất ngờ

Thuở nhỏ sinh cho hoàng gia, khéo hoàng gia, nhìn quen mưu khuyến đoạt thế, lục đục với nhau, ai thấy hân này Hoàng Thượng trước mặt được sủng ái Lục vương gia, không phải a đua nịnh hót, cẩn thận lấy lòng.

Mặc dù thì trong lòng coi hân như tiểu nhân nhưng trước mặt hân, đều làm một bộ dáng thuần phục, dám cùng hân đối nghịch như vậy, nữ nhân này hay là cả mạng cũng không cần ?

Lí Thừa Tuyên mặt lạnh lùng, vừa muốn mở miệng nói chuyện, chỉ thấy bị hân coi là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt nữ nhân đột nhiên ngênh lại đây, quy củ quỳ trước mặt hân.

Nguyễn Tiểu Vũ thuở nhỏ đó là cái thông minh lanh lợi nhân, cực hội xem nhân ánh mắt, biết vị này tính tình kiêu căng Vương gia bị chính mình kiêu khích mau thẹn quá thành giận , tự nhiên hiểu được bước tiếp theo nên như thế nào ứng phó.

Nàng cười nhẹ, ôn nhu nói: “Ta vừa mới đối đáp tất là làm cho Vương gia khó xử đi, ngài nếu muốn cho ta chết, cần gì phải đem ta mang về vương phủ đâu?” Bướng bình nháy mắt mấy cái, “Cũng là như vậy, từ nay về sau, ta sẽ như Vương gia mong muốn, tại đây trong phủ hảo hảo sống sót.”

Lí Thừa Tuyên nhìn Tiền Đa Đa, hẳn không nghĩ tới mình lại bị nàng chơi khăm như vậy

Thấy nàng tuy rằng thẳng tắp quỳ trước mặt hắn, khả đầu gối không thôi không hề là lạnh như băng thạch, mà là một khối mây tháng tiền Ba Tư quốc tiến cống quý báu thắm.

Nàng ở mặt ngoài cung kính quỳ, khả tiểu mông lại vững vàng đương đương ngồi ở sau lưng đuổi kịp, xem nàng vẻ mặt thỏa mãn dạng, rõ ràng so với hắn này ngồi ở cây tử đàn ghế Vương gia còn muốn thoải mái.

“Được”

Thấy nàng cười nhu thuận như vậy, trong lòng Lí Thừa Tuyên hận đến nghiến răng, “Người là bốn vương sủng vật thú trở về thê tử, tại đây vương phủ tự nhiên không có ăn không ngồi rồi phần, Liêu quân gia, cấp bốn vương nói nói, trong phủ có thể có cái gì chuyện gì thích hợp nàng làm?”

Về mặt Liêu quân gia vẫn nghiêm túc không có thay đổi gì, “Hồi Vương gia, tháng trước phụ trách sửa sang lại sau hoa viên tiểu thuận tử nhân bệnh xin nghỉ, hiện tại hoa viên lý đang cần một cái tu bổ hoa cỏ hoa tượng.”

Nguyễn Tiểu Vũ từ nhỏ luôn thích hoa lá, nghe vậy ánh mắt sáng lên, “Tốt, ta rất có hứng thú, tưới nước cho hoa, sợ tưới nhiều quá sẽ làm cho hoa úng, ...”

Thấy vẻ mặt hứng thú của nàng, Lí Thừa Tuyên quảng cho Liêu quân gia một cái ánh mắt cảnh cáo

Liêu quân gia ho mấy cái, “Tiểu nhân nhớ tới ba ngày trước hình như đã có một tên hạ nhân làm rồi ạ”

Về mặt của nàng nhanh chóng xui xuống, làm cho đáy lòng của Lí Thừa Tuyên tốt lên một chút, “Vậy trong phủ còn công việc nào không?”

“Hồi vương gia, còn còn việc làm tại chuồng ngựa ...”

“Hầu hạ ngựa cũng tốt, ta trước đây rất muốn làm ...” Định nói tiếp, nàng thu lời lại, “Ách ... Ý ta là trộn cỏ khô, tắm cho ngựa ta đều làm rất được a ...”

Lí thừa Tuyên lại liếc Liêu quân gia một cái, “Chuyện này cũng đã có người làm rồi ạ”

Thấy nàng mười ngón như hành, trắng nõn dị thường, hẳn cùng nhà mình chủ tử trao đổi nhớ ánh mắt. “Lại nói tiếp, giặt quần áo phòng nhưng thật ra thiếu vài người thủ.....”

Nhìn thấy nàng không lộ ra biểu tình gì, Lí Thừa Tuyên đặc ý nói: “Vậy đưa nàng đến phòng giặt đồ đi”

Chậm rãi đứng dậy, hắn bên môi giơ lên gian kế thực hiện được tươi cười, trên cao nhìn xuống nhìn cái kia quỳ gối chính mình bên chân tiểu nữ nhân, trên cột ý tái khởi, “Vị tránh cho nàng bản thủ bản cước tẩy phá hư bốn vương xiêm y, trước cấp nàng tìm năm mươi kiện hạ nhân mặc xiêm y làm thí nghiệm, ba cái canh giờ nội phải tẩy hoàn, nếu hoàn thành không được, liền phạt nàng không cho phép cơm nước xong, Liêu quân gia, đều nhớ kỹ?”

“Hồi Vương gia, lão nô nhớ kỹ.”

Lí Thừa Tuyên mỉm cười xoa người rời đi

Tiểu Vũ ngồi trên mặt đất, suy nghĩ một chút rồi đáp: “Cũng tốt, lão gia trước kia còn khó hầu hạ hơn đi”

Lí Thừa Tuyên nửa nằm dài, trên người khoác cẩm bào, mày kiếm mắt phượng, ngọc bàn dung nhan, dưới ánh nắng ôn hòa, đôi mắt phát ra tia nhân nhật

Vài tiểu nha đầu đứng bên cạnh đồ mắt, vụng trộm đánh giá Vương gia nhà mình.

Trong lương đình ở hậu viện Vương phủ, gió thổi từ từ, bốn phía phiêu tán mùi hoa, xuân ý dạt dào, cảnh sắc đẹp không sao tả xiết.

Một nữ tử thanh lệ ngồi đánh đàn, cố ý khoe kỹ năng của mình, định hấp dẫn lực chú ý của vương gia

Sau một lúc lâu, nam nhân cao quý kia bắt đầu mở mắt, nha hoàn hai bên bắt đầu pha trà đổ nước , rất ân cần.

“Liên quân gia”

“Thưa có nô tài”

“Nói cho bốn vương biết tình hình của Tiền Đa Đa gần đây ” Từ ngày phái nàng đến phòng giặt quần áo, hần đã chuyên tâm lo việc quốc sự, suýt chút nữa là đem nữ nhân kia rơi vào quên lãng

Liên quân gia cung kính nói : “Hồi vương gia, theo tiểu nhân được biết, Tiền cô nương làm việc ở phòng giặt quần áo ba ngày, liền cùng bọn hạ nhân hoà mình, tính cách sáng sủa, vui vẻ nhiệt tình, làm việc chăm chỉ ,. .. ” Hần ngừng lại một chút , “So với lúc nói chuyện với vương gia là khác nhau một trời một vực”

Lí Thừa Tuyên không khỏi nhũu mày, lâm vào trầm tư. Tính cách sáng sủa, nhiệt tình – những chữ này, làm sao có thể có quan hệ với Tiền Đa Đa ?

Cho dù là thực sự mất đi trí nhớ, tính cách cũng không thể nào thay đổi. Tiền Đa Đa trong trí nhớ của hần, kiêu ngạo ương ngạnh, điêu ngoa tuý hững, không chuyện ác nào là không làm, sao có thể cùng với người mà Liên quân gia đang nói là cùng một người chứ ?

“Vương gia ... “Liên quân gia nhỏ giọng nói, “Có phải qua vài năm không thấy, vương gia đã tìm lắm người ?”

Hần ở trong vương phủ làm hơn mười năm, tận mắt nhìn thấy vương gia trưởng thành, đáy lòng tự nhiên là hướng về chủ tử nhà mình.

“Không có khả năng” Lí Thừa Tuyên lạnh lùng nói, “Đối với trí nhớ của mình, bốn vương tuyệt đối tin tưởng, huống chi bản mặt kia bốn vương không thể nào quên được”

Biểu tình đột nhiên trở nên âm ngoan , năm ngón tay buộc chặt. Năm năm trước kia, những sỉ nhục kia như vừa xảy ra ngày hôm qua, hần làm sao mà quên chứ ?

Hần và Tiền Đa Đa, quả thật là có đoạn nghiệt duyên mà cả đời này hần cũng không thể quên được .

— Nhớ lại năm năm trước —

Lúc ấy, hần và hoàng huynh đều là con ruột của mẫu thân, địa vị dĩ nhiên cao hơn những hoàng tử khác, nhưng trong hoàng cung , người lừa ta gạt, lục đục với nhau ùn ùn đến.

Vạn quý phi năm đó được sủng ái hết sức, con trai của nàng, cũng chính là Dạ Hi quốc tam Vương gia ý vào chính mình thiên phú dị bẩm, văn thao vũ lược, được hoàng sủng.

Một lần săn bắn đại , Tam ca vì muốn thể hiện năng lực của mình, không tiếc đặt bẫy làm những hoàng tử khác xấu mặt, trong đó bao gồm cả hoàng huynh hần, cũng chính là đồng cung thái tử Lí Thừa Trạch.

Thân là bào đệ của thái tử, Lí Thừa Tuyên hần khi còn bé đã có một chí nguyện to lớn, nhất định phải trợ giúp thái tử đi lên ngôi vị hoàng đế, bởi vậy cần cù luyện võ công, thực đọc binh thư.

Đối với những hoàng tử khác khiêu khích, phương thức giải quyết chỉ có 1, đó là lấy bạo chế bạo, không biết bao nhiêu hoàng tử đã bị trừng phạt, nhưng vì được phụ hoàng thiên vị, ai cũng không dám nói gì .

Nhưng tam ca lại không chịu được hần là đứa con được sủng ái nhất

Vì thiết kế thái tử, hại thái tử bị thương, hần quá tức giận, cho nên ra tay rất nặng với Vương, cuối cùng Tam ca bị hần đánh ặt mũi bầm dập, vô cùng thê thảm.

Vạn quý phi thấy con bị đánh như vậy, bầm bả với hoàng thượng, kết quả, hần bị phụ hoàng răn dạy một phen

Mẫu hậu và hoàng huynh đều cầu tình cho hần. Phụ hoàng mắng hần ý thân phận hoàng tử, chỉ biết gây chuyện thị phi.

Phụ hoàng nghiêm khắc chỉ trích, dĩ nhiên hần không phục.“Nhi thần mặc dù là hoàng tử, nhưng không như lời cha, thích ý thế hiếp người, thị cường lăng nhục.”

“Hừ, lần nào gây chuyện cũng nhờ mẩu thân và ca ca cầu tình, nếu người là một người bình thường thì sẽ không gây chuyện như thế này”

Hắn nghe nói thế cũng không vui. “Nếu nhi thần sinh ra trong một gia đình bình thường, có lẽ là vậy.”

Phụ hoàng nhìn hắn, hừ lạnh nói: “Trẫm muốn đánh cuộc với người, nếu người ra ngoài ba tháng không gây chuyện thị phi, trẫm tạm tha cho việc hôm nay; Nếu người vẫn gây thêm phiền toái cho trẫm, người phải ngoan ngoãn ở trong cung trừng phạt”

Hắn bất tuân dương cầm, “Đánh thì đánh, nhi thần tuyệt đối sẽ không thua.”

Cứ như vậy, dưới sự hộ tống của một vài thị vệ, hắn rời khỏi kinh thành, chạy tới Mai Long trấn, mai danh ẩn tích, quyết tâm lập thành tích cho phụ hoàng xem

Từ nhỏ đã sống trong thâm cung, đối với lòng người vô tình, hắn đã không còn lạ lẫm

Hiệu cầm đồ ở Mai Long trấn chính là nơi được hắn lựa chọn, dựa vào miệng lưỡi dài 9 gang tay của mình, hắn thành công được làm tiểu nhị ở tiệm cầm đồ

Lão bản Tiền Mãn Thương tuy keo kiệt, làm người không tốt, nhưng cũng không làm khó xử hắn

Vốn tưởng chỉ cần ba tháng là có thể hồi cung báo cáo kết quả với phụ hoàng, thuận tiên thổi phồng thành tích một chút, thế nhưng lại xảy ra tai hoạ

Thiên kim tiểu thư Tiền Đa Đa, tính cách yêu ma xảo quyệt, là đại hoạ của Mai Long trấn

Tuy rằng hắn nhìn thấy Tiền Đa Đa không vừa mắt, nhưng vì đại sự, hắn cũng không muốn gây ra chuyện thị phi gì

Nhưng hắn không chọc người khác, người khác không phải là không đến chọc hắn, Tiền tiểu thư kia thấy hắn mi thanh mày tú, câu dẫn bất thành, liền ghi hận trong lòng

Khi đó, có một khách nhân gửi tiệm cầm đồ một chiếc vòng bạch ngọc, bảy ngày sau sẽ đến lấy, kết quả, khi Tiền Đa Đa phát hiện chiếc vòng tay này, thập phần yêu thích, xin cha cho nàng chiếc vòng tay.

Tiền lão gia dĩ nhiên không đồng ý. Nha đầu kia liền tâm sinh ác niệm, thừa dịp không ai chuẩn bị, lấy đi mất, Tiền lão gia sợ tới mức báo quan, Tiền Đa Đa sợ hãi, sau đó giấu chiếc vòng tay vào phòng hắn.

Kết quả, hắn bị biến thành kẻ trộm, hắn thấy người ta ra tay quá nặng, kinh động quan phủ, cuối cùng, việc này dĩ nhiên rơi vào tai những hộ vệ đi theo hắn, rơi vào tai phụ hoàng

Lúc đó, chưa tới ba tháng, hắn đánh đổ cùng phụ hoàng một cuộc thua thảm hại

Trở lại hoàng cung sau, bị phụ hoàng ra dạy nghiêm khắc, bị 20 đại bản thì thôi, còn bị Tam ca cười nhạo, lúc đó hắn tự nói với mình, nhất định phải trở về báo thù Tiền Đa Đa

Nhưng trong cung liên tiếp gặp chuyện không may, đầu tiên là phụ hoàng bệnh nặng băng hà, thái tử lên ngôi, cung đình đại biến, chuyện báo thù này vì thế mà trì hoãn mãi

Cho đến tháng trước, hắn phụng chỉ ra ngoài phá án, đi ngang qua Mai Long trấn mới nhớ tới Tiền Đa Đa

Phái người hỏi thăm mới biết, nàng đột nhiên bị một căn bệnh quái lạ, Tiền lão gia ra thông cáo chiêu rỗi, hắn mới lấy tên Hắc Bảo lấy Tiền Đa Đa, làm cho nàng sống dở chết dở

Cho nên dọc theo đường đi, hắn tận lực khi dễ nàng, vào phủ, lại không cho nàng một ngày yên lành.

Không ngờ sau khi gặp lại, nàng đã mất trí nhớ

Cách đó không xa, truyền đến một thanh âm dịu dàng

“Đa Đa, vòng châu này là lúc trước mẹ tặng cho ta, người cả ngày người làm việc của mình, lại còn giúp đỡ ta, chiếc vòng này coi như đại lễ ta đáp lại”

“Nịnh Nhi ngốc, người đã nói cái này là mẹ người tặng cho người, ta làm sao mà nhận lấy.” Nguyễn Tiểu Vũ đẩy tay nàng ra, gõ đầu đối phương một cái. “Xem đi, chỉ có người mang chiếc vòng này mới xinh đẹp như thế.”

“Nhưng là.....”

“Dù sao thân thể ta cũng khoẻ mạnh hơn người, làm việc nhiều một chút cũng không sao “

Hai người nói chuyện, tiếng càng ngày càng nhỏ, hai tiểu cô nương tựa như tỷ muội tốt, nói nói cười cười rời xa.

Khắc sâu trong mắt Lí Thừa Tuyên là hình ảnh Tiền Đa Đa đang vui vẻ nói cười. Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng tỳ bà, làm cõi lòng hắn đảo lộn hoàn toàn

Trong nháy mắt đó, mọi vật giống như không còn tồn tại vậy, trời đất, giống như chỉ còn hắn và Tiền Đa Đa

Đáng chết , trên thực tế, Tiền Đa Đa từ đầu tới đuôi căn bản không nhìn thấy hắn, chỉ có hắn giống như ngu ngốc vậy, bị nộ cưỡi vô tà kia hấp dẫn

Hắn thấy nữ nhân đang hấp dẫn chính mình là Tiền Đa Đa, không khỏi tức giận

Hắn rốt cuộc là bị cái gì , tự nhiên lại cho rằng nàng cười giống nữ thần, hừ ! Kia rõ ràng là ác ma mỉm cười mà

Tiếng đàn du dương kia giống như là ma âm, chọc cho hắn thêm phiền lòng

“Đủ!” Hắn hốt hển quát một tiếng, ánh mắt lạnh lùng trừng về phía nữ tử xinh đẹp đang chơi đàn.“Cút ! Mau cút cho bốn vương!”

“Ba!” Từng cái chán, bình sứ rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng vang thật lớn, những nha hoàn hầu hạ hai bên vì hắn đột nhiên tức giận mà run lấy lấy

Lí Thừa Tuyên phát tay áo đứng dậy, một cước đá văng ra chiếc đàn cổ quý giá trước mắt , liêu bào chạy lấy người.

Liêu quần gia nhìn bóng dáng chủ tử, lâm vào suy nghĩ sâu xa.

3. Chương 3

“Đến giờ tỵ, cô bé lọ lem cùng chiếc xe bí đồ trở về nguyên dạng, thừa dịp hoàng tử không chú ý, nàng lén đi ra bằng cửa sau , cho đến khi vương tử biết được thì chỉ còn lại một chiếc giày thủy tinh, chàng cầm chiếc giày thủy tinh của cô gái trong tay, đem đến từng nhà để các cô nương yếm thử ...”

“Vậy hoàng tử có tìm được cô nương ấy không ?”

Mấy nha đầu mười sáu, mười bảy tuổi quên cả công việc của mình, nhìn chăm chăm Tiền Đa Đa, muốn được nghe kết cục của câu chuyện xưa

“Hoàng tử phái người đến từng nhà, cuối cùng cũng tìm được nhà của cô bé lọ lem, nhưng nàng lại có tới hai tỷ tỷ rất ác độc, mơ mộng từ chim sẻ bay lên làm phượng hoàng, thế nhưng chân lại quá mập không thể mặc vừa chiếc giày ...”

“Đáng ghét, vương tử nhất định sẽ không coi trọng các tỷ tỷ ác độc của cô bé lọ lem” Tô Ninh Nhi lên tiếng, nàng là người nhỏ tuổi nhất nhưng lại rất thích nghe những câu chuyện kỳ quái mà nàng kể

Tuy rằng trên dưới đều truyền, Tiền Đa Đa chính là vương tử sủng vật do vương gia đem về, thân phận xấu hổ, địa vị không rõ, vương gia đều ngầm nói, nếu là nàng làm sai chuyện gì cho dù lớn nhỏ cũng phải chính nàng thật nặng

Nhưng ở chung vài ngày, bọn người hầu đều phát hiện nàng thật sự không phải con người điêu ngoa như vậy
Chẳng những lòng nàng thiện lương, vui vẻ với người khác, còn thường xuyên kể chuyện cho các nàng, thoải mái tâm tư của người khác

“Cô bé lọ lem sau này có một cuộc sống hạnh phúc cùng với hoàng tử của nàng, lại nói tiếp, có thể gả cho lục vương gia chính là tâm nguyện của tất cả nữ nhân a”

Liên nhi nghe xong câu chuyện, kìm không được lộ vẻ mặt ước ao, nghĩ đến một ngày có thể lọt vào mắt xanh của lục vương gia, chỉ cần ngài thu mình làm thiếp thôi cũng sướng rồi .

“Đúng vậy đúng vậy, lục vương gia chẳng những quyền cao chức trọng, khuôn mặt lại còn anh tuấn, không biết đã làm mê đắm bao nhiêu cô nương trong thành, nếu có thể được vương gia lấy làm thiếp, bỏ đi 20 năm cũng không có gì “

“Đáng tiếc chúng ta không có phúc đó, có thể trà trộn vào lục trong vương phủ làm nha hoàn, thỉnh thoảng được Vương gia ánh mắt một cái đã thỏa mãn lắm rồi”

Vài tiểu nha đầu bắt đầu nói lên ý nghĩ của mình, chỉ riêng có Tiểu Vũ là lặng lẽ lắc đầu, trải qua vài ngày ở chung, nàng mới biết tất cả thị nữ ca ca làm việc trong vương phủ đều xem lục vương gia như là thần tượng vậy

Trải qua tìm hiểu, nàng biết được Lục vương gia là con trai của hoàng hậu đương triều, là bảo đệ của hoàng thượng, tuy tuổi còn trẻ nhưng đã đứng đầu lục bộ, quyền thế ngập trời.

Khó trách mấy nha đầu này sùng bái hần như vậy. Phải nói thật, lục vương gia sinh ra chính là để thu hút nữ nhân a

Chỉ tiếc, thời gian trôi qua dường dực nên tính cách con người, làm cho hần ta tản ra khí chất kiêu căng ngạo mạn, làm không người nào dám đến gần

Nhìn mấy tiểu cô nương này hưng phấn bàn luận về chủ nhân an tuấn nhiều tiền của mình, cô thật sự không muốn tham dự, cũng không có hứng thú tham dự.

Kỳ thật cô rất muốn biết, kiếp trước cô đã làm gì mà hại mình đến mức bị gả ột cái sủng vật ?

Một người là Vương gia cao cao tại thượng, một người là tiểu thư thiên kim ở Mai Long Trấn, hai người làm sao mà quen biết nhau ?

Còn đang suy tư, bên tai cô đột nhiên vang lên một âm thanh

“Trời ạ ! Chiếc quần này được làm từ Vinh Quế phường mà ra, hàng năm chỉ cung cấp cho hoàng tộc, những chức quan bình thường cho dù có bao nhiêu vàng bạc châu báu cũng không có tư cách mua “

“Đúng vậy, chiếc quần này là do Thái Hậu tự mình sai người mang đến cho Vương gia . Nhưng sau khi Lục Vương gia mặc vài lần, ngại nó quá rục rở, liền sai người đem vứt đi, vừa lúc hôm ấy đến phiên ta thu quần áo bẩn trong phòng ngài ấy, liền giữ lại cây vải này “

Nha đầu kia xem nó như là bảo bối, yêu thích không buông ra, hít lấy hít để mùi vị đó, tựa như là đem đến vinh quang cho nàng vậy

Nguyễn Tiểu Vũ nhin không được rung mình một cái, ” Làm ơn đi, nếu các người sùng bái vương gia như vậy thì vẽ một bức tranh treo lên đầu giường đi”

Nữ nhân thời này quả là đáng sợ, chỉ một cái quần thôi đã coi trọng như vậy

“Người không biết sao ? Vẽ Vương gia là tối kỵ trong phủ , nghe nói lúc trước có rất nhiều họa sĩ không sợ chết, nhất quyết vẽ hình Vương gia, rồi cuộc bị Vương gia phát hiện, kết quả bị ném vào hình bộ đại lao.”

“Vị.....”

“Cái gì ?” Còn chưa kịp nói gì thì một tiếng nói nghiêm khắc đã vang lên bên tai nàng, “Tiền Đa Đa, Vương gia lệnh người qua phòng ngài”

Mấy đứa nha đầu đang tán chuyện hăng say, thấy Liên quân gia liền giả vờ làm việc chăm chỉ, sợ đến mức cầm miệng

Nguyễn Tiểu Vũ cau mày, cầm lấy chiếc áo trong tay cọ cọ vài cái, “Liên quân gia, Vương gia tìm ta có chuyện sao ?”

“Trong vương phủ, nô tài phải phục vụ theo lệnh của chủ nhân” Về mặt Liên quân gia không chút thay đổi tựa như một tảng băng lớn

Tiểu Vũ vô lực không cãi lại, cảm thấy Liên quân gia quả thật là một người trung thành

Hắn chính là con người phong kiến mà trong phim truyền hình hay chiếu, chẳng những không hài hước mà lại còn cứng đầu cứng cổ

Một lúc sau, nàng đi sang phòng của Lí Thừa Tuyên, chỉ cần nghĩ đến khuôn mặt đáng ghét đó, nàng đã cảm thấy bực mình

Cổ đại đúng là coi quyền lực lên trên hết, nhất là những người trong hoàng tộc, huống chi nàng chỉ là một tên nô tài nhỏ à mà không, cả nô tài cũng không bằng a

Bởi vì nô tài tốt xấu cũng là người mà nàng lại là lão bà của một cái súc sinh a

Dựa theo cái suy nghĩ của tên nam nhân họ Lý kia, lão bà của súc sinh hẳn cũng là súc sinh đi

Cảm xúc bị ai còn chưa tản ra hết, Tiểu Vũ đã đứng trước phòng vương gia, đằng sau bức rèm che hoa lệ kia, nàng thấy loáng thoáng thân ảnh tuấn mỹ mê người của hắn đang ngồi trên trường ý (*ghế dài) đọc sách

“Hồi vương gia, Tiền Đa Đa đã đến”

“Đã biết, lui ra đi” Một giọng nói miễn cưỡng vang lên, toát thêm vài phần mỉa mai

Liên quân gia liếc nàng một cái rồi rời đi. Còn lại một mình Tiểu Vũ, đi không được, lui cũng không xong, tuy rằng nàng không muốn nhưng vẫn đi vào thỉnh an hắn một cái

“Vương gia gọi ta đến có gì dặn dò?”

Đợi hồi lâu cũng không nghe thấy tiếng hắn, nàng liếc thấy mặt trời đã sắp xuống núi, nàng còn hai mươi bộ quần áo chưa giặt, nếu hôm nay không giặt hết, chắc chắn không được đi ngủ nh. Lại nói tiếp, gần đây nàng làm việc quá nhiều, giấc ngủ không đủ nên mi mắt gần như sắp xuống vậy

Biết rõ nàng ở bên ngoài nôn nóng, Lí Thừa Tuyên vẫn tiếp tục làm cho nàng khó xử, hắn chậm rãi đến gần kệ sách, để cho nữ nhân làm chính mình tâm thần không yên ở ngoài nếm mùi vị khổ sở

Nghe người hồi báo nói, mỗi ngày nàng giặt số quần áo nhiều hơn bình thường nhưng nàng không hề than vãn một câu nào

Vốn nghĩ rằng với tính tình của nàng chắc chắn sẽ làm cho người khác xa lánh, nhưng hắn thật không ngờ, không biết nàng dùng cách nào mà có thể làm cho bọn hạ nhân coi nàng như tỷ muội thâm tình

Tốt lắm, nếu nàng có thể sống như thế, hắn sẽ dùng hình thức khác chỉnh nàng

Có thù không báo không phải quân tử, 50 mươi đại bản nàng nợ hắn, hắn nhất định sẽ trả lại hết

Ở ngoài mặt, Lí Thừa Tuyên lật vài trang sách ra làm như là đang xem nhưng đáy lòng lại suy nghĩ vô vàn cách trị Tiền Đa Đa

Điều nàng đến cạnh mình làm tỳ nữ, mỗi ngày cho nàng làm mười hai canh giờ, không cho nàng ăn, không cho nàng ngủ, không cho nàng tiền công ...

Mùa đông kêu nàng đi chân không quét tuyết, mùa hè kêu nàng ra ngoài phơi nắng làm thịt ...

...

Đáy lòng sinh ra vô số gian kế ác độc, mỗi một cách đều làm cho nàng sống dở chết dở

Nghĩ tới đó, Lí Thừa Tuyên không nhịn được cười ra tiếng. Khi hắn nhớ tới Tiền Đa Đa còn đang đứng ngoài cửa, cuốn sách trong tay hắn đã bị bóp nát bầy

Sửa lại thanh âm, hắn khinh thường nói : ” Tiền Đa Đa, đi vào”

Chỉ bắt nàng đứng ngoài chờ chừng một canh giờ thôi mà, tuy rằng kỷ xảo này không phải là hay nhưng có cơ hội chỉnh nàng, hắn đâu dại gì bỏ qua

Đợi một lát cũng không có động tĩnh gì, hắn lại hô lớn : “Tiền Đa Đa”

Như trước vẫn không có lời đáp lại

Chẳng lẽ Tiền Đa Đa kia thừa dịp hấn không chú ý bỏ trốn rồi sao ?

Tức giận nhất thời nảy lên trong lòng, bởi vì lúc này đã đuổi hết nha đầu hầu hạ trong phòng ra ngoài hết rồi, hấn nhảy dựng lên, vọt ra bên ngoài, khi hấn nhìn thấy Tiền Đa Đa đang dựa vào góc tường, ngoan ngoãn ngủ, tim hấn đột nhiên đập thình thịch

Mấy ngày không gặp, thấy nàng gầy yếu hơn nhiều

Bàn tay đặt lên gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn, hai mắt nhắm nghiền, hai hàng lông mi dựng thẳng về phía trước, chiếc mũi nhỏ nhắn phát ra những tiếng hít thở đều đều

Lúc này, những mưu sâu kế độc, ép nàng phải quỳ xuống cầu xin dưới chân hấn bỗng nhiên biến mất hết

Hấn tỉnh tể đánh giá nữ nhân mà mình hận nhất. Trong trí nhớ của hấn, nàng luôn kiêu ngạo, kiêu ngạo với hấn, với mọi người, ngay cả trong lời nói cũng kiêu ngạo, vô lễ với người khác, hoàn toàn không có tố chất của một tiểu thư khuê các

Chẳng lẽ chỉ một cơn bệnh mà có thể thay đổi bản chất một con người sao ?

Hấn không phải Phật tử, càng không có tâm từ bi, nhưng không hiểu tại sao nhìn nàng dựa vào vách tường ngủ như vậy, hấn lại thấy động lòng

Khi hấn lấy lại tinh thần mới hoảng hồn nhìn thấy mình dang tay ra định ôm nữ nhân này vào lòng, bỗng một tiếng chân vang tới làm hấn thu tay lại, che dấu vẻ thất thố của chính mình

“Vương gia, trong cung phái người đưa tới vài món y bào.....” Liền quân gia mang theo hai cái tiểu thái giám vừa bước vào, liền thấy vẻ mặt chủ nhân mình cứng ngắc, bên dưới còn có một cô gái đang ngủ

Nhìn lại đúng là người một tiếng trước đã bị vương gia kêu tới – Tiền Đa Đa

Lí Thừa Tuyên cảm thấy mình như bị bắt quả tang vậy, bị ánh mắt của Liền quân gia nhìn chằm chằm vào mình, hấn cảm thấy thật không tự nhiên

Lại nhìn cái người đang ngủ ngon mà vô tình gây hoạ ình, hấn giận dữ đứng lên lấy chân đá móng của nàng, “Thật to gan, còn không mau đứng lên ?”

Đúng là gặp quỷ mà, cứ nhiên hấn lại cảm thấy nữ nhân này đáng thương sao ?

Tiểu Vũ đang ngủ ngon lại bị đánh thức, theo bản năng nhảy dựng lên, không nhìn ra người trước mặt là ai, nàng nói cả một tràng dài : “Thực xin lỗi Trần quản lý, tổng tài tập đoàn Phạm thị nói hấn không khoẻ, không thể tiếp nhận phỏng vấn được, người có thể nói ta làm việc bất lực nhưng đừng trừ tiền lương của ta, bởi vì ba của ta còn đang đợi ta ...”

Nàng cảm thấy có chỗ không thích hợp, miễn cưỡng mở hai mắt ra, lúc này mới thấy Liền quân gia với Lí Thừa Tuyên dùng ánh mắt không bình thường nhìn nàng

Nàng mới sực nhớ ra mình đang ở cổ đại. Trời ơi, suýt chút nữa là nàng quên mình đã xuyên không rồi

Lí Thừa Tuyên tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, “Hắc phu nhân vừa rồi ngủ ngon lắm sao ?” Ngủ khí mang theo vài phần châm chọc

“Ừm ... đúng là ngon thật” Nàng cười cười, “Chỉ mới mơ được một chút nhưng ngủ cũng ngon ...”

“Còn dám nói nữa ? Xem ra quy củ của vương phủ không thể trị được người mà . Liền quân gia ...”

Cuối cùng cũng tìm được lý do để báo thù 50 đại bản trước kia, nhưng nhìn nàng mệt mỏi như thế, 20 đại bản còn không chịu nổi, nói chi là 50, không biết nàng bị hấn đánh xong sẽ thành cái dạng gì nữa ...

Phạt nàng, không đành lòng ...

Không phạt, không cam lòng ...

“Không phải nói là trong cung đưa đến vài món bảo vật sao ? Tiền Đa Đa phụ trách thay quần áo cho bốn vương, hầu hạ tốt không phạt, hầu hạ không tốt thì chịu 20 đại bản ...” Kết quả, hấn chọn như thế này vậy

Nói tới mấy cái chuyện giúp người khác thay áo này, đối với Tiểu Vũ là dễ như trở bàn tay, không chút nào khó nhọc

Nhớ ngày đó vì kiếm tiền nuôi gia đình, sau khi học xong nàng đều tranh thủ đi làm công kiếm tiền a

Cách mặc quần áo ở Dạ Hi quốc cũng giống như ở Đại Đường, trước kia tổ kịch lấy Đại Đường làm bối cảnh chính, nàng chính là người phụ trách trong chuyên mục này.

Dáng người Lí Thừa Tuyên cao gầy, những y bào từ trong cung đưa đến, mỗi một bộ quần áo mặc lên người hẳn đều trở nên cao quý bất phàm, làm người ta không thể không chú ý

Soái ca ai cũng yêu, huống chi soái ca này có làn da trắng trẻo, ngũ quan tinh xảo, ngay cổ còn tỏa ra mùi hương bạc hà nhàn nhạt, càng biểu hiện ra sự hoàn mỹ của hắn, tuần mỹ đến nỗi làm người ta không thể không thêm

Giúp hắn thay quần áo xong, thử sờ sờ hắn một chút xem nào. Woaaaa, không ngờ Lục vương gia cao quý ở Dạ Hi quốc lại bị một nô tài nhỏ như nàng ăn đậu hũ, ủy khuất động lại trong đầu đều tan biết hết

Tuy Lí Thừa Tuyên cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng được bàn tay mềm mại của nàng chạm vào, hắn thấy thật là thoải mái

Không biết nàng dùng cách gì, nhìn lại chính mình trong gương, lại có vẻ anh khí bừng bừng, thiếu mất âm nhu tuần mỹ ngày xưa, ngược lại có vài phần cương khí, ngay cả hắn cũng cảm thấy mình và ngày xưa khác nhau a

Thấy hắn tự nhìn vào mặt mình trong chiếc gương, Tiểu Vũ cười trộm trong lòng. Kỳ thật nam nhân cũng như nữ nhân thôi, luôn luôn đến quan tâm dung mạo và hình tượng của mình

Cẩn thận sửa sang lại khối ngọc bội bên hông hắn, gấp lại nếp cho bộ quần áo, trong mắt lại cười nói: “Xem ra hai mươi trượng ta thiếu Vương gia có thể miễn rồi.”

Lí Thừa Tuyên hoàn hồn, không thể để cho nàng kiêu ngạo đắc ý được, lập tức trừng mắt nhìn nàng một cái, tuy không muốn như ý muốn của nàng nhưng thật sự thì nói, kỹ thuật thay quần áo của nàng so với một nha hoàn hầu hạ hắn mấy mươi năm cũng tốt hơn chục lần.

“Người biết hôm nay bốn vương kêu người đến có chuyện gì sao?” Hắn vòng vo chuyển đề tài

“Thân là nô tài làm sao dám tùy tiện phỏng đoán tâm tư của chủ tử” Dù sao cũng không phải là chuyện tốt

“Nghe nói biểu hiện của người gần đây không tệ lắm?”

“Tạ vương gia khen thưởng” Tiểu Vũ lập tức cảnh giác

“Bốn vương rất biết trọng dụng những tên nô tài chăm chỉ...” Hắn cúi đầu lén nhìn nàng, cái mũi tròn tròn của nàng thật là dễ thương nha

Trong lòng nàng hừ lạnh một tiếng, nàng vốn chán ghét ai để cái chữ “nô tài” lên người nàng nhưng trên mặt vẫn duy trì tươi cười, “Tạ vương gia quá khen...” Nàng vừa trả lời vừa giúp hắn sửa lại vạt áo

“Cho nên bốn vương quyết định thăng chức cho người làm nha hoàn hầu hạ bốn vương...”

Nhìn Tiền Đa Đa ngẩng mặt lên mang theo vẻ mặt không chịu, đáy lòng Lí Thừa Tuyên lại cảm thấy nửa vui nửa bức mình

Vui là, nhìn thấy vẻ mặt nàng như vậy, làm cho tâm trả thù của hắn thật là thoải mái

Bức là, sao nàng lại có vẻ mặt như vậy chứ, hắn đường đường là lục vương gia của Dạ Hi quốc, biết bao nhiêu tiểu thư quyền quý muốn được như nàng, nàng cứ nhiên lại không chịu

“Thế nào? Hay là người không muốn hầu hạ bốn vương?”

“Tay chân ta thô kệch, sợ làm thân hình cao quý của Vương gia bị thương thôi...” Hầu hạ hắn á? Nàng vẫn còn muốn sống nha

“Người muốn cãi lại vương lệnh ? ” Nghe vậy, Lí Thừa Tuyên chuyển sang ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng, “Bao nhiêu người trong vương phủ muốn được như thế, người còn không biết trân trọng cơ hội ?”

“Nếu vương gia nói như vậy, ta càng không thể cướp đoạt cơ hội của người khác ...”

“Tiền Đa Đa!”

Hắn phát hỏa xong mới nhận thấy hành vi của mình buồn cười đến mức nào. Nữ nhân chết tiết này, dám ở trước mặt hắn làm càn a. Vốn định lợi dụng giáo huấn nàng một chút, sự thể lại thành ra như vậy

“Người cũng biết, nô tài hầu hạ bên cạnh bốn vương sẽ có rất nhiều lợi lộc.” Cường bức không được, chỉ có thể dụ dỗ

“Người biết kiếm tiền thì làm gì cũng kiếm được tiền thôi.” Hơn nữa, nàng không tham tài.

“Hừ! Nói thật là dễ nghe, người chỉ là một người đàn bà, có bản lĩnh gì mà dám mạnh miệng như thế ?”

“Tuy rằng ngài là Vương gia, nhưng trên mặt tinh thần, chúng ta ngang hàng .”

Thấy nàng chu môi, đã không tuân lệnh còn dám cãi lại, làm khơi dậy không ít ý chí chiến đấu của Lí Thừa Tuyên.“Tốt, người đã tự tin như vậy vậy có dám đánh cược cùng bốn vương không ?”

“Đánh cược gì?”

“Cho người một tháng, nếu người có bản lĩnh kiếm được 50 lượng bạc, bốn vương sẽ đáp ứng một điều kiện cho người, nếu kiếm không được, người phải ngoan ngoãn nhận sự trừng phạt của bốn vương”

Nguyễn Tiểu Vũ suy nghĩ một lát, cảm thấy này đề nghị đối nàng mà nói dụ hoặc thật lớn. “..... Được, Vương gia ngài muốn cược, ta dĩ nhiên tuân theo”

“Nhưng điều kiện tiên quyết là, trong một tháng này người phải ở cạnh hầu hạ bốn vương.”

“Nương tử xứng một khúc cho gia nghe, xứng một khúc cho gia nghe”

“Bỏ!” Nguyễn Tiểu Vũ nắm một củ lạc lên, quăng vào cái miệng nhỏ của con vẹt kia, chuẩn xác không sai một milimét nào

Từ khi bị điều đến bên cạnh Lục vương gia làm nha hoàn, nàng lại trở về cái phòng này, mỗi ngày bốn mắt tròn tròn nhìn nhau với con vẹt này.

Con vẹt này không mở miệng thì nói, vừa mở miệng ra thì toàn nói mấy lời văng tục.

Nàng tức giận trừng mắt liếc mắt một cái, xoay người tiếp tục nghiên cứu chính mình danh mục trong tay mình.

Năm mươi lượng bạc xác thực không phải con số nhỏ, từ khi đồng ý cá cược cùng Lục vương gia, mỗi ngày trừ hầu hạ vị Vương gia kia còn phải đi tìm cho đủ năm mươi bạc này.

Vắt vả lắm mới nuốt được củ lạc trong miệng xuống, tiểu tử kia lại hô lên,“Nương tử bưng trà cho gia, bưng trà cho gia...”

Mắt thấy Tiền Đa Đa lại quăng một củ lạc về phía mình, Hắc Bảo vội vàng cầm miệng, đôi mắt đen lúng liếng cảnh giác nhìn chằm chằm nàng.

Sau một lúc lâu không nhúc nhích, nó mới mở miệng nói:“Đầu đất này!”

Gác chân, tà mắt, Tiểu Vũ lộ ra một nụ cười thiện ác không rõ ràng, “Tướng công ...”

Thanh âm của nàng ngọt ngào như vậy làm cho lông của Hắc Bảo dựng cả lên, bộ dạng chán kinh nhìn nàng

Nàng không có ý tốt sờ sờ người nó, vẻ mặt cười tủm tỉm.“Người đúng là một chú chim nhỏ vừa dễ thương vừa đáng yêu, xem đi, lông chim vừa đen vừa rộng, tiếng hót thì thanh thúy”

Hắc Bảo bị khen đến nổi lông lông, lập tức mở cánh kêu cạc cạc.

“Người thông minh như vậy, có thể nói cho ta biết mấy lời này là ai dạy người nói không ?”

“Tướng công, chúng ta là người một nhà đúng không? Chỉ cần người nói , cả đời này ta sẽ thương người.”

Tiểu tử kia nghiêng đầu qua, suy nghĩ một lát, đột nhiên nói:“Vương gia Vương gia, châu mạn, đạo hoa lâu, cô nương xinh đẹp hát một khúc, Kiều Kiều cô nương xinh đẹp nhất, Kiều Kiều cô nương đáng yêu nhất.....”

“Kiều Kiều là ai?”

“Bảo bối của vương gia”

Kiều Kiều cô nương ? Bảo bối của vương gia ? Châu mạn ? Đạo Hoa lâu ? ...

Hay là tên lục vương gia đó đem con chim này đi theo đến kỹ viện ? Kỹ viện có cô nương Kiều Kiều xinh đẹp kia ?

Đoán như vậy làm cho nàng có chút buồn rầu. Quả là trên đời này không có nam nhân nào là tốt hết

“Người cũng biết Lí Thừa Tuyên là ai?”

“Lí Thừa Tuyên, Lí Thừa Tuyên.....”

“Lí Thừa Tuyên là vương bát đản!”

“Lí Thừa Tuyên là vương bát đản!” Hắc Bảo nhanh chóng học được.

Nguyễn Tiểu Vũ phốc xích cười, những lời này từ chính miệng nó nói ra thật thú vị

Kỳ thật mấy động vật nhỏ này rất đáng yêu, suy nghĩ của chúng không phức tạp như con người, mỗi ngày ăn no rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn, vô ưu vô lự sống, so với con người ta mà nói không biết hạnh phúc hơn bao nhiêu lần

“Aizzz! Người thì vui vẻ rồi, đáng tiếc ta lại cùng Vương gia đánh đố, nếu trong một tháng không kiếm được năm mươi lượng bạc, chắc chắn hắc sẽ nghĩ ra mưu kế nham hiểm để sửa trị ta.....”

Nàng bên này lăm bầm lâu bầu, Hắc Bảo bên kia vỗ cánh,“Kiếm tiền kiếm tiền, Vương gia là người có tiền nhất thiên hạ.”

Nghe đến đó, Nguyễn Tiểu Vũ đột nhiên ngẩn ra, vỗ đùi mình một cái, ôm lấy bát ca, dùng sức hôn lên cái đầu đáng yêu của nó một cái.“Ha ha, ta thật sự yêu người chết được.”

“Yêu người yêu người ta yêu người!” Vật nhỏ học theo.

“Lần này vương gia nhà người chết chắc rồi”

“Chết chắc rồi vương gia chết chắc rồi”

“Hắt ... xì” Lí Thừa Tuyên hắt xì một cái thật to. Hắc đầu có bị phong hàn phát sốt gì đâu, chẳng lẽ có người chửi rửa hắc sau lưng ?

Đến tột cùng là người nào to gan như vậy ? Dám nói xấu sau lưng hắc ?

Ngồi trong chính sảnh của vương phủ, Lí Thừa Tuyên vừa lâm triều về nhìn mấy hạ nhân chung quanh.

Nếu hắc đoán không sai, ngoài Tiền Đa Đa to gan lớn mật thì còn ai vào đây ?

Từ khi điều nàng đến bên cạnh hầu hạ, nàng chẳng những không học được khiêm tốn và phục tùng, ngược lại còn thường xuyên làm trái ý hắc

Hắc đường đường là lục vương gia, hoàng thượng cũng phải xem trọng hắc, trong triều không có người nào là không nịnh bợ hắc mà nàng lại dám làm như vậy, thật là to gan mà

Ai như Tiền Đa Đa này, mỗi lần thấy hắc thì tránh đi thật xa, giống như hắc trên người có độc vậy, không chịu chủ động tiếp cận.

Nếu bắt nàng đến trước mặt mình làm khó dễ, nàng luôn đánh Thái Cực cùng hắc, bình thường đều là hắc mắng một câu, nàng trả lại ba câu, tuyệt không chịu thiệt.

Mấy ngày nay, hấn tức giận đến nỗi muốn mắng cũng không được, nhưng tiểu nữ nhân này thấy hấn không làm gì, lại càng kiêu ngạo làm càn hơn.

Nhưng nghĩ tới ước định một tháng, phiền muộn bao nhiêu cũng tản ra hết

Hừ! Một tháng mà muốn kiếm được năm mươi lượng bạc, chỉ bằng nàng sao ? Thật là vọng tưởng !

Để xem một tháng sau nàng không giao được bạc, hấn sẽ chinh nàng thế nào!

Chỉ là, nữ nhân đó sao mấy ngày nay lại cười vui vẻ như vậy ? Ngay cả làm việc cũng tràn đầy sức sống ? Chẳng lẽ nàng nhặt được trân bảo sao ?

Lí Thừa Tuyên ngồi ngay ngắn trên ghế, đánh giá tiểu nữ nhân lúc ẩn lúc hiện này mấy lần, càng cảm thấy nụ cười trên mặt nàng càng khả nghi.

“Tiền Đa Đa, trà này do người pha sao ? Sao lại nhạt như vậy ? ” Nhìn thấy nàng vui vẻ như vậy, hấn không nhịn được làm khó nàng

Không đợi tới thân ảnh bận rộn kia đáp lại, bên tai liền truyền đến tiếng la bén nhộn

“Đúng là tính tình thối, trà ngon như vậy mà không biết uống”

Hấn nhìn lên phát hiện là sủng vật của hấn – Hắc Bảo

Mất thấy cách đó không xa Tiền Đa Đa che miệng cười, hấn lại tức giận đến nỗi muốn đập bàn !!!

Nói đến Hắc Bảo, gần đây thật không hiểu trúng tà gì, hôm đó hấn chỉ mới răn dạy một hạ nhân thôi, nói phòng ở dọn dẹp không sạch sẽ, nó lại gầm rú lung tung, “Ngại bẩn thì rút đi!”

Còn ngày hôm kia nữa, hấn nhìn thấy trên quần mình còn một vết bẩn chưa được sạch lắm, còn chưa mở miệng trách cứ thì vật nhỏ đó đã hung ác trừng hấn

Dùng ngón chân cũng biết, mấy từ ngữ trong miệng con chim ngu ngốc này từ đâu mà đến.

“Cười cái gì mà cười, có phải người dạy Hắc Bảo mấy từ ngữ ô uế này không ?”

Nguyễn Tiểu Vũ cầm cây chổi lông gà nhún nhún vai, cười vui vẻ: “Hắc Bảo là bảo bối của Vương gia ngài, từ nhỏ đã được yêu chiều, nói gì làm gì đều được Vương gia dạy bảo, chúng nô tài làm sao dám thay ngài dạy dỗ nó.”

“Còn dám nói xạo.....”

“Lí Thừa Tuyên, ngậm miệng của người lại” Bát ca không khách khí mắng hấn

“Người đúng là súc sinh ..”

Một chưởng đánh về phía bàn sách, không biết có phải do lực đạo quá lớn hay không, giấy bút đều rơi lả tả, một mảnh gỗ nhỏ vụn đâm vào tay, nháy mắt, màu máu đã nhiễm đỏ lòng bàn tay hấn

Lí Thừa Tuyên hốt hển trừng mắt con súc sinh vừa gây họa kia, khi hoàn hồn lại thì không biết tay mình đã bị Tiền Đa Đa giật lấy từ lúc nào.

Bản năng muốn rút về, lại bị nàng dùng sức giữ lại.

Nàng tức giận liếc trắng mắt, khẩu khí thối tha nói: “Vương gia, ngài nghĩ thân ngài làm bằng kim cương sao, sao lại nhỏ nhen như vậy, bất quá chỉ là bị một con súc sinh mắng mấy câu thôi, có cần giận đến mức thế này không ?”

“Người.....”

“Đừng nhúc nhích, thứ này đâm rất sâu, nếu để lâu nhất định sẽ bị nhiễm trùng.

Nguyễn Tiểu Vũ xoay người lấy một cây châm, đẩy hấn ngồi xuống ghế dựa, nửa ngồi xổm trước người hấn, nhẹ nhàng dùng châm chọc vào da thịt hấn lấy mảnh gỗ vụn ra.

Lí Thừa Tuyên đột nhiên bị vẻ mặt nghiêm túc của nàng làm cho hoảng sợ, lẳng lặng ngồi, nhìn tiểu nữ nhân trước mắt từ trên xuống dưới.

Ánh nắng buổi trưa rọi vào, chiếu vào mặt cô, làm toàn thân cô như toả sáng.

Không biết có phải mắt hắn bị gì hay không, gương mặt trắng nõn tinh xảo của nàng hôm nay mới đáng yêu làm sao!

Năm năm trước khi mới gặp nàng, chỉ cảm thấy nàng không phải là xấu nữ, vài năm không gặp, bình tĩnh mà xem xét, cô nương mới mười bốn tuổi mấy năm trước bây giờ đã trở thành một cô gái dễ dàng làm người ta yêu mến rồi !

Lí Thừa Tuyên đánh giá nàng một cách không kiêng nể như vậy, hưởng thụ ngón tay nhỏ bé của nàng đùa nghịch mình, thỉnh thoảng có đau một chút, nhưng lại có thêm một hương vị đang dâng trên lòng hắn.

Nhìn đôi môi đỏ hồng sáng bóng ướt át của nàng, hơi thở mềm nhẹ mà đều đều thổi ra, trên người còn có một hương vị thảo nhiên mà tươi mát.

Ôm một thân hình mềm mại như thế vào trong ngực không biết sẽ có cảm giác như thế nào nhỉ ?

Ánh mắt hắn không tự chủ được mà trở nên sâu thẳm, đột nhiên có một cảm giác không kiềm chế được, muốn mở vòng tay ra mà ôm nàng vào lòng, bá đạo hôn lên cánh môi mềm mại kia, nhắm nháp hương vị tốt đẹp của nàng.....

“Sắc lang, sắc lang, Vương gia là đại sắc lang!”

Hắc Bảo kêu lên làm hắn như muốn nhảy dựng lên, toát ra mồ hôi lạnh

Ánh mắt sắc bén như muốn giết người bắn về phía mình, tự biết gây hoạ, Hắc Bảo giương cánh bay đi.

Nguyễn Tiểu Vũ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười ghê hắn.“Ha ha, ngôn từ của tướng công ta đúng là nhờ Vương gia ban cho.”

Không để ý tới vẻ mặt hắn xanh mét, nàng thông dong đứng dậy, không cẩn thận làm rớt vài thứ đồ.

Không đợi nàng khom người lấy lại, Lí Thừa Tuyên đã nhặt lên. Hắn không khách khí mở mấy thứ này ra, là ngân phiếu, 32 lượng.

Hắn khó hiểu ngẩng đầu, híp mắt nhìn nàng, “Người trộm ?”

Nguyễn Tiểu Vũ không khách khí giật lại ngân phiếu, giận dữ liếc hắn một cái.“Vương gia đừng vu oan người hiền lành, Nguyễn Tiền Đa Đa ta đi ngay ngồi thẳng, từ nhỏ đến lớn chưa từng làm việc gì đui lý, bạc này là ta vất vả kiếm được. Hơn nữa, đến hạn định còn đến nửa tháng, bây giờ đã kiếm được ba mươi hai, chắc chắn sẽ thắng Vương gia thôi.”

Gương mặt tự phụ và ôn nhu bỏ lại một nụ cười xong, nàng liền cầm cây chổi lông gà chạy lấy người, không thèm quan tâm đến gương mặt khó coi của Lí Thừa Tuyên

4. Chương 4

“Buổi đấu giá hôm nay sẽ có một chiếc khăn quàng cổ của Vương gia, hai đôi tất, hai bộ quần áo, hai cái nghiên mực, một miếng ngọc vừa bị vỡ. Mặt khác, chỉ cần là chị em đấu giá thắng thì sẽ nhận được một quyển hồ sơ nhỏ của Vương gia, thêm ba mươi đồng nữa sẽ có thêm bức vẽ của Vương gia. Được rồi được rồi, buổi đấu giá bắt đầu. Đầu tiên là khăn quàng cổ ...”

Căn phòng nhỏ hẹp lại vô cùng nóng nực, ở giữa là một cái bàn làm bằng gỗ lim, đứng trước bàn chính là Tiền Đa Đa vừa được điều đến làm nha hoàn bên cạnh Vương gia cách đây không lâu.

Trên mặt bàn rộng thùng thình được bày rất nhiều đồ đạc, mà toàn bộ đều là những thứ mà Vương gia đã từng dùng qua.

Căn phòng nhỏ hẹp đã chật ních người, vì muốn mua được đồ của Vương gia mà không tiếc bỏ công ăn việc làm chạy đến đây.

Vì muốn tăng thêm sức mua, Tiểu Vũ còn tặng cả một cái hồ sơ nói về hần. Bên trong nói về hần thích cái gì, hằng ngày làm cái gì, chỉ mấy thứ nhằm nhí này thôi mà đã làm cho bọn nha đầu tới tấp tranh nhau mua

Chỉ trong mười ngày ngắn ngủi, nàng đã trộm được không ít thứ từ trong phòng Vương gia, dưới cái lưỡi dài ba tấc thích thổi phồng của nàng, tất cả đều trở thành những vật phẩm “nóng bỏng tay”

Bây giờ cẩn thận tính toán lại, trong tay nàng đã có hơn 48 lượng, cố gắng thêm ngày hôm nay nữa thì 50 lượng không phải là vấn đề

Nguyễn Tiểu Vũ trong lòng thầm tính, nụ cười trên mặt vẫn không giảm, tiếp tục đẩy mạnh sức mua. “Chiếc khăn vừa thơm lại vừa mềm mại, ở bên trên còn được khâu thêu rất kỳ công, nhưng quan trọng nhất, chiếc khăn này Vương gia đã sử dụng hai tháng rồi, nghe nói có lần Vương gia còn ôm chiếc khăn này ngủ chung, còn chỉ vào đó không ít nước miếng nữa.”

Bọn nha đầu bên dưới nghe đến đó, trong mắt lộ ra tia mơ ước, hận không thể dùng tốc độ nhanh nhất tranh giành chiếc khăn đó để ôm nó vào lòng.

“Giá sắn là ba mươi đồng, mau trả thêm đi.” Rốt cuộc, dưới miệng lưỡi ngọt ngào của Tiền Đa Đa, chiếc khăn đã được mua lại với giá tám mươi đồng.

Tiền Đa Đa cười tít mắt, lại lấy một dải lụa trắng ra. “Hôm qua Vương gia vừa mới thay cái này.....”

Ngón cái nàng đặt giữa dải lụa trắng: “Nghe nói cái này do Thái hậu tự tay làm cho vương gia, ngay cả hoàng thượng cũng có một cái y như đúc, hôm qua vương gia còn mới mang cái này, chưa có ai động vào nha “

Người hiện đại gọi đây là quần lót, nhưng nàng lại thấy nó giống cái hồ lô hơn =.=

Mọi người thấy vật đó, gương mặt thoáng đỏ ửng lên. Tuy giá tám mươi đồng không thấp nhưng đối với những người yêu mến Vương gia như các nàng, đây quả thật là một món đồ vô cùng dục hoặc.

“Ta ra tám mươi lăm”

“Chín mươi “

“Một trăm”

“Năm mươi hai!”

Một giọng nói thanh lệ vang lên, mọi người đều kinh hãi quay đầu nhìn về nơi phát ra tiếng hô, chỉ thấy một thân ảnh cao to đứng ngay cửa

Trường bào màu vàng chói mắt, bên trên thêu một con rồng lớn, trên đầu lại mang hoàng long quang cao quý. Một gương mặt tuấn mỹ tuyệt sắc như thế lúc này lại xuất hiện trước cửa phòng hạ nhân, lại càng tỏ rõ vẻ tôn quý của hần.

Bọn nha đầu nhìn hần chằm chằm, mới giật mình hoảng hốt nhớ ra đây là ai, sợ tới mức quên cả thỉnh an vương gia

Mà Tiền Đa Đa đang cầm trong tay chiếc quần lót màu trắng, bị tình cảnh trước mắt làm cho ngây cả người, mọi người đều co rúm quỳ xuống sắn, chỉ có nàng và hần là hai mắt nhìn nhau

Lí Thừa Tuyên cười mà không nói, hai tay khoanh lại trước ngực, đôi chân dài sải bước vào bên trong, chúng thị nữ đã sớm bị dọa đến mất hồn, một đám quỳ trên mặt đất lạnh run, sợ dưới cơn giận của Vương gia sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ.

Hần đi đến trước bàn gỗ, cầm lấy một quyển sổ nhỏ, trang đầu tiên là một bức vẽ, tuy chỉ là vài nét bút đơn giản nhưng rất cẩn thận, rõ ràng, vẽ gương mặt tuấn lãng của hần rất sinh động.

Nhú mảy, ánh mắt chuyển sang mấy dòng chữ nhỏ bên cạnh –

Tên thật : Lí Thừa Tuyên

Giới tính : Nam

Chúc vị: Đường triều Lục vương gia

Cao :.....

Nặng :.....

Khi nhìn đến dòng cuối cùng, đánh giá với hắn là — tính cách quái đản, làm người ngạo mạn, bừa bãi không chịu nổi, nhìn thấy hai chữ “bá đạo” cuối cùng, ánh mắt hắn trở nên nguy hiểm vô cùng.

Nguyễn Tiểu Vũ cảnh giác lui về phía sau, vẻ mặt khiếp sợ, kinh ngạc, nao núng, sau đó nàng nhếch môi, khoa trương chào hỏi, “Vương..... Vương gia hôm nay sao lại rảnh đến phòng của chúng hạ nhân thăm hỏi vậy ?”

Lí Thừa Tuyên tựa tiểu phi tiểu liếc nàng một cái, “Nếu bốn vương không hạ cố đến thăm chắc cũng không phát hiện được vật phẩm của bốn vương lại được yêu thích đến như thế “

“Ha ha ha” Tiểu Vũ cười cứng ngắc, “Vậy chẳng phải chứng minh Vương gia rất được yêu thích sao? Được nha hoàn trong vương phủ sùng bái như thế ... A”

Nàng còn chưa nói xong thì cánh tay đã bị hắn thô bạo lôi đi, lúc này còn cười ngon cười ngọt mà giờ phút này lại nguy hiểm vô cùng.

“Người còn dám cười bốn vương sao ?” Nữ nhân này đúng là muốn bị dạy dỗ mà, hắn còn đang thắc mắc không hiểu sao trong vòng mấy ngày ngắn ngủi nàng lại tìm được nhiều tiền như vậy, mới sai người âm thầm đi điều tra, làm cho hắn sau khi biết sự thật liền tức đến ộc cả máu

Nàng vừa giãy dụa vừa kêu la, “Đau ... đau quá a! Vương gia nhẹ tay chút đi ! Này, người đi nhanh vậy làm sao ta theo kịp, chân ta không có dài như người nha!”

Dám cùng hắn tranh luận ? Nữ nhân này hôm nay chết là cái chắc

“Vương gia ... vương gia, ngài đừng có nhỏ mọn như vậy được không ? Toàn bộ những thứ đó ngài đều xem như là rác rưởi, ta bắt quả cũng chỉ là lợi dụng mấy cái thứ đó để kiếm chút tiền thôi mà, ngài cũng đâu có chịu tổn thất gì ...”

Tiểu Vũ vừa đi vừa kêu, đến lúc thấy móng đao mới phát hiện nàng đã bị hắn ném lên giường

“Người ... người muốn như thế nào ?” Lúc này nàng mới cảm nhận được mình đang nguy hiểm bao nhiêu.

“Hừ, bây giờ mới biết mình gây họa có phải là hơi muộn rồi không ?” Lí Thừa Tuyên tiến lại gần, ánh mắt gắt gao làm cho nàng giật mình

Đôi môi đáng yêu chu lên thành hình tròn, đôi mắt trong suốt chuyển động linh hoạt, Tiền Đa Đa như vậy tựa như một con mèo nhỏ đang hoảng sợ, cẩn thận né ra khỏi nguy hiểm, lông mao trên người dựng thẳng lên, cứ như chỉ cần chạm vào thì sẽ bị thương.

Hắn cảm thấy, nàng thật đáng yêu và ngon miệng, muốn trêu đùa nàng một chút

Hắn tựa tiểu phi tiểu đến gần giường, giọng nói lúng : “Người dám trộm đồ của bốn vương để bán đi, bốn vương có thể tha, người vũ nhục nhân cách bốn vương, bốn vương cũng bỏ qua, nhưng có biết dám về bốn vương sẽ bị tội gì không?”

Nàng lắc lắc đầu

Tay hắn nâng cằm nàng lên, “Sẽ bị bốn vương lột hết xiêm y, quăng ngoài sông cho cá ăn”

“Vương ... vương gia sẽ không làm như thế chứ ?”

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn lại y hệt như cái bánh bao, Lí Thừa Tuyên phát hiện tâm tình của mình đang trở nên tốt dần. “Bốn vương đang suy nghĩ ...”

“Vương gia, hình như không ổn lắm, lúc trước khi ngài đòi đánh cược đâu có ra điều kiện gì, bây giờ ta có tiền rồi ngài lại muốn quăng xuống sông cho cá ăn thì không được!”

“Người còn dám nói điều kiện với bốn vương ?” Về mặt Lí Thừa Tuyên sa sầm, “Người muốn thắng bốn vương, tìm được 50 lượng bạc để có cái cơ rời khỏi bốn vương sao ?”

Không biết vì sao nói ra như thế, hần lại cảm thấy có chút mất mát

Nghe hần nói vậy, tâm của Tiểu Vũ cũng trầm xuống

Thật sự nàng muốn rời khỏi hần sao? Mặc dù hần và nàng là hai thân phận khác nhau nhưng ở chung vài ngày, nàng mới phát hiện ra hần cũng có một bộ mặt thiện lương đáng yêu vô cùng.

Sở dĩ điều nàng đến làm nha hoàn cũng chỉ vì muốn dùng mọi thủ đoạn khi dễ nàng, trêu chọc nàng, một khi nàng phát điên thì hần lại hưng phấn như chú mèo nhỏ.

Vốn cứ nghĩ rằng hần là một tên công tử thích nịnh bợ, nhưng ở chung lâu, suy nghĩ của nàng cũng có phần thay đổi.

Nhớ có một lần nàng bị thương ở chân, hần không ngại ánh mắt của người ngoài, ôm nàng về phòng của hần, tay thì cẩn thận lấy thuốc xoa vết thương cho nàng, miệng thì luôn mồm nàng ngu ngốc nhưng vẫn không che giấu được vẻ mặt quan tâm của hần

Còn có một lần, nàng vô tình làm vỡ nghiên mực trong phòng hần, Liên quân gia nói nghiên mực đó chính là bảo bối mà hoàng thượng ban cho, vô giá, không thể nào mà dùng tiền mua được, hần cũng nhắm mắt cho qua

Vậy tại sao nàng lại liều mạng muốn kiếm 50 vạn lượng ?

Đáp án chỉ có một, nàng không muốn bị hần xem thường, không muốn giống như bọn thị nữ trong vương phủ, chỉ có thể lấy một tư thái hèn mọn mà gặp hần

Thấy nàng không chịu lên tiếng, hần hừ lạnh một cái, “Hừ, nể tình là lần đầu vi phạm, ta có thể tha tội cho người nhưng tội chết có thể miễn, tội sống không thể tha ...”

Nàng nghe hần nói vậy liền đề cao cảnh giác

Con người đen híp lại, lộ ra chút tà ác, “Bây giờ bốn vương cho người một cơ hội chuộc lỗi, người phải cởi hết quần áo trên người mình, mỗi một lớp là 5 lượng bạc, cởi đến cái cuối cùng, nếu đủ 50 lượng bạc ta sẽ tha cho người. Còn nếu không thì ...”

Hần cười lạnh một cái, “Đừng trách ta không biết thương hoa tiếc ngọc, đến lúc đó thì người phải chịu 50 đại bản”

“Vương gia, chẳng lẽ ngài không biết nam nữ thụ thụ bất thân? Nếu ta thật sự cởi hết.....”

“Hừ?” Hần hừ lạnh một tiếng, “Còn dám ra điều kiện với bốn vương? Được, nếu người không đồng ý thì ta kêu hạ nhân tới cho người chịu 50 đại bản, người đâu ...”

Không đợi hần nói xong, Tiểu Vũ lập tức nhảy dựng lên che miệng hần lại

Lí Thừa Tuyên có chút kinh sợ, từ nhỏ đến giờ, chưa có nữ nhân nào dám làm càn như thế, nhưng bàn tay nàng mềm mại nhỏ bé, lại có mùi hương không tẻ, coi như tha cho nàng!

“Được, ta cởi” Nàng miễn cưỡng chấp nhận

Nàng chậm rãi cởi từng lớp áo, Lí Thừa Tuyên không ngờ nàng thật sự thoát y trước mặt hần, hần chỉ muốn hù dọa nàng chút thôi

“5 lượng.” Cởi áo ngoài.

“Mười hai.” Cởi áo trong

“hai mươi hai.....”

Cho đến khi cơ thể tinh tế của nàng lộ ló thì ngực hần cũng vừa bị lửa dục thiêu đốt.

Từ lúc bốn tuổi đã phải học cách lo cho quốc gia đại sự, những năm gần đây lại không có hứng thú với nữ nhân, thị nữ mỹ nhân trong phủ cũng chỉ để làm cảnh, chưa bao giờ có một cô nương nào giữ lại được ánh mắt hắn lâu như thế.

Nhìn nàng chậm rãi cởi đi từng lớp áo trên người mình, trên cơ thể chỉ còn lại duy nhất một cái yếm, tuy nàng không có hành động gì được gọi là gợi tình nhưng hắn vẫn bị dục hoả đốt cháy khắp người.

“Tất cũng tính, còn trâm này, khuyên tai này A –”

Tiểu Vũ còn đang cẩn thận tính toán thì đã bị một bóng đen úp xuống giường.

“Có tính toán đến mấy cũng không đủ đền cho bốn vương... Hay là dùng chính thân thể của ngươi đi ?”

“Vương gia, nam nữ thụ thụ bất thân..... A”

“Gian phu a gian phu, sắc lang a sắc lang, phi lễ a phi lễ, cường gian a cạc cạc.....”

“Rầm!”

Một cây gậy cắt đứt tiếng kêu của Hắc Bảo. Thấy chủ nhân nghiêm mặt liếc nhìn mình, nó sợ tới mức hét lên một tiếng, vỗ cánh bay đến nóc nhà, trừng mắt nhìn chủ nhân.

“Nương tử của ta, nương tử của ta, Đa Đa là nương tử của ta..... Nương tử nương tử ta yêu người, yêu người yêu người yêu chết người.....”

“Dám nói hươu nói vượn nữa bốn vương chặt đầu ngươi!”

Bây giờ Lí Thừa Tuyên mới biết được thế nào là gậy ông đập lưng ông

Càng đáng giận hơn là, sau khi hắn nghe được câu “Nương tử nương tử ta yêu người” lửa ghen trong lòng hắn lại bùng phát lên

Một tiếng cười mềm nhẹ truyền vào tai, hắn xót xa cảm thấy mắt mặt, trừng mắt nhìn nữ nhân đáng đánh đòn kia.

“Ngươi còn dám cười!”

“Vương gia sao lại tức giận như vậy ? Cũng nhờ người mà ta được lấy Hắc Bảo, bây giờ tướng công ta nói ngài là sắc lang, là phi lễ với ta có gì là không đúng ?”

Ngón trở nhẹ nhàng chỉ chỉ vào ngực hắn, nhưng vẻ mặt lại tỏ ra hờn dỗi.

Nhớ lại hình ảnh kịch liệt kia, tuy rằng nàng đến từ hiện đại, được giáo dục những chuyện này không ít nhưng cảm giác khi nếm trải lại hoàn toàn khác hẳn.

Càng bức mình hơn, thân thể mẫn cảm của nàng lại không thể kháng cự được kỹ xảo của hắn, kết quả, thân mình thuần khiết này hoàn toàn bị hắn ăn sạch, ngay cả một khúc xương cũng không còn.

Nàng không ngờ mình lại lên giường cùng vương gia, còn do ... nàng cam tâm tình nguyện

Nghe nàng nói như vậy, Lí Thừa Tuyên dĩ nhiên không đồng ý, ôm thân thể trần truồng của nàng vào trong lòng, bá đạo lại không mất ôn nhu cẩn cẩn cầm nàng.“Cưới hỏi hoàng thì sao, nữ nhân mà bốn vương ai dám tranh giành chứ ? Huống chi tướng công của ngươi chỉ là một con súc sinh.”

“Hử? Thì ra Hắc Bảo mà Vương gia cưng chiều trong mắt ngài cũng chỉ là một con súc sinh thôi, vậy hôm qua ta có thể lên giường cùng Vương gia có phải cũng nên cảm ơn tướng công súc sinh không ?”

Nguyễn Tiểu Vũ đột nhiên cảm thấy mình thật rẻ tiền, không khỏi thương tâm. Có lẽ một nha hoàn nhỏ nhỏ như nàng không ai thèm để ý, nhưng tự tôn và cao ngạo của bản thân không cho phép nàng thừa nhận chuyện đáng buồn này.

Thoát khỏi hắn, nàng vùng dậy định lấy áo mặc lại nhưng lại bị hắn kéo xuống.

“Ngươi làm cái gì thế ?”

“Hồi vương gia ..” Nàng lại cười tươi như hoa, chẳng để ý đến sắc mặt của hắn, “Sắc trời không còn sớm, ta còn phải nhanh chóng thu xếp công việc, không bị Liên quân gia mắng thì không tốt lắm”

“Như thế nào? Tức giận?” Hắn sao lại nhìn không ra nàng rốt cuộc ở khởi cái gì. Không nghĩ tới vừa mới kia vài câu vô tâm nói, nhưng lại chọc nàng như thế bất khoái, xem ra này tiểu nữ nhân cũng đồng dạng để ý hắn — này ngoài ý muốn phát hiện, làm cho Lí Thừa Tuyên đầu vai giãn ra vài phần.

“Ta chỉ là một cái nô tài nhỏ bé, làm sao dám giận vương gia ... Ngô “

Bá đạo nhất xả, hắn một tay lấy nàng mang nhập trong lòng, bức bách nàng không thể không nằm ở hắn trong lòng, thon dài to lớn cánh tay nắm cả của nàng đầu vai, mềm mại ti mềm quá hai người đầu vai.“Vừa mới bốn vương ăn người ăn thật sự dùng sức, hiện tại có chút mệt mỏi, ngoan ngoãn nằm, không được rời đi.”

Vừa đầu vào thân của nàng quả thật là thoải mái, hít lấy mùi hương của nàng làm cho hắn cảm thấy thật an tâm

Không biết tại sao, giờ đây hắn thích nghe thấy nàng nói chuyện, thích vẻ tươi cười bướng bỉnh của nàng, thích cùng nàng cãi nhau bất chấp thân phận, thích cùng với nàng cười giòn ...

Bây giờ hắn cảm thấy ôm nàng thật là hạnh phúc

Thấy nàng lắc lắc thân mình, còn muốn giãy dụa, Lí Thừa Tuyên ở chỗ dưới không khách khí vỗ nàng kiều đồn một cái.“Đừng nháo, bốn vương như vậy ôm người thoải mái, lại nhuyễn lại hương, quả thật là cái cơ thể sống âm lô.”

Nguyễn Tiểu Vũ bắt đầu dĩ hừ thanh.“Vương gia lạnh không?”

Hắn trầm giọng cười cười,“Đa Đa.....”

Hắn khó được như thế thâm tình khinh gọi của nàng danh, làm cho nàng trong lòng đột nhiên run lên.

” Đối với chuyện từ trước đến nay, người quả thật không nhớ gì sao ?

“Đúng vậy, ta không nhớ gì hết” Nàng vốn dĩ đầu phải là Tiền Đa Đa, làm sao nhớ được

Đầu chằm hắn hữu lực khuỷu tay, hai người khó được bình thản nói chuyện phiếm, Nguyễn Tiểu Vũ chỉ cảm thấy đáy lòng mờ cái địa phương phát sinh biến hóa, giống như có cái gì này nọ không giống với .

“Trước kia người là một nữ nhân không tốt tí nào”

“Trước kia vương gia biết ta sao ?”

Hắn hừ một tiếng, tỏ ý không muốn trả lời

Ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn hắn, quả thật là từ góc độ này mà nói, hắn đúng là rất tuần tú nha, tóc xoã ra rồi tung làm hé lộ gương mặt tuần mỹ của hắn

Này vô luận theo người nào góc độ xem, đều mỹ rồi tinh rồi mù nam nhân, giờ này khắc này, cùng chính mình khoảng cách đã vậy còn quá gần.

Thấy hắn không nghĩ quan tâm chính mình, nàng cũng không lại truy vấn, thường thức hắn ánh sáng sợi tóc, nhin không được hiểu kỳ nói:“Lại nói tiếp, Vương gia bộ dạng như vậy tuần tú, vì sao không thích người khác cho người vẽ tranh?”

“Đó là vì bốn vương không muốn người khác tưởng lầm mình là nữ nhân rồi đến cầu hôn”

Chỉ cần nhớ tới sự kiện năm đó là hắn lại tức giận, nhớ rõ năm ấy hắn mười bảy tuổi, họa sĩ liền vẽ cho hắn một bức tranh, tiên hoàng thấy bức tranh ấy đẹp nên treo trong ngự thư phòng. Không bao lâu sau, có vương tử từ Ba Tư tới chơi, vương tử kia nhìn thấy bức tranh vẽ hắn liền tưởng tượng ra hắn là nữ nhân nên cầu hôn, làm cho trong triều đình có một trận cười to.

Nguyễn Tiểu Vũ nghe xong câu chuyện, nhin không được cười khanh khách, “Nguyên lai lục vương gia hung hăng cũng có lúc đáng yêu như vậy”

“Ăn ? Người dám nói bốn vương hung hăng sao ?” Hấn nheo mắt, nhìn nàng đầy vẻ đe dọa

Nhân lúc này thấy hấn không đề phòng, Tiểu Vũ không sợ chết chồm tới hôn lấy một cái. “Người ta không phải đã nói rồi sao ? Tuy hung hăng nhưng mà đáng yêu a”

Tao nàng trộm thân, Lí Thừa Tuyên lại có chút ngốc lẳng. Đãi hoàn hồn khi, mới phát hiện nàng hai giáp đồ bưng, một bộ thẹn thùng bộ dáng, hấn nhìn nhin không được tà tà cười, lộ ra bản chất ác sói.

“Xem ra bốn vương vừa mới không có thỏa mãn người , nếu như vậy, bốn vương nên hảo hảo kiểm điểm một chút chính mình.....”

Nói xong, tựa như đại sói hoang bàn phi phác hướng nàng, hai người một trận hi cười đùa giỡn.

Không biết qua bao lâu, thanh âm cười đùa bị thay thế bằng một thanh âm thở dốc

Sáng sớm hôm sau, Lí Thừa Tuyên bị một âm thanh chói bụng vang lên làm bừng tỉnh, mới phát giác nữ nhân đang ôm trong lòng đem qua tới nay còn chưa ăn gì thì đã bị hấn “ăn” mất rồi .

Hấn buồn cười tự nói, “Nhìn người gầy yếu không nghĩ tới người tham ăn như vậy, xem ra hôm qua bốn vương “ăn” người không ít rồi”

Liên tiếp làm mấy lần trên giường vận động Nguyễn Tiểu Vũ tức giận lườm hấn một cái, đẩy ra hấn, đứng dậy y:“Chúng ta lập tức nhân làm sao dám uống Vương gia so với. Ngày cả ngày ăn thịt cá, đương nhiên không biết hạ nhân mỗi cơm canh sông quả thủy, một chút không ăn, đương nhiên hội đói a.”

Là nói được có chút khoa trương, trên thực tế, từ đi theo Lục vương gia bên người làm việc sau, hấn mỗi đốn đều đem nàng uy ăn no ăn no , cũng là không bạc đãi quá nàng.

Bất quá nàng thuở nhỏ dưỡng thành tốt thói quen, cho dù thay đổi thân thể, như cũ mỗi ngày ba bữa, không thể hạ xuống một chút.

Nghe của nàng bụng lại truyền đến cô lỗ tiếng vang, Lí Thừa Tuyên cũng đứng dậy:“Đừng nóng vội, bốn vương cái này phân phó đầu bếp làm chút mỹ vị đồ ăn sáng cho người ăn. Nói lên này đầu bếp, tay nghề thật sự không sai, trong kinh thành rất nhiều vương tôn quý tộc tranh nhau mời làm việc hấn nhập phủ, cuối cùng nhưng thật ra làm cho bốn vương thu tiền vào, cũng không biết hấn dùng cái gì gia vị, làm được đồ ăn, càng ăn càng muốn ăn.....”

“Vương gia khả đi lên?” Nhưng vào lúc này, ngoài cửa truyền đến Liêu quân gia nhất thành bất biến là tiếng nói.

“Nói!”

“Hồi Vương gia, trong phủ ra án mạng, phòng bếp phụ trách xứng đồ ăn tiểu thuấn, sáng sớm bị nhân ở phòng bếp cửa phát hiện thi thể!”

“Cái gì? Có loại sự tình này?”

Làm Lí Thừa Tuyên đi vào sự phát địa điểm khi, chỉ thấy phòng bếp cửa vây đầy người, gặp Vương gia giá lâm, mọi người đều quỳ xuống đất nghênh đón, Lí Thừa Tuyên phát phát tay, ý bảo mọi người không cần đa lễ.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Khi hấn nhìn đến một cái hai mươi tuổi cao thấp trẻ tuổi nhân, miệng sùi bọt mép hoành nằm trên mặt đất khi, ánh mắt nhất nhất đảo qua ở đây nhân.

Vương phủ hướng đến bình tĩnh, cho dù hạ nhân thật sự làm sai sự, cũng bất quá là kéo ra ngoài đánh cái mấy bản tử, chưa bao giờ nháo tai nạn chết người.

Tình cảnh trước mắt làm cho Lí Thừa Tuyên nhú mày lại. Người chết thì hấn đã gặp không ít nhưng chết thảm như thế thì hấn mới nhìn thấy lần đầu tiên

Đối mặt với câu hỏi của hấn, mọi người đều trầm mặc không dám trả lời

Đối mặt Vương gia chất vấn, mọi người đều buông xuống đầu, không dám nhiều lời.

Liêu quân gia theo giữ đơn giản giải thích, đại khái là ngày hôm qua còn có người nhìn đến tiểu thuấn vui vẻ ở trong phủ cùng khác hạ nhân nói chuyện phiếm, gần nhất cũng không có nghe nói hắc dặc tội quá người nào, nhưng là hôm nay sáng sớm đã bị phát hiện chết oan chết uổng.

Theo sát mà đến Nguyễn Tiểu Vũ cũng nhìn đến tiểu thuấn tử trạng, câu thê thân mình, hai mắt trợn trừng, cả người một bộ run rẩy trạng, thả miệng sùi bọt mép, bộ dáng dị thường đáng sợ.

Nàng đáy lòng run lên, đột nhiên hồi tưởng khởi chính mình biểu thức, bởi vì trường kỳ thất nghiệp buồn bực không vui, bị bằng hữu kéo đi hít thuốc phiện, dần dần nghiện, cuối cùng không thể tự kiềm chế, đột nhiên có một ngày, nàng nhận được viên cảnh đánh tới điện thoại, nói biểu thức ở nhà trung đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, tử nhân chính là hút đại lượng thuốc phiện.

Lại nhìn một cái tiểu thuấn tử trạng, cùng biểu thức cư nhiên giống nhau như đúc. Hay là.....

Ngay tại nàng âm thầm đoán thời điểm, hạ ý ngấm đến phòng bếp góc tường chỗ lại có mấy khỏa hắc nâu hoa tử xác, hình trướng, xác thân cứng rắn.

Lúc này, Lí Thừa Tuyên đã muốn hạ lệnh triệu Thái y, không bao lâu, Thái y tới rồi, khom người bắt đầu kiểm tra thi thể.

“Cũng không biết hắc dùng cái gì gia vị, làm được đồ ăn, càng ăn càng muốn ăn.....”

Lí Thừa Tuyên sáng sớm ở bên tai giảng trong lời nói, đột nhiên xao vang nàng trong đầu cảnh báo. Không để ý tới vậy xem mọi người, nàng đi đến góc tường, nhặt lên thượng kia mấy lạp hoa tử xác niết ở trong tay qua lại thưởng thức. Nếu là nàng không đoán sai, thứ này hẳn là cây thuốc phiện hoa xác.

“Nhiều hơn, người đang làm cái gì?” Lí Thừa Tuyên thanh âm đột nhiên ở bên tai vang lên, thấy nàng cầm trong tay mấy lạp hoa nhỏ xác, ánh mắt lại khó hiểu.“Đây là cái gì?”

“Vương gia, trong phủ đầu bếp là cái gì thời điểm cam kết vào phủ ?”

Lí Thừa Tuyên nhíu mày suy nghĩ một lát,“Đại khái nửa tháng tiền.”

“Cũng biết hắc lai lịch?”

“Tất nhiên là thân gia trong sạch, nếu không làm sao có thể tiến vương phủ đương sai?”

“Hắc đồ ăn thực làm được mỹ vị ngon miệng?”

“Có ý tứ gì?”

“Mỹ vị đến Vương gia ăn một lần còn muốn ăn lần thứ hai, thậm chí đến càng ăn càng muốn ăn bộ?”

Lí Thừa Tuyên cũng không ngu dốt, nhất thời linh ngộ đến cái gì, lại tề xem nàng trong tay kia mấy lạp hoa xác liếc mắt một cái, còn trẻ khi đọc quá sách thuốc, thả đã gặp qua là không quên được hẳn, đột nhiên nhớ tới này hoa xác sau lưng sở đại biểu ý nghĩa.

Hai người liếc nhau, mâu quang lưu chuyển trung, đã đoán ra thất, chữ bát phân.

Sắc bén ánh mắt hung hăng thành hướng trong đám người đầu bếp.“Thiết phúc, người có thể có nói sẽ đối bốn vương giảng?”

Đầu bếp nguyên bản liền mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nay bị Vương gia nhất rống, lại sợ tới mức hoang mang lo sợ, phịch một tiếng quỳ xuống đất, sắc mặt trắng bệch vô cùng.“Vương gia thứ tội, nô tài thật không biết sự tình hội phát triển đến loại tình trạng này, nô tài chẳng qua tưởng ở trong vương phủ thảo khấu cơm ăn, không nghĩ tới lại nháo ra mạng người.....”

Tiếp theo, hắc nhất ngũ nhất thập đem sự tình trải qua công đạo rõ ràng.

Nguyên lai hẳn vì có thể làm cho cố chủ yêu thượng hẳn làm đồ ăn, nói lý ra đem cây thuốc phiện hoa tử ma thành nát bấy, sấm trộn lẫn ở đồ ăn lý, ngày lâu, tự nhiên sẽ làm nhân nghiện, muốn ngừng mà không được.

Hắn tra quá sách thuốc, chút ít cây thuốc phiện tử ma thành phần sấm ở đồ ăn lý, hẳn là không đến mức trí mạng, nhiều năm qua, hẳn trải qua mấy nhà phủ đệ, cũng là không ra quá cái gì đại sự.

Không ngờ, hôm qua không cẩn thận quên đi tùy thân mang theo phần hoa bao, bị phòng bếp xúng đồ ăn tiểu thuần thập đi, tiểu thuần đại khái nhìn hần thường xuyên đem thứ này bảo bồi dưỡng như mang ở trên người, tưởng hảo ngoạn ý, mới đem chỉnh bao phần đều đổ tiến đồ ăn lý, kết quả chết oan chết uổng.

Thiết phúc là cái nông thôn đến người thành thật, phát hiện nháo ra án mạng, sớm sợ tới mức hồn phi phách tán, vừa mới bị Vương gia như vậy vừa hỏi, liền không hề giữ lại toàn chiêu.

Lí Thừa Tuyên phi thường tức giận, không nghĩ tới trong vương phủ cư nhiên ra như thế gan lớn người, nhìn kia không được quỳ xuống đất dập đầu đầu bếp, hần oán hận vẫy tay nói: “Người tới, đem hần quan tiến đại lao, sau đó xử lý.” Xoay người bước đi.

Thiết phúc sợ tới mức cả người phát run, không được cầu xin tha thứ, kia khóc tiếng la làm cho người ta nhin không được tâm củ thành một đoàn.

Nguyễn Tiểu Vũ tiểu bước đuổi theo Lí Thừa Tuyên cước bộ, ở hần phía sau nhẹ giọng nói: “Vương gia, ngài từng nghe nói qua sao? Nếu muốn trừng phạt một người khuyết điểm, tử vong đều không phải là là giải quyết chi đạo, chỉ có còn sống, mới có thể làm cho này phạm vào sai nhân, càng thêm hối hận chính mình sở đã làm mỗi một kiện sai sự.”

Bỗng dừng dừng lại cước bộ, hần tựa tiểu phi tiểu quay đầu đánh giá nàng. “..... Người là muốn vì cái kia đầu bếp cầu tình?”

Nàng lạnh nhạt cười, “Vương gia nhìn qua đều không phải là tàn bạo người.”

“Bốn vương nên vì thế mà đặc ý cho của người khen ngợi sao?” Giờ này khắc này, hần vẫn lòng còn sợ hãi, nếu hôm nay không phát sinh án mạng, chỉ sợ hần còn có thể không chỗ nào thấy tiếp tục ăn kia đầu bếp làm đồ ăn.

Cứ thế mãi, hần không dám tưởng tượng tương lai sẽ phát sinh chuyện gì.

Ánh mắt suy nghĩ sâu xa đánh giá trước mắt nhìn như đơn thuần Tiền Đa Đa, đột nhiên cảm thấy có chỗ nào không thích hợp.

Nàng thực thông minh, hiểu lắm tiến thoái, nhưng lại có thể dễ dàng dẫn đo hần hỉ nộ ái ố, biết khi nào thì nên hay nói giỡn, khi nào thì nên nghiêm túc, như vậy Tiền Đa Đa, thật là hần năm năm trước sở nhận thức cái kia Tiền Đa Đa sao?

Tâm tình nháy mắt sinh ra biến hóa, làm cho hần kinh ngạc. Hần chưa từng có như thế để ý một nữ nhân, muốn hiểu biết nàng, muốn nhìn thấu nàng, muốn đem nàng từ trong ra ngoài, theo thượng đến hạ, hoàn hoàn toàn toàn đánh giá rõ ràng.

Đó là một phần chấp nhất, một phần tín niệm, giống nhau lên trời xuống đất, kiếp này kiếp, thế tất muốn hoàn thành nhiệm vụ.

Nguyễn Tiểu Vũ không cần phải nhiều lời nữa, dù sao ở hào môn trong vương phủ, nàng hình đồng con kiến, mà hần quý vì Vương gia, đều có hần xử sự phương pháp, can thiệp hơn, tự thành kiêu căng.

“Vương gia thánh minh, là ta nhiều lời.” Nàng vừa định xoay người rời đi, lại bị hần bắt được cổ tay.

Hần ánh mắt sáng quắc, mang theo vài phần nàng xem không hiểu sùng nịch thần thái. “Không phải đối bụng sao? Bốn vương mang người đi ăn cái gì.”

5. Chương 5

Cách xử lý là Thiết Phúc bị đánh ba mươi đại bản, đuổi ra vương phủ, cả đời không thể xuất hiện ở kinh thành. NGười chết Tiểu Huân, bởi vì lạm dụng cây thuốc phiện quá nhiều, Lí Thừa Tuyên hạ lệnh làm tang sự cho hần, bồi thường 500 lượng cho người nhà coi bồi thường

Từ sau khi phát sinh án mạng, Liên quân gia đối với hạ nhân càng lúc càng nghiêm khắc, mà vương gia nói nàng có công với vương, làm cho thân phận trong phủ của nàng tăng lên rất nhiều

Từ sau khi Vương gia biết nàng biết vẽ tranh lại viết chữ đẹp, cứ nhiên điều nàng đến làm nha hoàn cho chính mình

Dĩ nhiên gọi cho hay là làm việc, cũng chỉ là lợi dụng thân phận của hần để điều nàng đến bên người mình

Vương phủ thư phòng tọa lạc tại tây sương phòng, mỗi ngày lâm triều sau, Vương gia sẽ gặp hồi phủ, đi vào thư phòng xử lý công sự.

Mà công việc của nàng rất đơn giản, đứng kế bên hần, hầu hạ giấy và bút mực, nhì thấy chủ tử mệt mỏi thì giúp đỡ những công văn không quan trọng, khi hần ngủ thì không được quấy rầy

Lúc này nàng còn đang ngồi trước bàn, suy nghĩ đã sớm lên tới chín tầng mây, nhớ lại “cường độ làm việc” cật lực tối hôm qua, làm cho tai nàng ửng đỏ cả lên

Lí Thừa Tuyên liếc mắt một cái, nhú mày lại nói với nàng : “Tiền Đa Đa, đây là lần thứ 17 ngươi lén nhìn trộm bốn vương rồi đó”

Thanh âm đột nhiên vang lên bên tai, tay Nguyễn Tiểu Vũ khẽ run lên, làm nghiêng cả mặt bàn, sau một tiếng ầm ầm, nàng thấy khuôn mặt Lí Thừa Tuyên xanh mét cả lên, cả người bị mực dính đầy

Hần hí mắt cười lạnh, “Người thật là tài giỏi nha, kim bào này chính là hoàng thượng ban tặng cho ta, người làm bẩn nên bị tội gì ?”

“Vương gia, người ta vừa đang suy nghĩ đại sự, người lại nói người ta lén nhìn trộm ngài 17 lần, làm cho tiểu nữ giặt mình mới gây ra tai hoạ như vậy ...”

Tiểu Vũ khom người định giúp hần cởi nút áo, lại bị lực của hần làm cho nàng mất thăng bằng, ngã vào lòng hần

“Trên đời này chỉ có người là dám giáo huấn bốn vương “

“Đừng náo loạn, phải nhanh chóng xử lí vết bẩn ngay, nếu không giặt không ra là ngài lại có cơ trách phạt người vô tội đáng thương như ta a”

Lí Thừa Tuyên bị bộ dáng hờn dỗi của nàng chọc cười, vẻ mặt không đứng đắn ôm chặt nàng, “Nếu người dâng thân mình cho bốn vương, bốn vương có thể tha tội cho người ...”

Ấu yếm còn chưa đủ, ngoạn tâm nổi lên Lí Thừa Tuyên đẩy ra án thư thượng sở con cùng văn chương, đem nàng ôm ngồi ở bàn duyên, chặt chẽ đem thân thể của nàng tử vây ở chính mình song chưởng trong vòng.

Nàng giận dữ trừng mắt hai mắt, “Vương gia, này sở con ngày mai không phải muốn trình cấp Hoàng Thượng, ngài sẽ không sợ Hoàng Thượng phán ngài đãi hốt cương vị công tác ?”

Hần hì hì cười, “Hoàng thượng nhật lí vạn ky, lo việc triều chính đã muốn sút đầu mẻ trán, làm gì có thời gian dư thừa rảnh rỗi để quần bốn vương ? Còn người tiểu yêu tinh này, đêm qua trên giường bốn vương còn lộ vẻ kiêu kiêu my my, như thế nào mà bây giờ thay đổi thành vẻ mặt giải quyết công việc chung rồi ? Một chút cũng không đáng yêu, cho ta ...”

Hần vừa muốn hôn đã bị thanh âm từ bên ngoài đánh gãy

“Vương gia ...” Tiếng nói Liên quân gia truyền đến

Lí Thừa Tuyên bực mình, Liên quân gia này đúng là chọn không đúng thời điểm, làm hỏng chuyện vui của hần, “Chuyện gì ?”

“Ngài tiền chút thời gian ở lan thêu phường đính vài món đông bào, đã muốn làm tốt hiện tại đưa vào trong phủ, Vương gia muốn đích thân xem qua sao?”

Nguyễn Tiểu Vũ tức giận nhỏ giọng nói, “Vương gia, ngài cũng thật là thích chưng diện, dăm ba bữa lại có đồ mới, một mình ngài chẳng lẽ mặc được hết sao ?”

Hần nắm nắm cái mũi của nàng, “Ngu ngốc, đó là bốn vương cố ý sai người làm cho người”. Không để ý đến khuôn mặt kinh ngạc của nàng, hần lạnh giọng nói ra bên ngoài : “Phân phó lan thêu phường quần sự ở phía trước thính hậu, bốn vương sau đó liền đi qua.”

Làm Nguyễn Tiểu Vũ theo Lí Thừa Tuyên đi vào tiền đình khi, nhìn đến vài cái nam tử chính đang cầm vài món nhan sắc rõ ràng, theo công tinh xảo nữ thức trường bào, cung kính hậu

Nhìn thấy vương gia giá lâm, tất cả bọn hạ nhân đều quỳ xuống. Đối với những lễ nghi phiền phức này, Lí Thừa Tuyên chỉ phất phất tay, bọn hạ nhân cũng biết ý không dám nhiều lời nữa, một đôi mắt tinh tế đánh giá chiếc áo choàng .

Không hổ là lan thêu phượng, hẳn tự tay lấy quá nhất kiện vàng nhạt sắc xa tanh trường bào, bào thân dùng kim tuyến thêu đỏ thắm mẫu đơn, bốn phía trang bị tiên diễm loá mắt xanh biếc lá cây, bào gáy chỗ còn lại là một vòng mềm mại thỏ mao.

Bốn phía liên tiếp truyền đến ánh mắt ngưỡng mộ. Tiểu Vũ cảm thấy xấu hổ, “Vương gia, như thế thật không tốt lắm ...”

Nha đầu trên dưới trong phủ đều có chút giao tình với nàng, lại đem vương gia sùng bái đến như thế, giờ phút này mọi người đều cảm thấy tò mò không biết nàng và vương gia có quan hệ gì

Tuy mọi người đều như vậy nhưng vẻ mặt của Liên quân gia vẫn rất bình thường, tựa như hắn đã nhìn quen chuyện này lắm rồi

Lí Thừa Tuyên dĩ nhiên thông minh hiểu ý của nàng, phất phất tay, “Các người lui ra hết đi”

Đuổi được đám người như hổ rình mồi kia đi ra ngoài, hẳn một tay lấy áo choàng phi đến của nàng đầu vai, cũng tự tay vì nàng hệ hảo trước ngực dây lưng, cẩn thận giúp nàng sửa sang lại trên người tiểu mặt nhắn điệp, môi tìm được nàng bên tai, nhẹ giọng nói:“Thích không ?”

“Vương gia, đây là hình thức mới ngài dùng để chinh ta sao ?”

“Chẳng lẽ trong đầu người, bốn vương lúc này vẫn không phải là một người tốt sao ?” Hắn thở dài, sửa lại vài sợi tóc ngổn ngang trên trán nàng, “Sắp tới thu rồi, nếu không cho người một cái áo choàng, ta sợ người không còn mạng để mà tới mùa đông nữa kìa “

Mùa hạ nóng bức sắp qua, mùa thu dĩ nhiên sẽ đến, cứ tới đêm là sẽ rất lạnh mà hắn phát hiện Tiền Đa Đa không sợ trời không sợ đất kia cư nhiên lại sợ lạnh, vừa đến tối, cho dù có đắp bao nhiêu chăn đi nữa, tay chân nàng vẫn rất lạnh lẽo

Hắn biết có người sợ lạnh, người sợ nóng mà nàng thuộc loại người đầu tiên

Vậy nên hắn mới sai người đến lan thêu phượng, làm một cái áo choàng, giúp nàng khỏi bị lạnh nữa

Lí Thừa Tuyên tuy nói như thế nhưng trong lời khó nén được vẻ bao dung sủng nịch, làm cho Tiểu Vũ trong lòng nổi lên một trận chua xót

Này nhìn như kiêu căng ương ngạnh Vương gia, cư nhiên tâm tư kín đáo, ngay cả nàng hằng ngày lơ đãng toát ra đến thói quen nhỏ, đều bị hắn phát hiện .

Dạ Hi quốc bốn mùa rõ ràng, tiến bước mùa hạ nóng bức, mùa thu qua đi, chỉ sợ phải đối mặt với mùa đông rét lạnh.

Lúc còn ở Đài Loan, nàng cũng chưa bao giờ nhìn thấy tuyết, trải qua cái lạnh của mùa đông , tại đây không có điều hoà, không có lò sưởi, không ai đối với nàng tốt hơn hắn, làm cho tình cảm của nàng đối với hắn lại thêm sâu vài phần

Đến sau giữa trưa, trong cung phái thái giám truyền lời, Hoàng Thượng có việc triệu Lục vương gia tiến cung nghị sự. Trước khi đi, hắn phân phó nàng ngoan ngoãn ở trong phủ chờ hắn trở về, còn hỏi nàng có cần hay không hắn mang chút cái gì mới mẻ ngoạn ý cấp nàng ngoạn

Lại nói tiếp, từ sau khi nàng vào kinh thành, vẫn chưa thử ra phủ du ngoạn

Nói với hắn, hắn đều bảo : “Một cô nương làm sao có thể tùy tiện xuất đầu lộ diện được ? ” Sau đó lại cản không cho nàng đi

Cô nương ? Hừ hừ, dù sao Tiểu Vũ ta cũng đã là một nữ nhân, tuy chồng của ta là bát ca nhưng cũng được tính mà

Nhìn thấy nàng nói như vậy, hấn lại bảo, bảo bối của hấn không cho phép người ta nhìn

Mà hấn đại khái là sau khi nghe cái câu “Nương tử nương tử ta yêu ngươi” liền bị làm cho tức giận, kêu người đưa Hắc Bảo về cái lồng đem sang phòng khác, thế là từ đó nàng và Hắc Bảo không ở chung nữa

Tiểu Vũ nghĩ đến đó thì vừa tức giận vừa buồn cười. Lục vương gia hấn so với hồ ly còn khôn khéo hơn, chuyện gì cũng tính toán, lại ngây thơ buồn cười, làm cho nàng muốn giận cũng không giận được

Nhiều ngày đến sớm chiều ở chung, mỗi ngày ban đêm giường đệ trong lúc đó triền miên lưu luyến, nàng không cạn nhiều năm tâm, như là trong giây lát được đến tuổi, rốt cục có tức giận.

Lúc trước, nàng vì người nhà không ngừng làm việc, không ngừng kiếm tiền, cho dù bị người khác theo đuổi, nàng cũng chỉ có thể kháng cự, không muốn chuyện bất hạnh của mình mà làm ảnh hưởng đến bọn họ

Linh hồn xuyên qua, thân phận thay đổi, nàng không có áp lực nữa, có thể sống một cuộc sống tự do tự tại mới hiểu thế nào là tư vị tình yêu

Đi ngang qua hoa viên của vương phủ, đang muốn đi đến ngự thư phòng, nhìn thấy cách đó không xa bọn nha đầu đang xúm lại nói nhỏ

Nguyễn Tiểu Vũ đối với những chuyện đồn đãi này cũng không có hứng thú quan tâm nhưng hình như nhân vật chính trong câu chuyện đó là chính nàng thì phải ?

“Chính là mấy tháng trước, người làm trong phòng giặt đồ được điều đến bên người vương gia, cũng không biết vương gia như thế nào xem nàng thuận mắt, chẳng những đem nàng giữ bên người, hôm ấy lại còn đặt một cái áo choàng mùa đông tặng nàng, người hầu nha hoàn trong phủ chúng ta có mấy trăm người, sao vương gia lại nhìn trúng nàng chứ ?”

“Tiền Đa Đa ? ” Một thị nữ khác tiếp lời, “Chẳng phải là thị nữ mà vương gia đem về từ Mai Long trấn sao ?”

“Hừ, thị nữ cái gì ? Tiền Đa Đa là nương tử sủng vật của vương gia, ở Mai Long trấn cưới hồi hoàng, chính là nữ nhân của sủng vật, nói khó nghe một chút, nàng ngay cả súc sinh cũng không bằng, chờ đến ngày nào đó vương gia chán ghét nàng, kết cục sợ rằng nàng cũng không bằng một con chó nữa ấy “

Một trận cười vang lên, bọn họ châm biếm Tiền Đa Đa đến không đáng một đồng xu

Nguyễn Tiểu Vũ nghe vậy, sắc mặt trắng xanh, vừa quay đầu lại giặt mình nhìn thấy Liên quân gia đã đứng phía sau từ lúc nào, chặn ngay lối đi của nàng

Nàng hoảng sợ một chút, sau lại cau mày nói : “Liên quân gia chẳng lẽ bình thường đi cũng không có tiếng động sao ?”

Đối phương vẻ mặt nghiêm túc, hơi hơi khom người, “Lão nô xem ngươi tại đây tựa hồ nghe hưng trí chính nùng, liền không ra tiếng quấy rầy.”

Không biết từ khi nào, Liên quân gia đã tự xưng lão nô với nàng.

Đối với thắc mắc này, nàng từng hỏi Lí Thừa Tuyên nhưng hấn chỉ cười cười không giải thích

Liên quân gia ngày thường tuy rằng ban che mặt khổng, vẻ mặt nghiêm túc dạng, nhưng tâm địa cũng rất thiện lương, quản lý khởi trong phủ cao thấp việc vặt, hướng đến cương trực công chính, làm cho người ta đánh tâm nhân lý bội phục.

“Tiền tiểu thư lại để ý bọn nha đầu này hồ ngôn loạn ngữ sao ?”

Hồi tưởng lại bọn nha đầu vừa nảy nghị luận sau lưng nàng, nàng lại cảm thấy tức giận. “Quả thật các nàng nói đúng mà, ta chính là nữ nhân sủng vật của vương gia ...”

“Tiền tiểu thư không nên để ý, chỉ cần biết trong lòng vương gia không nghĩ ngươi như vậy là được

Nguyễn Tiểu Vũ từng nhún vai, “Liên quân gia, kỳ thật để cho ta tò mò là, Vương gia cùng không nhiễm bệnh phía trước ta trong lúc đó, đến tột cùng có thể nào quá tiết?”

Làm Lí Thừa Tuyên rốt cục việc hoàn hướng sự, theo trong cung chạy về trong phủ trở lại tắm thính, khăn cấp đi vào Tiền Đa Đa phòng.

Chỉ thấy đưa lưng về phía chính mình thân mình chính bận rộn sửa sang lại quần áo, mảnh khảnh mảnh mai gầy hần một đôi đại chưởng đủ để doanh nắm.

Hắn nhịn không được theo sau lưng ôm cổ nàng, khuôn mặt tuần tú vùi vào của nàng gáy oa, giống cái vô lại bàn hấp thu trên người nàng tươi mát hương vị.

Nàng không có quay đầu, chỉ cứng đờ thân mình. Đối với hắn vô cùng thân thiết hành động, nàng không có đón ý nói hòa, cũng không có cách nào khác kháng cự.

Lí Thừa Tuyên mang theo vài phần trêu tức, cười hỏi: “Này vài cái canh giờ lý, ngươi có thể có nghĩ bốn vương?”

“Đừng náo loạn Vương gia, rõ như ban ngày dưới, nam nữ có khác, ngài vẫn là chú ý một chút chính mình thân phận, đừng làm cho ngoại nhân nhìn lại, sau lưng nói chút khó nghe nhân thoại sẽ không tốt lắm.”

Hắn cau mày hứng thú nhìn nàng, “Hôm nay sao lại có khẩu khí như thế ? Chẳng lẽ bốn vương tiến cung quá lâu làm cho ngươi tịch mịch , chịu không nổi nên phát cáu với bốn vương sao?”

Tà khí cười, một tay lấy nàng chặn ngang ôm lấy, xoay người hướng chính mình phòng ngủ đi đến.

“Đừng nóng vội, bốn vương sẽ thỏa mãn ngươi mà”

Nhiều ngày xuống dưới, hai người mỗi đêm vui thích, ngày lâu, hắn nhưng lại trầm mê cho nàng kia mất hồn thân mình cốt, liền ngay cả mỗi ngày ở trong triều làm việc, cũng thường thường nhớ tới cùng nàng sầu triền miên đoạn ngắn.

Cho nên nhất việc xong rồi sự, ngay cả Hoàng Thượng nói giữ lại hắn ở trong cung dùng cơm, đều bị hắn cự tuyệt.

Thầm nghĩ mau chút hồi phủ, đem nàng thơm ngào ngọt thân mình nhu tiến trong lòng, bừa bãi che chở yêu thương.

Bị hắn ôm cổ Nguyễn Tiểu Vũ, ở hắn trong lòng dùng sức từ chối vài cái, sắc mặt khó coi không thôi

“Vương gia mau buông ta ra, ngài ôm ta như vậy còn thể thống gì ... Tốt xấu ...” Nàng cắn môi, ánh mắt mang tia giận dữ, “Tốt xấu gì thân phận trong phủ của ta cũng là lão bà của sủng vật vương gia” Hồi tưởng lại buổi chiều nghe những lời nói đó

Nguyễn Tiểu Vũ mới giật mình thấy chính mình lập trường có bao nhiêu sao buồn cười.

Khác nha hoàn nếu bị Vương gia nhìn trúng, hoan ái sau, còn còn có thể bị phong cái thị thiếp, khả nàng đâu, một cái bị bát ca thú trở về nữ nhân, thân phận xấu hổ, lập trường buồn cười, mỗi ngày mỗi đêm cùng hắn triền miên, truyền ra đi, chẳng những nhục chính mình thanh danh, càng làm cho nàng lần thấy dẽ tiện hèn mọn.

Cái này, Lí Thừa Tuyên cuối cùng nhận thấy được lời của nàng không thích hợp, chậm rãi buông nàng ra, liễm mi đánh giá sắc mặt khó coi của nàng: “Tiền Đa Đa, lời của ngươi nghĩa là sao ?”

“Nghĩa là sao ?” Nàng liếc mắt hắn một cái, ngạo nghễ cười, “Vương gia là hồ đồ hay là thật sự quên, ta đã có chồng rồi”

“Cái gì mà có chồng ?” Hắn tức giận đứng lên, “Người chính là nữ nhân của bốn vương”

“Vậy Hắc Bảo thì sao ? Nó là cái gì? “

“Nó ...” Lí Thừa Tuyên cảm thấy hơi hối hận, lúc đó chỉ là định trêu đùa nàng, trả lại mối thù năm xưa thôi, nào ngờ...

Vốn tưởng rằng hắn biểu hiện đã rõ ràng , cũng không liệu này làm cho hắn hao tổn tâm cơ, dùng hết tâm tư tiểu nữ nhân, cư nhiên hội nghĩa chính từ nghiêm cùng hắn nói cái gì nàng đã là có phụ chi phụ, nói bọn họ ân ái còn thể thống gì!

Hắn chính là vương gia quyền quý, hoàng thượng ân sủng, thái hậu thương yêu, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, không ngờ lại có người dám phản kháng chính mình

Lập tức, Lí Thừa Tuyên kéo hạ khuôn mặt tuần tú, khẩu khí cực kém nói:“Bổn vương đã sớm nói qua, Hắc Bảo bất quá chính là chỉ súc sinh, ngươi còn muốn bổn vương giải thích bao nhiêu lần mới hiểu? Nó tồn tại không hề gì ý nghĩa gì, nay ngươi chính là nữ nhân của bổn vương, kiếp này, mạng của ngươi chính là thuộc về bổn vương thôi ...”

Hắn thuở nhỏ liền hô phong hoán vũ, phàm là chính mình muốn , một ánh mắt, một cái biểu tình, vật sở hữu liền khả dĩ dễ dàng đạt được, cũng không biết cái gì kêu theo đuổi, lại càng không giải cái gì kêu tôn trọng.

Chỉ cần hắn muốn, đối phương hoàn toàn không thể có gì phản kháng lý do cùng cảm xúc, ở hắn trong thế giới, hắn chính là bá chủ, hắn chính là đạo lý, một khi đã bị phản kháng, giấu ở trong khung lệ khí liền bùng nổ.

Cho nên hắn không hiểu, hắn đều đã muốn đem sủng ái không hề giữ lại kính dâng cấp nàng một người, nàng chính ở chỗ này không được tự nhiên cái gì?

Không để ý tới nàng kiêu căng biểu tình, hắn cường ngạnh hướng néo cánh tay của nàng, lại bị nàng không khách khí né đi qua.

“Vương gia!” Nguyễn Tiểu Vũ đột nhiên lãnh hạ mặt, ánh mắt nháy mắt sâu thẳm vài phần,“Ngài thân phận cao quý, đương nhiên có thể không cần để ý bên ngoài lời ra tiếng vào, nhưng ta cùng với Vương gia là không đồng dạng như vậy. Ngài nói Hắc Bảo tồn tại có thể xem nhẹ bất kể góc, nhưng là với ta mà nói, nó cũng là tượng công trên danh nghĩa của ta. Ngài ngày đêm đem ta lưu cho trong phòng, có nghĩ tới cảm giác của ta không ? Nếu ngày nào đó ta có cốt nhục của ngài, ngài sẽ xử trí ta như thế nào ?”

Lí Thừa Tuyên giật mình lạnh. Vạn vạn không nghĩ tới, nàng cứ nhiên dám dùng loại này cường ngạnh thái độ đến cùng hắn giằng co sắc thanh.

Nàng thấy hắn không nói gì, lạnh lùng cười,“Ta nhưng thật ra đã quên, nếu ta thực có cốt nhục của vương gia, ngài có thể ban cho ta một cái thân phận thị thiếp nhỏ, như vậy, ta là có thể danh chính ngôn thuận ở lại trong phủ, tùy vương gia muốn đùa giỡn làm sao cung được.”

“Lời ngươi có ý tứ gì ?” Hắn trầm mặc

“Chẳng lẽ đối với vương gia, tính mạng của một người bình thường không đáng tiền hay sao ?”

Thấy hắn bình tĩnh mặt, ninh mi, thật lâu không nói, nàng càng cảm thấy chính mình thật đáng buồn.“Cho dù từ trước Tiên Đa Đa thật sự làm cái gì tội ác tày trời chuyện xấu, vì sao nhất định phải dùng loại này vũ nhục phương thức đến trừng phạt?”

“Ngươi đều muốn đi lên?” Lí Thừa Tuyên gắt gao nhìn chăm chăm của nàng mắt, một khắc không ngừng truy đuổi nàng ý đồ tránh né tầm mắt.

“Ta cái gì cũng chưa nhớ tới đến, chỉ cảm thấy chính mình thân là đương sự, có quyền lợi biết dùng cái gì Vương gia hội mệnh một cái bát ca thú ta hồi phủ, làm sao lấy một lần lại một lần làm khó dễ ta, trêu cợt ta.....”

Theo Liêu quân gia trong miệng biết được Tiên Đa Đa cùng Lục vương gia trong lúc đó khúc mắc sau, nàng cảm thấy chính mình đã nghĩ bị vận mệnh trêu cợt tiểu sử.

Thấy hắn bình tĩnh mặt, ninh mi, thật lâu không nói, nàng càng cảm thấy chính mình thật đáng buồn.“Cho dù từ trước Tiên Đa Đa thật sự làm cái gì tội ác tày trời chuyện xấu, vì sao nhất định phải dùng loại này vũ nhục phương thức đến trừng phạt?”

“Ngươi đều muốn đi lên?” Lí Thừa Tuyên gắt gao nhìn chăm chăm của nàng mắt, một khắc không ngừng truy đuổi nàng ý đồ tránh né tầm mắt.

“Ta cái gì cũng chưa nhớ tới đến, chỉ cảm thấy chính mình thân là đương sự, có quyền lợi biết dùng cái gì Vương gia hội mệnh một cái bát ca thú ta hồi phủ, làm sao lấy một lần lại một lần làm khó dễ ta, trêu cợt ta.....”

Theo Liêu quân gia trong miệng biết được Tiền Đa Đa cùng Lục vương gia trong lúc đó khúc mắc sau, nàng cảm thấy chính mình đã nghĩ bị vận mệnh trêu cợt tiểu sử.

Cổ đại vương quyền lớn hơn thiên, từ trước cái kia không biết trời cao đất rộng Tiền Đa Đa đắc tội quyền khuyh nhất phương Lục vương gia sau, có thể hoạn thượng một hồi bệnh nặng, một mạng quy thiên.

Mà nàng Nguyễn Tiểu Vũ này buồn cười thế thân, lại muốn thừa nhận nàng sở lưu lại đủ loại tội nghiệt.

Lí Thừa Tuyên từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên cảm giác được sự tình khó giải quyết.

Mới đầu trêu cợt cùng làm khó dễ thật là không có hảo ý, thậm chí thật sự rất muốn nhìn đến Tiền Đa Đa thanh tỉnh sau, biết được chính mình năm đó chọc sai nhân, sợ tới mức tè ra quần bộ dáng.

Khả theo chính mình tâm càng ngày càng trầm mê, càng ngày càng không thể tự kiềm chế thích thượng này một cách tinh quái tiểu nữ nhân sau, từ trước sở hữu cừu hận, đều bị hấn phao chur sau đầu.

Với hấn mà nói, hấn không truy cứu của nàng qua lại, đã muốn là thiên đại khoan dung, không nghĩ tới, một ngày kia, hấn cũng sẽ bởi vì chính mình ác ý diễn chiếm đã bị chỉ trích.

“Người rốt cuộc muốn thế nào?” Lí Thừa Tuyên thuở nhỏ tới nay chưa bao giờ trước bất kỳ ai cúi đầu, cho dù đã làm sai chuyện, bị phụ hoàng giáo huấn, cũng quật không chịu nhận sai, thà rằng bị đánh bị phạt, tuyệt không khuất tùng nửa phần.

Hấn là Vương gia, hấn cao cao tại thượng, hấn tôn quý vô cùng, tại đây cái nam quyền xã hội lực, nam nhân chính là thiên, mà hấn chính là ông trời của nàng. Cho nên hấn có thể nào khuất phục? Có thể nào nhượng bộ? Có thể nào vì đáy lòng kia một chút áy náy, liền hướng nàng thừa nhận chính mình sai lầm?

Hấn bây giờ không sai cũng sẽ không bao giờ sai vì ở trong thế giới của hấn, bao giờ cũng là hấn đúng

Cho dù hấn cố ý vũ nhục nàng, làm cho nàng thành hôn với một cái bát ca, đem nàng về trong phủ mà chà đạp cũng là hấn không có sai vì với hấn, nếu như năm năm trước nàng không gây oán hận với hấn, hấn cũng sẽ không chính ác nàng như vậy

“Nếu vương gia không còn chuyện gì nữa, ta sẽ đi làm công việc của ta” Nàng xoay người rời đi

Tiểu Vũ nhìn thấy đáy mắt hấn kiêu căng thì thật buồn, cũng phải thôi, thân phận khác nhau, nàng làm sao kêu hấn đối với nàng nhận sai được chứ? Thôi quên đi

Nữ nhân thời đại này thật đáng buồn, cho dù có bị uy khuất đến đâu cũng chỉ có thể đem giấu trong lòng

Ở thời đại này, cho dù có là trong tình yêu, nữ nhân cũng vĩnh viễn không thể ngang hàng với nam nhân

6. Chương 6

Tuy rằng sau khi nhập thu thời tiết sẽ trở nên lạnh lẽo nhưng vào ban ngày thì cũng nóng bức như mùa hè vậy Nhưng vương phủ của lục vương gia lại kín mít toàn bộ, bên trong còn toả ra một hàn khí ngút trời

Nguyên nhân là chủ nhân của bọn họ đang rất tức giận, làm cho bọn hạ nhân xui xẻo như bọn họ phải chịu đựng

Đã bảy ngày vương gia từ cung trở về, sau khi cùng Tiền Đa Đa cãi lộn một trận vang trời, liền cả ngày nghiêm mặt, tính tình trở nên xấu vô cùng, chỉ cần bọn họ làm sai một chút thì tức thì sẽ bị răn dạy

Liên tiếp mấy ngày như vậy, người trong phủ ai cũng lo lắng đề phòng, tức giận Tiền Đa Đa sao lại làm cho vương gia giận đến như vậy

Càng đáng sợ hơn là, mấy tiểu nha hoàn làm taten mười mấy năm không biết đã làm gì sai, đột nhiên bị đuổi ra khỏi vương phủ

Mặc cho các nàng quỳ gối dưới chân vương gia khóc bao nhiêu, vương gia cũng không động tâm, kêu Liên quân gia cho các nàng ra khỏi phủ

Tiểu Vũ biết được rất kinh hãi. Sau mới biết là Liên quân gia đã nói hết cho hắn nghe. LẦM cho hắn tức giận đem đuổi hết những nha hoàn này

Đúng là mình không giết người, người lại vì mình mà chết

Ngẫm lại cũng là do nàng, nếu lúc đó nàng bình tĩnh cùng hắn nói ra hết, sự việc cũng không đến nước này

Nay hắn cả ngày đều nghiêm mặt, tính tình bất thường, làm cho tất cả nô tài trong phủ đều sợ hãi, sợ làm điều gì không cẩn thận sẽ bị cho ăn bản tử, nặng hơn là đuổi khỏi vương phủ

“Nhưng ta cũng đang giận mà ...” Nguyễn Tiểu Vũ ngồi trong phòng than thở, liếc nhìn bát ca

Một cái là tướng công ngoài danh nghĩa, một cái là tướng công trên danh nghĩa

Hai cái tiểu tử kia có được đồng dạng đen bóng lông chim, đầy miệng cặp đen lúng liếng ánh mắt

“Vương gia thì như thế nào ? Vương gia phạm tội cũng như dân thôi ! Chẳng lẽ hắn là vương gia cao cao tại thượng làm chuyện có lỗi với ta cũng không thể bị chỉ trích sao?”

Hồi tưởng khởi này đó thiên, Lục vương gia cố ý trước mặt của nàng mặt cấp hạ nhân sắc mặt xem, giống như ở đồng nàng giảng, này hạ nhân hôm nay hội động một tí là phạm lỗi, tất cả đều là bái nàng ban tặng.

Nguyên bản nên ở thư phòng đương sai nàng, cũng bị hắn giận dữ dưới khiển đi, nhưng Vương gia lại không sai khiến đến thế nào, Liêu quân gia không biết nên làm gì phân phối, khiến cho nàng hiện tại thành trong phủ người rảnh rỗi.

Nàng tức chết đi được, chỉ có thể trốn trong phòng sinh hờn đối với bát ca

Mà lúc này, cái kia thích cùng nàng đấu võ mồm Hắc Bảo, một lòng sớm phóng tới tận thú vào cửa con dâu trên người, hai mắt ẩn tình đưa tình nhìn chăm chăm mẫu bát ca.

“Nương tử nương tử ta yêu người, tựa như con chuột yêu đại thước.” Hắc Bảo vẻ mặt ôn nhu.

“Yêu đại thước, yêu đại thước, tựa như con chuột yêu đại thước.....” Mẫu bát ca đúng lúc tiếp ứng.

Nguyễn Tiểu Vũ nghe được hỗn hển, tức giận trừng mắt nhìn hai thối điều liếc mắt một cái. “Người này vong ân phụ nghĩa gì đó, cưới thiếp, liền đem ta này chính quy phu nhân cấp đã quên, này đó mới mẻ từ còn không đều là ta dạy cho người, nếu không, người này sắc bát ca còn không phải mỗi ngày hô cấp gia nhu kiên cấp gia đảm lưng này đó hạ lưu từ hồi.”

Hắc Bảo khó hiểu nhìn nàng, cạc cạc kêu hai tiếng. “Hai cái nương tử ta đều yêu.....”

“Đều yêu đều yêu ta đều yêu.” Mẫu bát ca rất nhanh học được.

Phốc xích! Nguyễn Tiểu Vũ phì cười không được cười ra tiếng. Mỗi lần chính mình tâm tình không tốt, chỉ cần cùng Hắc Bảo đấu thượng vài câu, vật nhỏ là có thể dễ dàng làm cho nàng mặt mày hớn hở.

Thế giới của động vật thật là đơn thuần, nếu như thế giới của nàng cũng như thế thì tốt biết bao

Nhịn không được lại nghĩ tới Lí Thừa Tuyên, hắn hỉ, hắn giận, hắn ánh mắt, hắn tư thái, hắn nhú mày khi, mi tâm hơi hơi long khởi, sâu không lường được; Thoải mái cười to khi, hai mắt hội hoàn thành nguyệt nha trạng, con ngươi tối đen, khiếp người tâm hồn.

Nguyên lai là bao nhiêu cử động của hắn, nàng cũng đều ghi nhớ trong đầu

Tuy rằng mấy ngày nay hắn giận như thế nhưng mỗi lần gặp, hắn như là muốn nói cái gì rồi lại thôi

Quả thật là bị làm hư thiên chi kiêu tử, đánh tiểu không chịu quá bán điểm ủy khuất, nay muốn cho hắn đường đường Vương gia cúi đầu nhận sai, sợ là nói nhầm mà thôi, căn bản không có khả năng.

Quên đi! Nguyễn Tiểu Vũ cảm thấy chính mình tại đây tràng cảm tình đấu sức trung bị bại thực hoàn toàn, không nghĩ lại tra tấn hắn, cũng không tưởng lại tra tấn chính mình, cùng với vĩnh không chỉ cảnh rừng mình đi xuống, không bằng tìm cái phương thức hảo hảo câu thông một chút.

Ngay tại nàng hạ quyết định quyết tâm chỉ điểm cái kia kiêu ngạo quán nam nhân cúi đầu khi, ngoài cửa đột nhiên truyền đến nói chuyện thanh –

“Kiều Kiều cô nương thật sự vào phủ ?”

“Đương nhiên lâu! Hôm nay sáng sớm, ta chính tai nghe được Vương gia phân phó gia đình, tiến đến Bách Hoa lâu tiếp Kiều Kiều cô nương vào phủ, không đến buổi trưa, cổ kiệu liền nâng vào phủ lý, nghe nói Vương gia đem Kiều Kiều cô nương an bài ở đông sương biệt viện ở lại, cách Vương gia tẩm thính chỉ có vài bước xa.”

“Đều nói Kiều Kiều cô nương dung mạo so với Bách Hoa lâu đầu bài danh kỹ còn muốn diễm lệ vài phần, lần trước nàng nhập phủ, Vương gia cả ngày thủ che chở, làm hại ta nghĩ gặp thượng một mặt đều nan, không biết lần này có hay không cơ hội nhất đồ Kiều Kiều cô nương mỹ mạo.....”

Hai cái tiểu nha đầu thanh âm chậm rãi biến mất ở ngoài cửa.

Hắc Bảo nghe được Kiều Kiều này chữ, lập tức triển khởi cánh. “Kiều Kiều cô nương tối xinh đẹp, Kiều Kiều cô nương đáng yêu nhất, Vương gia tâm can đại bảo bối.....”

“Tâm can đại bảo bối!” Mẫu bát ca theo sát phụ họa.

Cái này, Nguyễn Tiểu Vũ rốt cục cười không nổi .

Bách Hoa lâu Kiều Kiều cô nương?

Bảo bối của vương gia ?

Kiều Kiều cô nương kia với hắn có quan hệ gì ? Chẳng lẽ là kỹ nữ mà hắn bao dưỡng bên ngoài ?

Đoán như thế làm cho lòng nàng như bị kiếm đâm vào chia thành hai nửa, đau đến nỗi không thể thở được ...

Nguyễn Tiểu Vũ rốt cục lý giải bằng cơ tàng ngọc cốt, sam lĩnh lộ bộ ngực sữa, mây liễu tích thúy đại, mặt hạnh thiểm ngân tinh câu này thi lễ, sở muốn biểu đạt ý tứ .

Vương phủ sau hoa viên che trời lão dưới tàng cây, chỉ thấy một cái mười sáu, bảy tuổi cô nương thủ đang cầm một cái Tiểu Hắc yến, ánh mặt trời xuyên thấu qua nồng đậm lá cây, ánh chiều tà khinh sái, chiếu rọi ở nàng như ngọc như tuyết bàn kiều nhan thượng.

Ô phát áo choàng, một thân áo trắng, phát thượng thúc thiển màu lam ti mang, cang sấn nàng phần nhan trong sáng, chọc người triu mến. Đây Tinh Linh bàn tuyệt thế mỹ nữ, chân tướng là từ họa trung đi ra thiên nhân, tựa như ảo mộng.

Lại tế xem kia tinh xảo ngũ quan, Nguyễn Tiểu Vũ trong lòng nháy mắt nổi lên vô số triu mến. Xem kia viên đại hai mắt, nồng đậm song tiệp, rất kiều hành mũi, phần nộn thả phiếm trong suốt sáng bóng cái miệng nhỏ nhắn, một đôi phi đô đô tiểu lỗ tai thượng, khảm một đôi trắng nõn trần châu khuyên tai, này rõ ràng chính là một cái cổ trang bản bjd oa nhi thôi!

Khó trách trong phủ cao thấp đều ở thịnh truyền, Bách Hoa lâu Kiều Kiều cô nương có được thiên nhân chi tư, mỹ mạo tuyệt luân.

Không thấy mặt khi, đáy lòng mọc lan tràn ghen tỵ làm cho nàng đối nghe đồn trung Kiều Kiều không thẳng bài xích.

Đến giờ phút này nàng mới biết, nàng thua hoàn toàn

Tiền Đa Đa mặc dù có thể nói cũng là một mỹ nhân, nhưng nếu so với cô nương kia thì không thể thẳng được, hơn nữa là từ cô nương đó toát ra một khí chất hồn nhiên vô tội

Đừng nói là nam nhân, chính nàng là nữ nhân nhìn thấy cũng muốn che chở cho cô nương ấy

Không biết là không phải nàng chuyên chú ánh mắt khiến cho đối phương chú ý, chính đang cầm Tiểu Hắc yến xinh đẹp cô gái mâu quang đảo qua, cười tủm tỉm hướng nàng đã đi tới.

“Tỷ tỷ này thân xiêm y nhan sắc thật là đẹp mắt, mặt trên thêu công cũng tốt tinh xảo đâu, nha! Đây không phải chúng ta kinh thành lớn nhất lan thêu phường chức đi ra có khiêu sao.....”

Nguyễn Tiểu Vũ thế này mới ý thức được chính mình trên người mặc cái này y bào, đúng là không lâu Lí Thừa Tuyên phái người đưa tới bộ đồ mới. Từ trước này cũ bào, đều bị hấn bá đạo hạ lệnh ném tới đồng rác, ân cần dạy bảo nàng về sau không cho phép lại mặc này vải thô xiêm y.

Lại nhớ tới lúc trước, bọn họ vô cùng ngọt ngào

Không nghĩ tới này Diêu Kiều Kiều nhưng thật ra cùng người từ trước đến nay thực, cũng không hỏi nàng đến tột cùng là người phương nào, đối nàng có vô ác ý, giống cái tiểu đóa ngọc đường như đối nàng một mạch cười.

Nàng từ nhỏ tới chịu không nổi người khác chủ động hướng chính mình kì hảo, hướng chi Diêu Kiều Kiều chẳng những nhân mỹ, thanh âm cũng mỹ, đáng yêu tươi cười tựa như một đóa nở rộ đóa hoa, mềm mại làm cho người ta nhìn tâm đều nhuyển .

Bùm bùm, này tiểu đáng yêu ngay tại chính mình bên tai tán gẫu khởi nhàn thoai, tỷ như vương phủ sau hoa viên quá lớn, đi tới đi tới liền lạc đường, không cẩn thận tại kia khóa che trời lão dưới tàng cây phát hiện bị thương Tiểu Hắc yến, còn nói yến mẹ nếu biết yến Bảo Bảo bị thương, khẳng định hội lo lắng ăn không ngon ngủ không tốt.....

Chậm rãi , Nguyễn Tiểu Vũ đỡ xuống tâm phòng, hai người tựa như nhiều năm không thấy hảo tỷ muội, bắt đầu nghiên cứu giả nên như thế nào đem Tiểu Hắc yến đuổi về yến mẹ oa lý.

Nàng mới trước đây thực bướng bỉnh, thường xuyên cùng đệ đệ đang trèo cây, nhìn Kiều Kiều như thế lo lắng lo lắng Tiểu Hắc yến, cảm thấy không đành lòng, quyết định giúp nàng đem tiểu yến tử đuổi về oa lý.

Không nghĩ tới ở trên cây lung lay một vòng sau, cư nhiên không phát hiện nửa điều oa, hai người chỉ có thể lắc đầu thở dài, hô to Tiểu Hắc yến đáng thương.

Sau, hai người thở hồng hộc, cùng nhau tâm sự

Lơ đãng gian, Nguyễn Tiểu Vũ tầm mắt chạm đến đến nàng cổ tay có bầm tím, kia vết thương khắc ở trắng nõn bóng loáng cánh tay thượng, có vẻ hảo chói mắt.

“Kiều Kiều, ngươi bị thương?” Nhẹ nhàng cúc khởi cái kia ngẫu cánh tay, của nàng làn da lại hoạt lại nhuyển, chính là mặt trên kia nói bầm tím vết thương, làm cho người ta nhìn rất đau lòng.

“Không sao, tuy là nhìn như vậy nhưng thật không đau” Diêu Kiều Kiều cười hì hì phát tay, nàng cảm thấy chính mình và Tiên Đa Đa thật là hợp nhau

Bô bô, nàng theo thành đông lí viên ngoại gia đại hoàng, giảng đến thành tây trương viên ngoại gia meo meo.

“Lại nói tiếp a, gần nhất có chuyện thật sự là siêu không vui .”

Chuyện vừa chuyển, Diêu Kiều Kiều nguyên bản còn bay lên khuôn mặt nhỏ nhắn, lập tức ảm xuống dưới, hai hàng lông mày trong lúc đó, nhìn ra lưỡng đạo nhỏ bé yếu ớt khắc ngân.

“Bách Hoa lâu tuy là kinh thành lớn nhất kỹ viện, nhưng lâu lý các cô nương lại người người đơn thuần thiên chân, có cái cô gái, không lâu thích thượng một cái thường đi Bách Hoa lâu uống hoa tửu quyền quý, này quyền quý tuổi trẻ đầy hứa hẹn, anh tuấn tiêu sái, ra tay hào phóng, thường xuyên đem nàng nhận được trong phủ tiểu tỳ mấy ngày, nhưng là làm nàng đưa ra tưởng cho hấn làm thiếp thời điểm, kia quyền quý chẳng những nói chế ngạo, còn đối nàng ra tay quá nặng, đánh cho nàng cả người xanh tím.....”

Nói tới đây, nàng lặng im một lát.“Đã có thể xem như như vậy, nàng vẫn như cũ đối hấn không chết tâm, tình nguyện bị hấn đòn hiếp ngược đãi, thật sự là rất đáng thương.....”

Không chờ nàng nói xong, Tiểu Vũ đã tức giận giơ chân lên : “Hấn làm sao lại đối với người như vậy ? Thực là hèn hạ, còn đánh cả nữ nhân cơ à “

“Các người hai cái làm sao có thể cùng một chỗ?” Nguyễn Tiểu Vũ mới mắng đến một nửa, Lí Thừa Tuyên âm trầm tiếng nói liền bỗng dưng truyền đến.

“Tuyên ca ca, người tới rồi sao ?” Kiều Kiều hơn hớn chạy đến trước mặt hấn

“Ta vừa mới nhìn đến nó bị thương, tựa hồ là theo trên cây đến rơi xuống ném tới , sau đó ta cùng Đa Đa tỷ đã nghĩ bắt nó đuối về trên cây, khả Đa Đa tỷ vừa mới ở trên cây tìm hồi lâu, lại không tìm được nó gia.....”

Nghe được Tiền Đa Đa trèo cây, Lí Thừa Tuyên sắc mặt nhất thời sáng giọng vài phần, chung quanh không khí cũng tùy theo biến lạnh.

Diêu Kiêu Kiêu lại giống cái tiểu ngốc qua, nhìn trong tay Tiểu Hắc yển xèo xèo kêu vài tiếng, nhất thời tâm sinh không đành lòng.“Ai nha, nó khẳng định là đói bụng, Tuyên ca ca, Đa Đa tỷ, ta trở về cấp nó tìm chút ăn , lập tức sẽ trở lại nha.....”

Làm Nguyễn Tiểu Vũ lấy lại tinh thần, Diêu Kiêu Kiêu thân ảnh đã muốn biến mất ở trước mắt, to như vậy hoa viên nội, chỉ còn lại có nàng cùng Lí Thừa Tuyên lẫn nhau nhìn xa.

Từ cái hôm cãi nhau ấy, hai người không thềm nó với nhau một câu. Thêm nữa mấy ngày nay Kiêu Kiêu vào vương phủ, lời đồn lại càng khó nghe làm cho lòng nàng cảm thấy thật là đau, chỉ đến khi tận mắt nhìn thấy nữ nhâ vật chính của câu chuyện đó, nàng mới biết thực ra Diêu Kiêu Kiêu là một cô nương dễ thương , tâm địa cũng rất hiền lương chân chất

Nhưng là.....

Khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên vừa nhú, Nguyễn Tiểu Vũ vọt tới trước mặt hấn, đọng lại nhiều ngày tức giận cùng phiền muộn, nhất cổ não phát ra đi ra, biên dùng ngón trỏ không khách khí xao đốt hấn trong ngực.

“Lí Thừa Tuyên, ngươi đừng tưởng ngươi là vương gia thì làm gì cũng được, Kiêu Kiêu là một cô nương tốt, xuất thân thanh lâu thì như thế nào ? Thân phận thấp kém thì như thế nào ? Nhưng nàng tâm địa thiện lương, dễ thương vô cùng, sao ngươi lại đối với nàng như thế hả ? Đó cũng là một cách tra tấn sao ? Thật là quá đáng mà “

“Trước kia ta còn tưởng ngươi là một nam tử hán đường hoàng, hôm nay mới nhìn thấy bộ mặt ghê tởm của ngươi, nguyên lai ngươi cũng là thứ ăn chơi trác táng, xem nữ nhân không ra gì, làm như thế ...”

Nàng đang mắng hăng say, bên tai lại truyền đến một tiếng nói nhu nhược

“Đa tỷ tỷ, ngươi đừng mắng Tuyên ca ca như vậy”

Không biết khi nào thì trở về Diêu Kiêu Kiêu, tranh nhau một đôi ngập nước mắt to, hai tay xoay giảo đạm hồng nhạt khăn lụa, bộ dáng ký vô tội vừa đáng yêu.

Nguyễn Tiểu Vũ thực hào khí lập tức đi đến nàng trước mặt.“Kiêu Kiêu ngươi không phải sợ, tỷ tỷ biết ngươi bị thiên đại ủy khuất lại tìm không thấy bởi vì ngươi làm chủ, khả hấn đối với ngươi vừa đánh vừa mắng, loại này hành vi thật sự là rất đáng giận”

“Nhưng là Đa Đa tỷ, ta nói cái kia giống gả cho quyền quý cô nương không phải ta, mà là chúng ta Bách Hoa lâu một cái tỷ muội .”

“Hả ?” Tiền Đa Đa cảm thấy thật khó hiểu

Diêu Kiêu Kiêu xấu hổ nâng lên cánh tay của mình

“Vết thương này là do ta không cẩn thận, không phải là do Tuyên ca ca đâu”

“Nhưng là..... Ngươi cùng hấn trong lúc đó..... Các ngươi không có.....” Nàng hai tay ngón cái nhẹ nhàng một đôi, làm cái ái muội động tác.

Khuôn mặt Diêu Kiêu Kiêu ửng đỏ lên, kháng nghị nói : “Làm sao có thể ? Tuyên ca ca là ca ca kết bái của ta, lần này hấn kêu ta vào trong phủ là muốn hỏi làm cho nữ nhân vui như thế nào, bởi vì hấn nói đã làm ột cô nương thất vọng cho nên ...”

Nói đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn của Kiêu Kiêu hiện lên chút gian xảo, “Đa tỷ tỷ, người Tuyên ca ca nói chắc không phải là ngươi đi ?”

Cẩn thận phiêu liếc mắt một cái về mặt lãnh đạm Lí Thừa Tuyên, cho dù lại bốn nhân, cũng cảm giác được hai người trong lúc đó không thích hợp.

Nàng ha ha ngây ngô cười hai tiếng, phát phát tay lý khăn tử.“Ách..... Đột nhiên nhớ tới còn có việc phải làm, ta sẽ không quấy rầy lâu.”

Ý thức mạnh mẽ không đúng Diêu Kiều Kiều xoay người, lập tức thiểm nhân.

Nguyễn Tiểu Vũ ngơ ngác đứng ở tại chỗ, đáy lòng còn tại phân tích Diêu Kiều Kiều vừa mới kia lời nói.

Lí Thừa Tuyên là ca ca kết bái của nàng ? Vậy lời đồn trong phủ chẳng phải là ...

“Tiền Đa Đa, quả thật là người có chính nghĩa quá. Dám gọi thẳng tên của bốn vương, còn dám mắng bốn vương là ăn chơi trác táng, sắc mặt ghê tởm ...” Lí Thừa Tuyên mở miệng, chỉ trích nàng

Lúc này Tiểu Vũ mới biết mình vừa gây chuyện, xấu hổ cười

“Hiểu lầm ! Quả là một hiểu lầm lớn ! Vương gia phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, anh khí bừng bừng, làm sao có thể như ta nói được ...”

Thấy hân âm trầm không nói, trong lòng nàng thầm kêu khổ, tìm cách thoái lui , “Ách ... ta nhớ ra ta cũng có vài việc phải làm, không quấy rầy ngài nữa...”

Hiển nhiên là không như ý của nàng, cánh tay nàng bị Lí Thừa Tuyên nắm lấy, hân hung hăng trừng mắt nhìn nàng

“Tiền Đa Đa, người tốt nhất là ngoan ngoãn một chút, nếu còn vạ vạ, ta quăng người vào hồ làm bạn với cá”

Quả nhiên là uy hiếp có hiệu quả, nàng không dám giãy dụa nữa nhưng đôi mắt vẫn loé lên tia không chịu thua

“Đúng vậy, ta vừa mới chính là chỉ tên nói họ vũ nhục người là cái hỗn đản Vương gia, còn không cố chết sống đem người bốn cột không đáng một đồng, nhân thần cộng phần, như thế nào? Muốn giết muốn quả tự nhiên muốn làm gì cũng được, khảm đầu bất quá bất đại cái ba, kiếp sau kiếp sau, ta Tiền Đa Đa lại là hảo hán một cái.....”

Bộ dáng của nàng làm cho Lí Thừa Tuyên cảm thấy thật buồn cười, nữ nhân này quả là rắc rối

Hắn dùng sức nhéo khuôn mặt của nàng, “Người dám nói bốn vương như thế ?”

Nàng lườm hắn một cái, “Ta làm sao biết Kiều Kiều lại là em kết nghĩa của người”

“Cho nên người ghen tị ?”

Thấy nàng cổ hai gò má, vẻ mặt phẫn nộ, áp lực trong lòng đầu nhiều ngày tức giận dần dần tiêu tán.

Hồi tưởng khởi tách ra đã nhiều ngày, mỗi lần nghĩ đến đồng chính mình rùng mình nàng, hân liền nhịn không được khí buổi sáng, ngày đêm tưởng niệm kia cụ mềm mại thân thể mềm mại.

Vốn tưởng rằng lượng nàng cái mấy ngày, làm cho nàng ném thử bị vắng vẻ tư vị, khả vài ngày đi qua, chính mình nhưng thật ra cái kia dần dần kiềm chế không được nhân.

Tưởng hướng nàng cúi đầu nhận sai, khả lại kéo không dưới mặt.

Kết quả tâm tình càng ngày càng nhiều tao, tính tình càng ngày càng nhiều táo bạo.

Động lại trong lòng đầu vẻ lo lắng cuối cùng là thủ vãn khai gặp nguyệt minh, cho dù bị nàng vừa mới kia lời nói tức chết đi được, tâm tình lại hảo vô cùng.

Bị hắn một ngụm nói trung tâm sự Nguyễn Tiểu Vũ, sắc mặt đỏ lên.

“Ta mới không có.....” Cánh môi vừa trương, đã bị thành linh xảy ra một cái hôn sâu ngăn chặn,“Ngô ngô ngô.....”

Thô lỗ bá đạo hôn cắn bản không phải do nàng phản kháng, toàn bộ thân mình bị hắn gắt gao sủ trong ngực trung, cường thế đầu lưỡi khiêu khai của nàng cái miệng nhỏ nhắn, không khách khí xông vào thuộc loại của nàng tư nhân lãnh , không ngừng cường thủ hào đoạt, làm nàng hoàn toàn không có lùi bước đường sống.

Cũng không biết hôn môi bao lâu, chỉ cảm thấy mau không thể hô hấp, cả người mềm , không thể không dựa vào hân trong ngực, mới không còn chân nhuyễn té ngã trên đất.

“Tiền Đa Đa, người có biết mấy ngày nay tiểu quỷ người làm cho ta hao tổn tinh thần không hả ?”

Giờ khắc này Lí Thừa Tuyên không còn là Lục vương gia kiêu ngạo nữa

Đáy mắt mềm mại, gấn bó gian bất đắc dĩ, một tiếng trọng giống như một tiếng thở dài, đủ để thuyết minh hân đã muốn rõ đầu rõ đuôi bại cho nàng.

Giờ khắc này, Nguyễn Tiểu Vũ ngực giống bị cái gì va chạm dường như khiếp sợ không thôi. Nàng như thể nào cũng không nghĩ tới, hướng đến hô phong hoán vũ Lí Thừa Tuyên sẽ ở chính mình trước mặt biểu hiện như vậy bất lực, hầu gian một trận chua xót, đáy mắt cũng không chịu không chế bốc hơi nước.

Hân nói hao tổn tinh thần . Nhưng mà nàng làm gì hân chứ ?

Mỗi ngày nghĩ nhớ kỹ trở về chỗ cũ , tất cả đều là cùng hân trong lúc đó nhiều điểm giọt giọt, tiếng hoan hô truyện cười là vì hân, thống khổ thương tâm là vì hân, trong mộng mộng ngoại tất cả đều là hân.....

Nước mắt lướt qua trên má nàng, hân thấy lòng thật là đau quá, “Người đứa ngọc này, ta không nói nữa, người khóc thật là xấu quá”

Đang nói, cách đó không xa truyền đến nhột nhột tiếng bước chân, Nguyễn Tiểu Vũ sợ bị nhân phát hiện, cực dục né tránh hân ôm ấp, lại bị hân chết tử ôm, không chịu buông ra.

“Sau này không cho phép người trốn ta, phải nghe lời ta nói” Hân bá đạo nâng cằm của nàng lên, ” Lần trước người đúng là hồ đồ, thật sự đã quên mất sao ? Ta còn nhớ rõ người nói, người ở đây không có thân phận, không có địa vị, hôm nay ta sẽ nói rõ ràng lại với người, người sống chính là người của Lí Thừa Tuyên, chết cũng là quỷ của Lí Thừa Tuyên ta”

“Đừng quên, người cười hỏi với người đằng hoàng chính là Hắc Bảo, mà năm đó ta lưu lạc Mai Long trấn cũng chính là Hắc Bảo, khi đó vì muốn vũ nhục người nên ta mới đem bát ca vào thành thân, thật ra Hắc Bảo chính là ta chứ không phải là cái bát ca quý kia “

Tiểu Vũ kinh ngạc mở miệng đã bị hân hừ ột tiếng

“Cho nên bây giờ người nên biết ai là phu quân thật sự của người đi” Chặn ngang ngồi chỗ cuối đem nàng ôm lấy, khuôn mặt tuần tú thượng lộ ra hung ba ba biểu tình, “Chính sự nói xong, hiện tại chúng ta nên tính tính tổng trưởng. Người vắng vẻ ta nhiều như vậy ngày, làm hại ta ăn không ngon ngủ không được, này bút trưởng, chúng ta đêm nay là tốt rồi tốt tính tính toán, Tiền Đa Đa, người tốt nhất đem da cho ta căng thẳng điểm, bởi vì người rất nhanh sẽ bị ta sửa chữa ngay cả xương cốt cũng không thừa.....”

Kết quả đêm đó trong phòng vương gia không ngừng phát ra tiếng cầu xin tha thứ, đáng tiếc vương gia không hề quan tâm, đem cai nữ nhân làm cho hân ăn không ngon ngủ không yên kia trừng phạt sạch sẽ

Lần này Nguyễn Tiểu Vũ tự nhiên là cam tâm tình nguyện bị hân trì làm mạt tịnh, khi dễ toàn thân không lực, chẳng qua nàng vẫn là có chút không cam lòng.

Thừa dịp hân còn chưa ngủ khi, nàng nói một câu, “Ta muốn thanh minh một chút, ta chưa ăn Kiều Kiều dấm chua.”

Đã muốn chuẩn bị hội chu công Lí Thừa Tuyên mở mắt ra, khẽ nhếch miệng, vẻ mặt khó hiểu.

Nguyễn Tiểu Vũ vỗ vỗ hân khuôn mặt tuần tú, “Không có việc gì , ngủ đi.” Nhắm mắt lại, ngủ đi.

Không biết ngủ bao lâu, chỉ cảm thấy đến một cỗ lực lượng đang không ngừng phe phẩy của nàng kiên, nàng tâm không cam lòng tình không muốn mở mắt nhập nhèm mắt buồn ngủ, mơ mơ màng màng nhìn đến Lí Thừa Tuyên đang lờm nàng.

“Bổn vương chính là tướng nói cho người, người ăn hay không dấm chua, bổn vương cũng không hiếm lạ.” Nói xong, giống cái đồi đùa nhỏ giống nhau phản quá thân, nhắm mắt lại, “Nói xong , ngủ đi.”

Bị điều tỉnh Nguyễn Tiểu Vũ bị hân tức chết đi được, quay người kỵ đến hân trên lưng, hai tay giả ý lặc trự hân cổ.

“Lí Thừa Tuyên người này chán ghét quý, người ta đều đã muốn đang ngủ, người cư nhiên làm cho này chỉ ma việc nhỏ đem ta đánh thức, ngủ! Người còn ngủ? Cho ta đứng lên”

Kết quả đêm đó, chủ tử trong phòng lại truyền đến đáng sợ vật lộn thanh.....

“Vương phi, ngài đã tỉnh rồi sao?”

“Vương phi, vương gia phân phó nếu ngài còn mệt thì hãy ngủ tiếp. Còn không thì nô tài sẽ dọn bàn ăn cho ngài”

“Vương phi là muốn ăn nhẹ chút vẫn là khẩu vị trọng chút ? Nô tỳ hảo phân phó phòng bếp lập tức chuẩn bị.”

“Vương phi, nước rửa mặt đã xong rồi ạ”

“Vương phi ...”

Tiểu Vũ vừa tỉnh lại đã thấy xung quanh mình là một đám tỳ nữ xinh đẹp, mỉm cười tươi rói, mềm mại đáng yêu

Đầu có chút choáng váng choáng váng , suy nghĩ có chút loạn loạn , chỉ nhớ rõ ngày hôm qua nàng cùng Lí Thừa Tuyên huyền thực điên cuồng, cuối cùng cũng không biết là khi nào thì ngủ hạ , tỉnh lại khi, mới phát hiện bên ngoài ánh nắng tươi sáng, xem ra đã muốn đến giữa trưa.

Nhưng đây là tình huống gì ? Bọn họ kêu nàng là vương phi nhưng nàng là vương phi từ khi nào ?

Không đợi nàng rõ ràng, Lí Thừa Tuyên đã bước vào phòng

Thị nữ gặp vương gia, quỳ xuống đất nghênh đón

Trên gương mặt tuần mĩ của hần nở nụ cười, cũng không thềm để ý đến đám nha đầu đang đỏ mặt, hần đi vào bên giường, nắm lấy cái mũi của nàng, “Cư nhiên dám ngủ tới giờ này, xem ra đêm qua bốn vương trừng phạt người rất thảm rồi ?”

Nguyễn Tiểu Vũ mặt đỏ lên, gặp một bên mọi người giai mắt cũng không chớp nhìn nàng, trong lúc nhất thời thẹn quá thành giận, thừa dịp mọi người không bắt bẻ, cách chắn ở hần trên đùi ngoan ninh một cái, ngoài cười nhưng trong không cười nói:“Vương gia nhưng thật ra hảo hưng trí, thượng xong rồi lâm triều còn có tâm tình đến trêu chọc ta, không biết ngày hôm qua là ai bởi vì một câu ghen, tức giận đến giống cái đũa nhỏ dường như đùa giỡn tính tình đâu?”

Lí Thừa Tuyên nhếch miệng xoa bị nàng ngoan niết địa phương.“Người này tiểu rất phụ, tưởng mưu sát chồng a.”

“Đi tới mưu sát chồng, ta.....”

Nghĩ đến trong phòng còn hậu một đám chờ hầu hạ của nàng nha hoàn, không khỏi tiến đến hần bên tai, nhẹ nhàng nỗ bĩu môi,“Các nàng tò mò quái nha, vừa mới cư nhiên bảo ta Vương phi, các nàng có phải hay không mới tới ? Nghĩ đến ngủ ở người trong phòng nữ nhân, chính là Vương phi?”

Lí Thừa Tuyên mỉm cười lắc đầu : “Các nàng là nô tài mới từ trong cung ra, các nàng gọi như vậy vì người là vương phi của bốn vương”

“Cái gì ?” Tiểu Vũ khiếp sợ cực độ

“Người đúng là ngu ngốc, chẳng lẽ đã quên chuyện hôm qua ta nói rồi sao ? Chúng ta là vợ chồng danh chính ngôn thuận, người cũng là nương tử được cưới hỏi đăng hoàng của bốn vương, từ nay về sau ngoại trừ ta ra, mọi chuyện trong vương phủ người đều làm chủ”

Lí Thừa Tuyên đương nhiên là có tư tâm. Nàng cứ luôn miệng nói tướng công là bát ca, hại hần ăn ba nhiều là dầm chua. Cho nên sớm nạp nàng vào, cho nàng một cái danh phận, chỉ có như vậy tiểu nữ nhân này mới ngoan ngoãn làm nương tử của hần, ngoan ngoãn cho hần yêu thương

“Bổn vương đã phân phó người trong phủ, từ nay về sau nhìn thấy người đều phải gọi là vương phi, mấy cái nha đầu này đều là cho người” Về mặt hấn áy náy ” Hơn nữa, ta còn nợ người một cái nghi thức long trọng, đợi quốc sự xong xuôi, ta sẽ xin hoàng thượng tổ chức tiệc cưới”

Trong lòng Nguyễn Tiểu Vũ cảm thấy thật cảm động, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào vai hấn “Thừa Tuyên ...”

Đây là lần đầu tiên nàng gọi tên hấn thâm tình như thế, Lí Thừa Tuyên khẽ run lên, trong lòng có cảm giác thật là vui sướng

“Mặc kệ chúng ta trong lúc đó phát sinh ân oán oán, này đều trôi qua. Trí nhớ cũng không có khả năng trở lại với người, Tiền Đa Đa lúc trước đã chết, hiện tại Tiền Đa Đa, mới là chân chính Tiền Đa Đa.”

Theo giờ khắc này khởi, Nguyễn Tiểu Vũ cũng thành vì vĩnh viễn đi qua thức.

Hiện tại nàng, tên là Tiền Đa Đa, Dạ Hi quốc Lục vương gia Lí Thừa Tuyên thê tử, gánh vác ở trên người nàng sứ mệnh, là từ hiện tại bắt đầu, hảo hảo đi yêu này có thể cấp nàng mang đến hỉ nộ ái ố nam nhân.

Nàng thương hấn, đúng vậy, theo giờ khắc này khởi, Tiền Đa Đa yêu Lí Thừa Tuyên.

Cả đời đem không hề thay đổi.

Mà kẻ sát của nàng một khác trái tim, cũng đồng dạng như thế kiên định này tín niệm.

Cả đời, sẽ không thay đổi.

7. Chương 7

Nguyên lai Lí Thừa Tuyên cùng Kiều Kiều sở dĩ hội kết bái vì khác họ huynh muội, là vì hai năm tiền, ở hấn phụng chỉ tây làm được trên đường chịu gian nan mưu hại, thân chịu trọng thương hết sức, bị đi ngang qua Kiều Kiều ra tay cứu giúp. Sau hấn mới biết Kiều Kiều đang ở tại Bách Hoa lâu, còn tưởng rằng nàng là cô nương ở đó, hỏi thăm lại mới biết Kiều Kiều mất cha mẹ từ nhỏ, được bà chủ Bách Hoa lâu Diêu Thuý Hoa nuôi dưỡng

Vài lần tiếp xúc, hấn phát hiện Kiều Kiều vừa đáng yêu lại vừa thiện lương, nhất thời thốt ra muốn nhận nàng làm muội muội

Từ đó về sau, mỗi lần Kiều Kiều thấy hấn đều gọi một tiếng Tuyên ca ca

Kiều Kiều đúng là một cô gái vừa đáng yêu vừa thiện lương, sau khi nhận thức được, Tiền Đa Đa cùng nàng kết giao làm tỷ muội, cả ngày dính với nhau như hình với bóng, cả buổi tối đi ngủ cũng luyến tiếc không chịu tách ra

Mỗi ngày như thế, Lí Thừa Tuyên bắt đầu thấy Kiều Kiều chướng mắt, cư nhiên lại quấy rầy “cuộc sống buổi tối” của hấn với nương tử, cuối cùng tìm một cái cớ đuổi nàng về Bách Hoa lâu

Trước khi đi Kiều Kiều còn lưu luyến không rời, còn để lại địa chỉ Bách Hoa lâu bảo Đa Đa khi rảnh thì ghé qua chơi

Lí Thừa Tuyên tức giận dưng dưng chửi lại. Bách Hoa lâu là kỹ viện, hấn làm sao cho phép nương tử bảo bối của hấn đi nơi đó làm khách ?

Rốt cục đuổi đi Kiều Kiều, cô dâu mới ở trong phủ qua một đoạn chỉ tiện duyên ương không tiện tiên hạnh phúc cuộc sống.

Nhưng nhân tính không dễ dàng thỏa mãn, từ nàng bước vào chỗ ngồi này xa hoa Lục vương phủ sau, đã bị Lí Thừa Tuyên trở thành chim hoàng yến, vậy ở này xa hoa đại lao lung trung chừng không ra hộ.

Một ngày hai ngày còn có thể nhẫn, ngày lâu, nàng liền nại không được nội tâm dục vọng, rục rịch, rất muốn ra phủ đi dạo.

Ngày này, thừa dịp Lí Thừa Tuyên tiến cung bàn nghị sự, nàng tránh thoát khỏi đám cung nữ, Tiền Đa Đa thay lại xiêm y của hạ nhân, giả trang thành cung nữ của Vương phi, phụng ý chỉ Vương phi xuất phủ mua đồ

Thị vệ biết nàng là nha đầu thân cận bên cạnh vương phi cũng không làm khó, cung kính mở cửa, phóng nàng xuất phủ

Không nghĩ tới bọn họ khinh địch như vậy, trong lòng Tiểu Vũ thầm cười trộm. Đúng là người cổ đại mà, chỉ chút mưu kế đã nhìn không ra

Ra vương phủ, chỉ thấy trước cửa hai tòa cao lớn thạch sư tọa trấn hai sườn, bốn phía đều có thủ vệ tuần tra, đem vương phủ từ trong ra ngoài bảo hộ kín không kẽ hở.

Đi ra mấy chục thước, nàng mới dần dần cảm giác được đầu người toàn động, hai bên đều là cổ hương cổ sắc xa hoa kiến trúc, khách sạn, tửu lâu, bố phường, thủ sức điểm ứng có câu có, các loại ăn vặt xiếc ảo thuật cũng là tùy ý có thể thấy được.

Xem ra Dạ Hi quốc kinh thành, so với nàng theo Mai Long trấn một đường đi tới sở dĩ ngang qua này hương trấn, xác thực phồn hoa gấp trăm lần.

Tiền Đa Đa cảm thấy chính mình tựa như lưu mờ mờ tiến lộng lẫy viên, đối này phồn hoa kinh thành từng cái góc đều tràn ngập tò mò cùng hứng thú.

Quán ven đường phiên tiểu bàn gỗ thượng làm ra vẽ đủ mọi màu sắc tiểu tượng đất, mỗi chi tượng đất đều niết cực vì tinh xảo cẩn thận, ngay cả ngũ quan đều duy diệu duy tiểu, làm cho người ta yêu thích không buông tay.

Một lát sau, tay nàng trung liền hơn một nam một nữ hai chi đáng yêu tiểu tượng đất.

Góc đường bán thịt tổng mỹ vị lại ngon miệng, mới thường một, khiến cho nàng trở về chỗ cũ vô cùng. Độc Nhạc Nhạc không bằng chúng Nhạc Nhạc, Thừa Tuyên thuở nhỏ thân cư địa vị cao, khẳng định chưa ăn quá như vậy mỹ vị bánh chưng, thuận tiện mua mấy lạp về nhà cho hân nếm thử.

Ngô..... Nhà này tơ lụa trang vải dệt chẳng những ánh sáng màu tiên diễm, hơn nữa tính chất mềm mại, có thể cấp nàng trong phòng hầu hạ vài cái nha đầu làm vài món bộ đồ mới, mua!

Này trang sức điểm ngọc khí xem ra cũng thực tinh xảo, nịnh nọt nhất định thích, lại mua!

Mùa đông rất nhanh sẽ đến, nhà này điểm hồ da đệm giường làm được không sai, Liêu quần gia có lão thấp khớp, này đệm giường pho ở trên giường, buổi tối có thể khởi đến giữ ấm tác dụng..... Mua!

Làm Tiền Đa Đa theo một nhà đồ sứ trong điểm đi ra sau, hai tay một nhà linh mã chiến lợi phẩm.

Nhìn lại sắc trời, nàng sợ Thừa Tuyên đã bắt đầu hồi cung về phủ. Nếu hân hồi phủ mà không thấy nàng, chắc chắn sẽ lấy bọn hạ nhân ra tra tấn

Nói thật, tên kia có đôi khi bá đạo thật sự làm cho người ta đau đầu. Tiền Đa Đa đang chuẩn bị xoay người hồi phủ, bên tai lại truyền đến một đạo mềm mại nhỏ bé yếu ớt đồng âm –

“Chỉ cần một chuỗi, nương, ta không tham, chỉ cần một chuỗi là tốt rồi.....”

Một cái tứ, năm tuổi đại tiểu nam hài, đáng thương hề hề dắt một cái thiếu phụ ống quần, nhìn trông mong nhìn kia một chuỗi xuyên xinh đẹp đỏ tươi kẹo hồ lô, tươi mới cái lưới ở cánh môi đi lên hồi liếm, hiển nhiên là thèm nhỏ dãi không thôi.

Hân nương hướng về phía hân lắc đầu, “Cái vui ngoan, nương về nhà cho người nấu cháo uống, chúng ta không ăn này được không?”

Tiểu nam hài hai mắt nhất thời tích đầy hơi nước, nhếch cái miệng nhỏ nhắn, không tình nguyện gục đầu xuống, lôi kéo thiếu phụ thủ, cước bộ gian nan cọt rời đi.

Tiền Đa Đa đột nhiên dâng lên một trận lòng chua xót, nhện không được nhớ tới chính mình mới trước đây, hảo đồ lão ba cùng với say rượu lão mẹ chưa bao giờ biết tiết kiệm, trong nhà duy nhất một chút tích tụ, cũng sẽ bị bọn họ dùng các loại phương pháp hoa nhất mao không dư thừa.

Khi đó nàng, cũng từng hướng tới chính mình mẹ có thể giống khác đứa nhỏ mẹ giống nhau, vì nàng mua nhất kiện xinh đẹp váy, hoặc là ở cửa nàng cũ giày chơi bóng đã muốn ma xuất động khi, ba ba có thể ở nàng sinh nhật thời điểm, đưa nàng một đôi bạch giày chơi bóng.

Như thế hèn mọn chờ mong, ở khốn cùng thất vọng khi, đều trở thành một loại hy vọng xa vời.

“Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ đưa ngươi một chuỗi kẹo hồ lô ăn có được hay không?”

Mua một chuỗi lại đại lại hồng kẹo hồ lô, nàng cười tủm tủm chạy đến tiểu nam hài cùng thiếu phụ trước mặt, tiểu tử kia nhìn thấy sáng trông suốt kẹo hồ lô, đáy mắt hiện lên một chút hi vọng quang mang.

Hắn vội vàng nhìn về phía nương, nhu thuận có hiểu biết chờ đợi mẫu thân cho phép. Thật sự là cái tri kỷ tiểu tử kia!

“Cô nương, điều này sao không biết xấu hổ?” Thiếu phụ cảm thấy nan kham gương mặt đỏ lên.

Tiền Đa Đa lắc đầu cười cười, “Không quan hệ, kỳ thật ta cũng thực thích ăn kẹo hồ lô, chẳng qua vừa mới ăn nhiều lắm này nọ bụng bảo ăn no, cho nên làm ơn vị này đáng yêu tiểu đệ đệ thay ta ăn luôn lâu.....”

Đang chuẩn bị cầm trong tay kẹo hồ lô giao cho tiểu tử kia, bên tai đột nhiên truyền đến một trận tiếng ồn ào, nàng về mặt không rõ cho nên, theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy một cái áo lông cô gái cười hắc hắc, huy trường tiên, hướng nơi này chạy gấp.

Chung quanh việc buôn bán tiểu phiến cùng lui tới người qua đường đều bị sợ tới mức chung quanh chạy trốn, cô gái phía sau còn đi theo hơn mười người gia đình cho rằng nam tử, đoàn người cười khoái mã, chậm rãi ở trên đường chạy như điên.

Tiểu nam hài cùng thiếu phụ bị trận này mặt sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, mắt thấy kia đội kiêu ngạo nhân mã sẽ thả dả thương người dân, giờ này khắc này, đã không chấp nhận được nghĩ nhiều, vì tránh cho thương cấp vô tội, Tiền Đa Đa cầm trong tay chiến lợi phẩm nhất cổ não hướng giữa không trung quăng đi.

Con ngựa chấn kinh, ngửa mặt lên trời thét dài, cầm đầu kia thất hắc mã cao nâng móng trước, trực tiếp đem nữ tử lỗ mãng lưng ngựa, phía sau nhất chúng đội ngũ cũng lập tức dừng lại, hiện trường nhất thời lâm vào một mảnh hỗn loạn.

Nhân cơ hội này, Tiền Đa Đa đem tiểu nam hài cùng thiếu phụ xả đến an toàn mang, mà quanh mình dân chúng nhóm đều bị vì vừa mới kia một màn sợ tới mức trong lòng run sợ.

“Người nào lớn mật dám quấy nhiễu đường đi của công chúa?”

Cô gái bước xuống ngựa giận dữ hỏi, ánh mắt quắc vào mọi người rồi dừng lại trên người Tiền Đa Đa

Nếu hốt điệu đến trên mặt hân kiêu căng cùng hung ác, này tự xưng công chúa cô nương, nhưng thật ra bộ dạng rất tiêu trí, mày rậm mắt to, môi hồng răng trắng. Chẳng qua của nàng quần áo cho rằng lại cùng Dạ Hi quốc dân chúng bất đồng, trên đầu trát rất nhiều nhỏ vụn bím tóc, chân đạp một đôi màu đen trường ngựa, thân diễm sắc, áo khoác ngắn tay mỏng hồng bào, đồ có chút dân tộc thiểu số hương vị.

“Là tiện nhân ngươi vừa mới quấy nhiễu đường đi của công chúa ta?” Thanh âm vang lên, tràn ngập địch ý

Tiền Đa Đa không nghĩ đối phương lại ăn nói như vậy, buồn bực trả lời lại: “Vị cô nương này, nếu ta không làm vậy thì mọi người xung quanh có thể bị thương, nặng hơn nữa là chết người, làm sao ta có thể yên tâm đứng nhìn?”

Đối phương hừ lạnh một cái, ánh mắt khinh thường quét nhìn dân chúng, “Một đám dân chúng tầm thường bị thương thì như thế nào? Cho dù là thái tử cũng vậy thôi, có gì lớn hơn mạng của công chúa ta chứ?”

Lời nói này làm Tiền Đa Đa vô cùng tức giận. Cô nương trước mặt tuy xinh đẹp nhưng lại thập phần kiêu căng, chẳng lẽ quý tộc cổ đại là như thế sao? Coi thường tính mạng của người khác

Nàng trào phúng cười khê, “Vị này tự xưng là công chúa tiểu thư, xin hỏi một chút, phụ thân ngươi có phải hay không một cái quỷ keo kiệt, keo kiệt ngay cả một người dạy dỗ cũng không mời nổi?”

“Ngươi..... Ngươi lời này là cái gì ý tứ?” Đối phương hiển nhiên bị của nàng vấn đề hỏi choáng váng.

“Nếu quý phủ thỉnh được rất tốt dạy học tiên sinh, như thế nào dạy dỗ như thế dần dần đệ tử? Nha, đúng rồi, người khả năng không biết dần dần là chuyện gì ý tứ, ta giải thích một chút. Cái gọi là dần dần chính là làm việc làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng, dần dần tàn đến một loại bất trị bộ, bình thường người như thế đã muốn không có sống sót ý nghĩa, y học thượng đề nghị, một khi hoạn thượng dần dần bệnh nhân, hữu hiệu nhất trực tiếp nhất phương thức, chính là tìm cái thủy thâm địa phương nhảy xuống đi, thông khoái kết thúc chính mình sinh mệnh, miễn cho sống sót nguy hại thể nhân.”

“Ha ha ha.....” Chung quanh truyền đến dân chúng tiếng cười, thậm chí có mấy cái lá gan đại còn tại một bên trầm trồ khen ngợi, hiển nhiên này kiêu ngạo, tự xưng là công chúa nữ nhân, này hành vi đã muốn khiến cho sự phẫn nộ của dân chúng.

Cô gái kia nghe hiểu được bị làm cho đỏ mặt tía tai, “Người ... người, người đúng là tiện nhân lớn mật, dám làm nhục bổn công chúa, để xem hôm nay ta trị tội người như thế nào”

Trường tiên vung, phía chân trời xẹt qua chói mắt tiên hoa, sấm sét tiên, cùng với khủng bố tiểu thanh, thẳng tắp hướng Tiền Đa Đa mềm mại trên mặt rút đi –

Mọi người cả kinh, có người còn kêu khẩn thận, Tiền Đa Đa không nghĩ tới nàng tàn bạo như thế, tại kia điều màu đen trường tiên đá hướng chính mình nháy mắt, nàng chỉ cảm thấy thắt lưng tê căng thẳng, tiếp theo, cả người bị lâm tới một khối ấm áp trong lòng.

Một mùi hương quen thuộc xộc tới, cánh tay gắt gao nắm lấy tay nàng, vừa nhắc đầu, chỉ thấy kia phi đá tới được tiên đầu bị một chưởng bàn tay to chặt chẽ nắm lấy, vì dùng một chút lực, kia trường tiên liền dễ dàng phản nắm ở nam nhân trong tay.

Công chúa cả kinh kinh ngạc nhìn hai người. Đối phương một thân huyền sắc cảm bào, bào thượng thêu đại biểu vô hạn tôn quý ngũ thảo phi long, chầm đạp màu đen quan giày, bên hông lộ về một khối kê huyết ngọc thạch.

Người này hai mươi tuổi cao thấp, mặt như quan ngọc, tuấn mỹ dị thường, như hắc diệu thạch bàn hai tròng mắt lạnh lùng nghệ năng, hình dạng tốt đẹp đôi môi giờ phút này gắt gao mân thành vân tuyến, toàn thân tản ra một cỗ lãnh liệt hơi thở, làm cho người ta thấy, nhìn không được tâm sinh ra e ngại.

Kiều rất công chúa có thể không hiểu được này tuấn mỹ nam tử là người phương nào, nhưng kinh thành dân chúng vừa thấy đến hần, lại người người quá sợ hãi, đều quỳ xuống cho , hô to Lục vương gia thiên tuế.

Cuối cùng muốn làm rõ ràng hiện trạng Tiền Đa Đa, ở bên tai truyền đến Lục vương gia thiên tuế tiếng hô khi, mới nhìn không được ngửa đầu thấy rõ cứu của nàng nhân.

“Thừa Tuyên?” Thanh âm cực thấp, thấp đủ cho chỉ có nàng cùng hần mới nghe được đến.

Lí Thừa Tuyên cũng không đi để ý nàng, chỉ lạnh lùng trừng mắt cái kia dám can đảm hướng thê tử huy tiên nữ nhân. “Khá lắm ác bỉ điều phụ, cư nhiên dám dám đương phổ giục ngựa, Dạ Hi quốc một trăm tám mươi thất điều luật lệ, kinh thành ngã tư đường thiện trì mã, thương cấp vô tội giả, tiên môn hai mươi, lưu đây ba năm.”

Nghe đến đó công chúa biến sắc nhưng vẫn kiêu ngạo nói : “Người biết ta là ai sao ?” Tuy tuấn mỹ nam tử này là Lục vương gia nhưng thân phận của chính nàng cũng không thể xem thường được

Lí Thừa Tuyên hừ lạnh một tiếng, “Người là ai thì liên quan gì đến ta ?”

“Người.....” Đối phương bị hần tức giận đến gợn chân, vẻ mặt mặt cười trướng đỏ bừng. “Ta phụ vương nhưng là Tây Thái vương, ta là Tây Thái công chúa Cổ Phi Yến, nhân nghĩa mỹ mạo cùng trí tuệ gồm nhiều mặt phi yến công chúa chính là ta.”

“Phốc xích!” Tránh ở Lí Thừa Tuyên trong lòng Tiền Đa Đa phì cười không được. Trên đời này cư nhiên có như vậy không biết xấu hổ nữ nhân, trước mặt nhiều người như vậy trước mặt, tự xưng là mỹ mạo cùng trí tuệ gồm nhiều mặt.

“Thừa Tuyên, nếu người ta là Tây Thái vương bảo bối nữ nhi, kia hai mươi roi cùng ba năm lưu đây, liền xem ở Tây Thái vương mặt mũi thượng miễn đi. Xem nàng tể da nộn thịt, một bộ yếu đuối bộ dáng, nếu

thực đem của nàng tiểu mông đánh sưng lên, muốn làm không tốt hội khóc về nhà hướng nàng lão cha cáo trạng a.”

“Người này tiện nhân, cứ nhiên dám châm chọc bản công chúa.....” Cổ Phi Yến tức giận đến giơ chân, oán hận trừng mắt giữa chế ngạo của nàng Tiền Đa Đa, đáng tiếc không có người để ý nàng.

Lí Thừa Tuyên nhẹ nhàng nhéo kiềng thê eo nhỏ một cái, biểu tình bán là sủng bán là giận trừng nàng liếc mắt một cái.“Người còn dám nói, cứ nhiên thừa dịp bốn vương không ở phủ khi, cả gan làm loạn một người chuồn êm đi ra ngoại, chuồn êm còn chưa tính, còn gặp phải một ít không đứng đắn mèo rừng dã thú, nếu thực bị cắn trúng một ngụm, nhiễm thượng bệnh độc khả sẽ làm bốn vương đau lòng.”

Không đứng đắn mèo rừng dã thú.“Uy!” Một tiếng nũng nịu, như cũ không có người để ý nàng.

Tiền Đa Đa chu môi lên án hận,“Còn không phải người rất bá đạo, mỗi ngày đem người ta nhốt tại trong phủ không cho phép xuất môn, làm hại người ta chỉ có thể ra này hạ sách, thay đổi nha đầu xiêm y, chuồn êm đi ra trông thấy quen mặt, bắt quá quen mặt không, đồ nhìn thấy một đám chương mắt mọi rợ, nga! Vẫn là chương mắt nữ mọi rợ.”

“Nữ mọi rợ ? Các người dám vũ nhục bốn công chúa”

Vẫn không có người chú ý tới nàng

“Cho nên người này bướng bỉnh tiểu nữ nhân hôm nay muốn xui xẻo .” Lí Thừa Tuyên đau sủng nhiều điểm của nàng mũi, rõ ràng banh khuôn mặt tuần tú, khả trong mắt mãi hàm dung túng ý cười.

“Một mình ra phủ, nếu là sinh sự, gây trên thân, hiềm tao độc thủ, ngô, này đó tội danh là đủ làm cho bốn vương phạt người nằm ở trên giường ba ngày ba đêm đừng mong được nghỉ ngơi”

Cổ Phi Yến nghe được mặt đỏ tai hồng. Đây hai người chẳng lẽ là.....

Tiền Đa Đa hờn dỗi,“Người khi dễ người ta.”

Lí Thừa Tuyên mắt nhíu lại,“Còn dám tranh luận? Người không phải sợ lạnh sao? Cho dù chuồn êm ra phủ, cũng nên mặc theo áo choàng, chẳng lẽ người không biết hiện tại đã muốn gần vào đông sao?”

Nói xong, hẩn xả hạ thân thượng dày áo choàng, thuận tay đặt lên vai nàng, che chắn cho nàng thật kín, chỉ sợ nàng lại bị lạnh

“Lại nhiều hạng nhất tội danh, người đồ thực cấp bốn vương hồi môn cũng đủ đắc tội danh, hảo trừng phạt tiểu bướng bỉnh người .” Một tay ôm lấy nàng

Cử chỉ này làm ọi người kinh hô. Nữ tử trong lòng vương gia là ai ? Vì sao quyền cao chức trọng vương gia lại cưng chiều nàng như thế ?

Cổ Phi Yến sắc mặt khó coi tới cực điểm. Hai người này trên đường lại liếc mắt đưa tình, không đưa Tây Thái công chúa như nàng để vào mắt

“Uy, các người ...”

“Người làm sao biết ta ở đây ?” Tiền Đa Đa không để ý tới Cổ Phi Yến đang thét chói tai

Lí Thừa Tuyên ôm nàng hướng đám người ngoại xa hoa xe ngựa đi đến.“Người cho là người về điểm này cần thận tư có thể thoát được bốn vương pháp nhãn? Từ lúc người đối giả bộ phủ, bốn vương liền sai người ở người phía sau bảo hộ .”

“Người ... người biết hết sao ?” Hừ, nam nhân này quả thật là quá khôn khéo đi

Lí Thừa Tuyên nở nụ cười mê người, “Lúc này người mới biết sao ? Đã quá chậm rồi”

Đi đến xe ngựa tiền, vương phủ huấn luyện có tổ tùy tùng vì hai người xốc lên màn xe.

Một cái khác tùy tùng tắc tiểu bước chạy tiến lên, trong tay còn mang theo bao lớn bao nhỏ gì đó.“Vương gia, đây là Vương phi vừa mới mua gì đó, muốn hay không nhất tịnh mang về?”

Tiền Đa Đa nghe xong, vội vàng reo lên: “Mang về mang về, bên trong có cấp nịnh nhi nha đầu, Liêu quần gia bọn họ mua lễ vật đâu!”

“Có của bốn vương không ?” Hừ, nếu người dám nói không có, thì xem bốn vương trừng phạt người như thế nào

“Ngô ... Ách ... Đây”

“Tiền Đa Đa, người đúng là một nữ nhân đáng đánh đòn. Dám đem bốn vương quên luôn. Hôm nay người xui xẻo rồi !”

Xe ngựa đi xa dần, tuy vậy mọi người cũng có thể nghe được thanh âm tán tỉnh lẫn nhau bên trong

Đợi chút , vương phi ? Nữ tử quần thô áo vải kia là đương triều lục vương phi sao ?”

Làm đám người tản ra sau, duy độc Cổ Phi Yến sắc mặt hung ác nham hiểm nhìn kia sớm biến mất xe ngựa thân ảnh, thật lâu không nói nên lời.

Lục vương gia sao? Ha ha! Xem ra, trò hay sắp sửa trình diễn .

Trong nháy mắt, mùa đông cũng đến

Tiến vào 10 tháng trung tuần, hoàng thượng hạ chỉ, năm sau sắp sửa ở Nghi Dương dựng lên hành cung, đặc phái Lục vương gia tiến đến Nghi Dương tuyển .

Vốn tuyển loại này việc nhỏ, triều đình hiểu được là bởi vì Hoàng Thượng cố gắng, bắt quá Lí Thừa Tuyên ở biết được Hoàng Thượng muốn dựng lên hành cung khi, liền chạy đến ngự thư phòng, quần quít lấy Hoàng Thượng cố gắng muốn tới này chuyện gì, hắn quyết định thân phò Nghi Dương.

Đối này Hoàng Thượng cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng bảo đệ không nề này phiền đi theo hắn mông mặt sau năn nỉ , liền làm thỏa mãn hắn ý.

Lí Thừa Tuyên dĩ nhiên là có tính toán, bởi vì mỗi ngày đều bận việc triều chính, hắn đột nhiên rất muốn xuất môn một chút, thuận tiện cùng nương tử bảo bối của hắn chơi đùa

Bởi vì nhiều hơn siêu cấp sợ lạnh, Dạ Hi quốc ở trung nguyên lấy bắc, mỗi đến mùa đông, trời lạnh kỳ cục, thấy nàng khuôn mặt nhỏ nhắn bị đông lạnh đỏ bừng khi, không khỏi đau lòng vạn phần.

Cho nên nhân cơ hội này, hắn cũng muốn giúp nàng tránh rét một chút

Trong vương phủ biết được vương gia cùng vương phi xuất môn, nha hoàn thị nữ khẩn trương nhanh chóng sửa soạn hành trang, đầy đủ mọi thứ

“Lữ hành lữ hành, ta cũng muốn lữ hành!”

Hắc Bảo này hội nhìn đến trong phủ cao thấp việc thành một đoàn, lại nghe Tiền Đa Đa tả một tiếng lữ hành, hữu một tiếng lữ hành, Hoa nhi dường như khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến vạn phần mê người, tự nhiên đối lữ hành này chữ tràn ngập tò mò.

Cứ việc Lí Thừa Tuyên ngôn chi chuẩn xác cường điệu chân chính kêu Hắc Bảo là hắn, không phải hắn dương kia chỉ thói bát ca, nhưng đã muốn kêu thói quen Tiền Đa Đa thật sự không đối được khẩu, nói sau tiểu tử kia cũng đều nhận định chính mình tên chính là Hắc Bảo, vì thế Tiền Đa Đa nghĩ nghĩ, cũng không thay nó cái danh , dù sao chờ có con tin nghi bọn họ quan hệ khi, sẽ đem Lí Thừa Tuyên kia bộ lí do thoái thác chuyển đi ra, dù sao lấy chính mình dùng tên giả vì sủng vật mệnh danh, cho tình cho để ý, đều nói thông.

Đang cùng Liêu quần gia nghị sự Lí Thừa Tuyên nghe được bát ca tiếng kêu, nhin không được quét tới một cái mắt lạnh, “Đối với người chuyện, người này tiểu súc sinh liền cấp bốn vương ở lại trong phủ, ngoan ngoan cùng người tân nương.” Đều đã muốn cấp nó tìm một cái mẫu bát ca, này vật nhỏ cư nhiên còn không biết thỏa mãn.

“Người xấu người xấu! Vương gia là cái đại người xấu!”

“Ha ha ha” Tiền Đa Đa cười ha hả, từ sau khi Hắc Bảo hoàn lương, liền trở nên đặc biệt đáng yêu, nàng chỉ cần dành chút thời gian dạy là có đủ trò vui để xem

“Nương tử ta yêu ngươi ...” Hắc Bảo không ngoan nhất chính là mỗi lần thấy Tiền Đa Đa đều kêu nương tử, làm cho lần nào Lí Thừa Tuyên nghe thấy cũng giận dữ

“Im miệng lại cho bổn vương, ngươi còn gọi bậy ta đem ngươi ra chém đầu”

Hắc Bảo hí hóp mắt lại : “Đem Lí Thừa Tuyên ra ngoài chém”

Cái này không chỉ Tiền Đa Đa mà cả Liên quân gia cũng thấy buồn cười

Lí Thừa Tuyên hốt hển, một phen thu khởi Hắc Bảo hai điều tể chân, đổ linh lên.“Xem ra ngươi này vật nhỏ thật không sợ chọc mao bổn vương a.”

Tiền Đa Đa đúng lúc đem chịu khổ bát ca đoạt trở về.“Nó nhưng là của ta tiền nhiệm tướng công, chẳng lẽ Vương gia ngài muốn giết điều diệt khẩu?”

“Tiền, nhiều, nhiều!”

Nàng không sợ chết khiêu khích hắn : “Hay là vương gia ghen tị ?”

“Bổn vương làm sao lại ăn dấm chua của một con súc sinh ? Còn có nữ nhân đáng đánh đòn ngươi, bổn vương đã sửa chữa nhiều lần cũng không nghe , còn dám trêu chọc bổn vương, để xem bổn vương trừng phạt tiểu quỷ như ngươi ra sao”

“A...Mưu sát thê”

“Còn dám chạy ? Đứng lại cho ta”

Bùm bùm, đinh đinh đang đang.....

Thấy thế,“Ta nói hai vị tiểu tổ tông, đây chính là nô tài nhóm vừa mới sửa sang lại tốt thùng, các người cư nhiên lại quấy rầy !” Liêu quân gia hoàn toàn hồng mắt trung.

Cách nhặt, Lí Thừa Tuyên mang theo ái thê Tiền Đa Đa bắt đầu Nghi Dương hành.

Hắn dẫn theo một trăm danh tinh binh hộ vệ, thật dài mã đội chậm rãi rời đi phồn hoa đới kinh thành, dọc theo đường đi hai người du sơn ngoạn thủy, cãi nhau ầm ĩ, bỏ qua đem lần này hoàng kém trở thành tư nhân xa hoa du.

Tuy nói một hàng đội ngũ hướng nam đi, nhưng dần dần biến lãnh thời tiết, cho dù là đi về phía nam, cũng như trước cảm giác được vào đông rét lạnh.

Tiến vào mười một tháng, phía nam không khí cũng dần dần trở nên ẩm ướt âm lãnh, điều này làm cho Tiền Đa Đa mất đi không ít du ngoạn hưng trí, chạy đi khi, chỉ tránh ở trong xe ngựa dùng chăn bông đem chính mình khóa thành một đoàn.

Lí Thừa Tuyên xem ở trong mắt, cấp ở trong lòng, nàng trước đó không lâu mới sinh tràng tiểu bệnh thương hàn, hẳn đau lòng cái chết khiếp, may mắn tùy quân dẫn theo hai cái Thái y thời khắc hầu hạ .

Tiểu bệnh mới khỏi, không khỏi lại thụ hàn, liền mệnh Thái y mỗi ngày chuẩn bị gừng canh, một ngày tam đốn uy nàng uống.

“Nhìn ngươi bình thường quấy phá như thế, sao chỉ mới có lạnh một chút đã đem ngươi biến thành thể này hả?”

Tiền Đa Đa ôm chăn bông vừa mới bị hắn ép buộc uống một chén gừng tự nhiên lại nghiêm mặt lại . Mỗi ngày uống tam đốn, hảo tính tình nhân cũng sẽ điên mất, nhưng này tên bá đạo cường thế, rất có không uống sẽ hung hăng sửa chữa của nàng giá thức, nàng đành phải ngoan ngoãn uống lên, miễn cho chọc bá vương phát giận.

“Sợ lạnh cũng đâu phải lỗi của ta . Ta làm sao biết được Dạ Hi quốc các người mùa đông lại lạnh đến thế”

“Ân ? Cái gì mà gọi là Dạ Hi quốc các người, chẳng lẽ ngươi không phải người Dạ Hi quốc sao ?”

“Ách ...” Nàng sững sốt rồi cười ngây ngô, “Thế chất mỗi người mỗi khác, huống chi Mai Long trấn ở phía nam, mùa đông đâu có lạnh như thế”

Nói xong, nàng lại lạnh đến run người

Lí Thừa Tuyên nhìn thấy không khỏi nhú mày, lấy chăn mở ra ôm nàng vào lòng, lấy nhiệt độ của chính mình sưởi ấm nàng, còn giúp nàng xoa xoa tay chân

Tiền Đa Đa mặt đỏ lên, tuy rằng hai người sớm có da thịt chi thân, nhưng bị hân ôm như thế này, vẫn có chút không quen.

“Tuyên này” Tay hân đúng là rất ấm áp nhưng không hiểu sao nàng lại cảm thấy lo lắng

“Trước đây ta cũng cực kì sợ lạnh, khi ấy mẫu hậu cũng ôm ta vào lòng như thế này, nhẹ nhàng xoa xoa bàn chân vì lòng bàn chân là nơi ấm nhất” Hân cúi đầu giúp nàng

Tiền Đa Đa nhìn hân, không khỏi nuốt nước miếng một cái. Như vậy thẳng tắp đánh giá hân, nàng đột nhiên cảm giác chính mình rất giống sắc nữ.

Bình tĩnh mà xem xét, Thừa Tuyên thật sự là một cái thực hoàn mỹ nam nhân, chẳng những nhân bộ dạng suât, hơn nữa lại thực sủng ái nàng.

Nhớ lại lúc còn ở hiện đại nàng phải bôn ba như thế nào, bây giờ lại được xuyên không trở về cổ đại, có thể tìm được một nam nhân để nàng tựa vào

Chân ấm , tâm cũng ấm , cảm kích này bá đạo lại không mất ôn nhu nam nhân cho chính mình này phân hạnh phúc, nàng nhin không được tựa đầu tựa vào vai hân thượng, song chường ôm lấy hân cổ.

“Thừa Tuyên, đừng đối với ta tốt như vậy, ta sợ ... khi mất người sẽ chịu không nổi đả kích”

Đúng vậy, bây giờ nàng thực sự rất hạnh phúc nhưng nó làm cho nàng sợ cái hạnh phúc này sẽ không còn là sự thật nữa

Nàng sợ hãi, sợ loại này hoàn mỹ một khi bị bác khai, nàng hội không chịu nổi, lâm vào thống khổ vực sâu.

Lí Thừa Tuyên một tay ôm lấy nàng, một tay kéo qua chăn, đem nàng giống đứa nhỏ dường như bao ở chăn lý, buồn cười vừa tức giận nói:“Người này đứa ngốc, bổn vương sủng người, yêu người, chẳng lẽ không được không?”

Nàng trốn vào hân trong lòng, gât gao tựa vào hân trước ngực.“Là hảo rất hư ảo , hư ảo đến, ta sợ hãi có một ngày này hết thấy với ta mà nói, chính là một giấc mộng.”

Tuy nàng không nói rõ nhưng với trí thông minh của Lí Thừa Tuyên, hân dĩ nhiên biết lo lắng của nàng từ đâu mà sinh ra

Hân lạnh nhạt cười, niết lấy hai má lạnh lẽo của nàng, “Bổn vương từ nhỏ sống ở trong cung tuy được phụ hoàng mẫu hậu thương yêu nhưng cũng quen nhìn những nữ tử thích tranh đoạt tình cảm của người khác ...”

“Trong cung phụ hoàng có hơn ba ngàn nữ tử, mỹ nhân vô số, mặc dù là mẫu hậu địa vị cao nhưng khi còn bé, ta đã không ít lần nhìn thấy mẫu hậu vì phụ hoàng mà rơi lệ, cho nên ta âm thầm nói, khi nào được người con gái mình thật lòng yêu, nhất định sẽ không để người đó phải rơi lệ vì ta”

Nhẹ nhàng nâng khuôn mặt của nàng lên, sắc mặt hân càng thêm tha thiết, “Bây giờ, Lí Thừa Tuyên ta xin thề với trời ta vĩnh viễn sẽ không nạp thiếp”

Nghe hân nói như thế, nàng rốt cuộc nhin không được cảm động đến chảy cả nước mắt

8. Chương 8

Rốt cục Lí Thừa Tuyên đoàn người đến Nghi Dương. Nghi Dương tri phủ Tô Chấn Đình biết được Lục vương gia đại giá quang lâm, phái đội ngũ tiến đến nghênh đón, trường hợp thanh thế rất náo nhiệt. Đối với này đó trường hợp thượng xã giao, Lí Thừa Tuyên hướng tới là khinh thường nhất cổ , hướng hồ đi chung

đường mệt nhọc, Tiền Đa Đa bị ép buộc buồn ngủ dị thường, cho nên đón gió tẩy trần tiệc tối thượng, hẳn cũng chỉ là tượng trưng tính lộ phía dưới, nói một phen quan trường thượng lời khách sáo sau, liền mang theo ái thể rời đi yến hội.

Đoàn người ở Nghi Dương tri phủ an bài hạ, trụ tiền chuyên môn tiếp đãi quý tộc dòng họ hoàng gia biệt uyển. Chỗ ngồi này hoàng gia biệt uyển tuy rằng không thể bằng được kinh thành Lục vương phủ như vậy xa hoa rộng lớn, nhưng bên trong phương tiện, cũng là thập phần đầy đủ hết.

Tô Chấn Đình biết được Lục vương gia giá lâm, từ lúc vài ngày tiền cũng đã phái người đem này sở biệt uyển quét tước sạch sẽ.

Lại nghe thấy Vương phi úy hàn, cố ý sai người ở phòng ngủ trên giường phủ kín thật dày hổ da, thả bị rất nhiều điều chặn, sợ chậm trễ Vương phi, hội lọt vào Vương gia răn dạy.

Từ lúc tiệc tối trở về, Lí Thừa Tuyên việc sai người chuẩn bị nước ấm, tường tắm một cái.

Mộc dũng đủ đại cũng đủ rắn chắc, Tiền Đa Đa bị mạnh mẽ ôm vào dũng lý, cùng mỗi cái bá đạo tên cùng nhau tắm bồn tiêu trừ mệt nhọc, còn phải tam không ngủ khi chịu được hẳn động tay động chân.

Lí Thừa Tuyên giúp nàng xoát quang lửa phía sau lưng, ngón tay theo bóng loáng nhẵn nhụi lưng trượt xuống dưới động, trên lưng nước tiểu châu nghịch ngợm không ngừng tích lạc, trước mắt tràn đầy khí trời hơi nước, nhưng tràn ngập gợi cảm dụ hoặc hương vị.

Theo sau lưng nhẹ nhàng nắm cả nàng, khuôn mặt tuần tú để nàng mảnh khảnh bên gáy, thâm trầm thanh âm mang theo vài phần bướng bỉnh ý cười, “Người có biết hay không lúc này người có bao nhiêu mê người? Tuy rằng bốn vương thượng tiếc người, khả đêm nay nếu không đem người sách ăn nhập phúc, tổng cảm thấy thực xin lỗi chính mình, nếu như vậy, kia chúng ta ngay tại nơi này đem nên làm làm đi.....”

Không để ý tới nàng kháng nghị, thoáng chốc bọt nước văng khắp nơi, thanh âm vui đùa truyền ra ngoài làm bọn thị nữ đỏ cả mặt, rất ngượng ngùng

Tiền Đa Đa chỉ biết hẳn dục vọng bất mãn, dọc theo đường đi ẩn nhẫn kích tình, giờ phút này rốt cục bùng nổ mở ra. Xem ra ngày mai nàng nhất định vừa muốn xương sống thắt lưng lưng đau, cần bị kiệt lực.

Ngay lúc đó, đáy mắt nàng chợt nhìn thấy một vật thể đen dài, uốn lượn đi đến, hai tròng mắt nàng mở to ra, hoảng hốt kêu : “Rắn, rắn, có rắn”

Nghe thấy tiếng thét chói tai, Lí Thừa Tuyên vội vàng cuống quýt dừng lại, xoay người hết sức, chỉ thấy một cái như cổ tay thô hắc xà đi xem qua tiền, học xà tín, lợi mâu lóe âm trầm đáng sợ quang mang.

Thủy hoa tiên khởi đồng thời, hẳn không chút nghĩ ngợi, nắm xà yếu hại, hai tay nhất xả, cái kia hắc xà đã muốn tắt thở.

Hai người không tự chủ được bốn mắt nhìn nhau, giai vì vừa mới kia mạo hiểm một màn kinh hãi không thôi.

Tiền Đa Đa bị hẳn bay lên không ôm lấy, xà kiện rất nặng áo choàng phi ở trên người, ôm nàng bước vào phòng ngủ, đem nàng nhét vào ấm áp mềm mại chăn lý. “Không có việc gì, chính là một con rắn mà thôi.”

An ủi vài tiếng sau, Lí Thừa Tuyên đứng dậy mặc xiêm y, đối với này đột nhiên xuất hiện hắc xà thập phần để ý. May mắn vừa mới hẳn đã ở tròng, nếu không..... Hẳn không dám đi tưởng tượng kia hậu quả.

“Thừa Tuyên.....”

Cánh tay đột nhiên bị Tiền Đa Đa nắm lại, hẳn quay đầu nhìn nàng không khỏi lo lắng

“Khi thời tiết bắt đầu vào đông, dựa theo lẽ thường mà nói không phải là loại thời tiết mà rắn có thể xuất hiện. Ta cảm thấy chuyện này có gì đó bất bình thường”

Hắn cười cười an ủi nàng, “Yên tâm, có ta ở đây, sự tình gì cũng không thể phát sinh. Người ngoan ngoan nằm trong này, ta đi điều tra một chút rồi sẽ nhanh trở về” Giúp nàng kéo cái chăn lại, hẳn xoay người rời đi

Tiểu Vũ nằm thất thần ngay đó, vẫn cảm thấy sự tình thật không đơn giản

Một đêm vô sự, hôm sau Lí Thừa Tuyên an bài thị sát hành cung mấy chỗ tuyển , Tiền Đa Đa cố ý cũng muốn đi theo, không nghĩ tới sáng sớm thập phần, thiên không nhưng lại phiêu khởi tinh tế mưa bụi.

Tiền Đa Đa chỉ mặc kiện nộn hồng nhạt hậu bào bước ra nội thất, trong tay chống một phen giấy dầu ô, gió lạnh thổi trúng nàng sợi tóc hỗn độn, mềm mại mặt cười rất nhanh liền bị này rét lạnh thời tiết đông lạnh đỏ lên.

“Như thế nào lại mặc ít như vậy ?” Thấy thế, Lí Thừa Tuyên tỏ vẻ không ủng hộ, “Áo choàng ta tặng cho người đâu ?”

Nàng mỉm cười lắc đầu, “Không quan hệ, ta không lạnh, mặc áo dày như vậy sẽ nóng chết mất” Hắn thật sự rất khoa trương , vừa ra đến trước cửa, còn tìm nhân cấp nàng làm kiện hậu điều áo choàng mang theo.

Lí Thừa Tuyên tự nhiên là không đồng ý . Nàng thân mình vốn là nhược, hơn nữa trời đầy mây trời mưa, vạn nhất hàn khí sấm tiến xương cốt lý, nhưng là hội hạ xuống bệnh căn .

“Người đi vào xe trước, tí nữa ta trở lại” Không để ý Tiền Đa Đa phản đối, hắn xoay người vào phòng

Nàng cười bất đắc dĩ nhưng tâm cũng thấy ấm áp hơn, Xoay người vừa muốn đi hướng đại môn, cước bộ một cái lảo đảo, suýt nữa té ngã trên đất, may mắn phía sau có nha hoàn giúp đỡ, mới không còn ngã sấp xuống.

Này làm sao có thể hổ hổ động động ? Không đúng, là bình , nhưng trước mắt cảnh vật ở chớp lên.

Cảm thấy cả kinh, nàng trong đầu đột nhiên đánh cái thật to tiếng sấm.

Quay đầu nhìn phía cửa phòng, nàng miệng vỡ rộng to, “Thừa Tuyên –”

Oanh –

Đoàn người chật vật té ngã trên đất, trước mắt nhất lay động xa hoa kiến trúc nháy mắt sụp xuống.

Thừa Tuyên còn tại bên trong! Tiền Đa Đa khàn cả giọng theo thượng bò lên, lảo đảo chạy hướng kia đôi phế tích gạch ngói vụn, bên người truyền đến đám người tiếng gào, hiện trường nháy mắt loạn thành một đồng.

Nhưng nàng đã nghe không thấy, thấy không rõ, não lý thâm nghĩ nàng âu yếm nam nhân đang bị chôn ở phế tích phía dưới.

Nàng phác quỳ gối phế tích tiền, mảnh khảnh ngón tay dùng sức lấy thô lệ tàn phá mái ngói, rơi lệ đầy mặt, bên tai không ngừng truyền đến nha hoàn tiếng khóc.

“Vương phi, ngài phải bảo trọng thân mình a.....”

“Vương phi, tay của ngài đổ máu”

“Vương phi..... Này nguy hiểm.....”

Nàng làm ngơ hết, trong đầu chỉ còn lại một ý nghĩ duy nhất – Cứu Thừa Tuyên

Nàng bắt đầu oán hận chính mình sao lại ngu ngốc như thế, vì sao lại không nghĩ tới động đất. Vào đông rần sẽ không xuất hiện, như thế chắc chắn là điềm báo

Quỳ gối ẩm ướt cứng rắn thượng, mặc cho càng lúc càng lớn hạt mưa tích lạc ở trên người nàng, hai tay vẫn máy móc thức không ngừng lấy tàn phá viên ngói, một ít theo phế tích trung trốn tới lấy nhân đều tới rồi, lưu · lưu · điện tử thư nha hoàn hô Vương gia còn tại bên trong, mọi người liền ba chân bốn cẳng theo Tiền Đa Đa đang đào móc.

Hoàn hảo nhân thủ quá nhiều, bắt quá nửa canh giờ, đã thấy Lí Thừa Tuyên cánh tay, thật vất vả đưa hắn theo phế tích tìm đi ra, hắn trong lòng, còn gắt gao che chở kia kiện muốn bắt trả thù lao nhiều hơn điều da áo choàng.

Hắn bị phòng lương tạp cả người vết máu loang lổ, suy yếu chỉ còn lại có một hơi, Tiền Đa Đa thấy thế, phi cũng dường như phác đi qua, đang cầm hắn mặt, run run thấp gọi tên của hắn.

“Đa Đa ... Người sẽ không có việc gì đi ?” Hấn suy yếu nói với nàng, giống như chỉ còn lại một tia khí lực cuối cùng cũng muốn quan tâm đến nữ nhân chính mình thương yêu nhất

Nàng lắc đầu, khổ sở đến không thể nói một câu. Nhìn chiếc áo choàng dính vết máu của hấn, lòng nàng lại cảm thấy đau đớn, hận vì người đổ máu không phải là nàng

Nước mắt rơi xuống khuôn mặt tuấn tú của Lí Thừa Tuyên, ấm áp độ ẩm, làm cho hấn mảy mọt tắt, thử tưởng thân thủ phủ đi chỗ đó làm người ta đau lòng nước mắt, khả cánh tay lại trầm trọng không thể động đây.

Hai mắt phiêu trước mắt tai nạn qua đi chật vật tình hình, đáy mắt lộ ra vài phần tuyệt vọng. Còn có thiệt nhiều nhân bị chôn ở phế tích hạ, khả hấn lại lực bất tòng tâm.

Nhìn ra hấn lo lắng, Tiền Đa Đa đem mặt vùi vào hấn trước ngực, “Thừa Tuyên, đem người muốn làm , đều giao cho ta.” Cầm lấy kia kiện mang huyết dây áo choàng cái ở hấn trên người, nàng đứng dậy, lau đi đáy mắt nước mắt. “Các vị, trận này thiên tai nhân họa tới rất đột nhiên, khả trước mắt không phải bị thương khóc thời điểm, nịnh nhi, người đi nhìn xem tô Thái y cùng lí Thái y tình huống, nếu bọn họ bình yên vô sự, lập tức làm cho bọn họ tới chiếu cố Vương gia.

Còn lại nhân chia làm tam đội, thứ nhất đội tồn tại phúc phụ trách, lập tức tiến hành đào móc, xem hay không còn may mắn tồn giả. Thứ hai đội từ Thiết Trụ phụ trách, lập tức tìm một khối an toàn không dựng lều trại, cũng đem sở hữu có thể sử dụng cuộc sống đồ dùng tất cả đều mang đi. Về phần đệ tam đội từ thanh minh phụ trách, đem cứu ra người bị thương vận chuyển đến lều trại điều dưỡng, sau đó lại phái những người này thủ đi trong thành phương thuốc mua thuốc, nếu có thể thỉnh đến lang trung trị liệu không thể tốt hơn.....”

Tiền Đa Đa lấy dị thường bình tĩnh miệng, đứng ở một mảnh phế tích phía trên, mưa bụi đã muốn ướt nhẹp của nàng quần áo, khả nàng như trước quyết đoán phân phó mọi người nếu ứng đối trận này đột nhiên tới tai nạn.

Hiện trường đột nhiên một mảnh im lặng, tân tiền nhiệm Vương phi ở đối mặt này khởi tai nạn khi, chẳng những không có sợ tới mức khóc lớn, ngược lại ở dàn xếp dễ chịu thương Vương gia sau, bình tĩnh bắt đầu phân phối công tác.

Thiết Trụ, đến phúc, còn có thanh minh là Lí Thừa Tuyên tâm phúc, ngày thường nghe theo Vương gia điều hành, thị bảo hộ Vương gia sinh mệnh an toàn vì nhiệm vụ của mình, nhưng lúc này, bọn họ không khỏi đối Vương phi vài phần kính trọng.

Lí Thừa Tuyên đang suy yếu nhìn Tiền Đa Đa đứng giữa trời mưa, rõ ràng là đang rất yếu nhưng lại ngạo nghễ đứng thẳng, làm cho người ta cảm giác như là một nữ thần vậy

Kim lòng không đậu lộ ra một chút ý vị thâm trường cười, đồng thời đáy mắt xẹt qua tán thưởng ánh mắt, trên người đau xót, đột nhiên trở nên như vậy bé nhỏ không đáng kể, bởi vì bên người có nàng.

Chấn sau, liên tiếp lại có mấy tràng dư chấn, ít nhiều Tiền Đa Đa phía trước đã muốn sai người đáp hảo lều trại, bị thương lấy nhân cùng binh lính đều bị thích đáng an bài hảo, đem thương vong giảm đến thấp nhất.

May mắn Lí Thừa Tuyên sở chịu đều là một ít bị thương ngoài da, mà hai gã Thái y cũng chỉ đã bị một ít trầy da, biết được Vương gia bị thương, lo lắng tới rồi vì hấn trị liệu. Tuy rằng dừng chân hoàn cảnh không tốt lắm, nhưng bởi vì được phẩm sung túc, Lí Thừa Tuyên trên người ngoại thương được đến tốt trị liệu.

Chính là chân bị cọc gỗ tạp đến, còn muốn nằm trên giường vài ngày, Tiền Đa Đa một bên chủ trì đại cục, một bên cẩn thận theo giữ chiếu cố.

Đối với chiếu cố bệnh nhân, nàng cực có kinh nghiệm, trước kia đệ đệ thường xuyên cùng nhân đánh nhau bị thương, thể nào thứ không phải nàng tự mình chiếu khán.

Hiện tại chân của Lí Thừa Tuyên không thể cử động, những công việc đang dở hấn đang làm đều nhờ nàng xử lí, hảo cảm của mọi người đối với nàng lại tăng thêm vài phần

Không nghĩ tới thể tử của ta cứ nhiên có lớn như vậy bản sự, ngay cả thanh minh cùng Thiết Trụ kia hai cái tâm cao khí ngạo tên, nay cũng tự đáy lòng nghe lệnh cho người.”

Cùng thán nhi cao quả, đối hảo được Lí Thừa Tuyên, nằm ở hẹp hòi tiểu lều trại lý, nhin không được trêu chọc bên người thanh lệ thiên hạ.

Cùng y nằm ở hân bên người Tiền Đa Đa nhin không được gắt gao ôm vào hân, khuôn mặt nhỏ nhắn thiếp hướng hân ngực, hơi hơi chặt lại cánh tay, giống nhau tưởng vĩnh viễn khóa trụ giờ khắc này yên tĩnh.

Hân cảm nhận được nàng thân mình không chịu không chế run rẩy, đáy lòng hoảng hốt, việc cúi đầu hỏi:“Làm sao vậy?”

Nàng lắc lắc đầu, nước mắt lại chực trào ra : “Ta nghĩ đây chỉ là một giấc mộng, tỉnh lại thì ta sẽ không thể gặp người nữa, cùng người cách biệt hai thế giới”

Cho tới bây giờ, kia làm cho người ta sợ hãi một màn như cũ thỉnh thoảng xuất hiện ở nàng trong óc, chỉ cần nhất tưởng khởi phòng ốc ở nàng trước mắt nháy mắt sập, nàng sẽ gặp sợ không thể tự giữ.

“Đứa ngốc, ta hiện tại không phải hảo hảo ở bên cạnh người sao?” Lí Thừa Tuyên ôm lấy của nàng đầu vai, thử dùng chính mình nhiệt độ cơ thể cho nàng tâm hồn an ủi.“Ta thực may mắn ngày đó bị đặt ở phế tích phía dưới là ta không phải người, nếu người thật sự ra chuyện gì.....”

Hân không nói gì nữa, chỉ ôm chặt nàng, ôm chặt người con gái hân yêu thương nhất

Nguyên lai yêu đến mức tận cùng, đối phương sẽ gặp trở thành chính mình tối để ý nhân, tình nguyện đại nàng thừa nhận sở hữu khổ cùng đau.

“Người mới là đứa ngốc a...Nếu người thật sự đi Ta cũng sẽ theo người mà đi !”

Thản nhiên hứa hẹn, lại hung hăng chàng tiến hân ngực. Lí Thừa Tuyên không hề ngôn ngữ, chỉ gắt gao ôm nàng, dụng tâm cảm thụ lẫn nhau tồn tại.

Một đêm mộng đẹp, cách thiên, lại đầu nhập bận rộn bên trong.

Thân là đương triều Lục vương gia, Lí Thừa Tuyên gánh vác trách nhiệm cũng không so với Hoàng Thượng thoải mái bao nhiêu, hân vốn phụng chỉ đến thăm dò hoàng gia hành cung tuyền , kết quả lại gặp được trăm năm vừa thấy chán.

Lần này chấn hại cấp rất nhiều địa phương, toàn bộ Nghi Dương đã bị nghiêm trọng ảnh hưởng, dân chúng dân chúng lâm than, bằng Nghi Dương tri phủ quyền lợi căn bản giải không được khẩn cấp.

Hạnh Lí Thừa Tuyên đã ở Nghi Dương, nghĩ sở con, sai người ra roi thúc ngựa đuổi về kinh, yêu cầu Hoàng Thượng nhiều phái người thủ lương thực, tiến đến chấn tai.

Đại tai qua đi tất có tình hình bệnh dịch phát sinh! Tiền Đa Đa nhắc nhở hân, làm Lí Thừa Tuyên nhớ rõ mười ba năm trước đồng thành vùng phát đại thủy.

Kia tràng lũ lụt từng tạo thành hơn mười vạn nhân tử vong, lúc ấy chính trực ngày mùa hè, thi thể bị hồng thủy hướng khắp nơi đều có, kinh ánh mặt trời bạo phơi nắng sau, tạo thành thi thể hư thối, nhiều ngày không người xử lý, tạo thành ôn dịch tàn sát bừa bãi.

Sở con đưa tới phụ hoàng trong tay, vì tránh cho tình hình bệnh dịch lan tràn, phụ hoàng không thể không hạ chỉ đồ thành.

Lúc ấy hơn hai mươi ngàn người bị nghi là mắc bệnh, sau bị cách ly, cuối cùng là giết chết toàn bộ

Cái này chuyện cũ ở hân còn nhỏ tâm linh tạo thành thật lớn rung động, tuy rằng sự tình đã qua mười dư năm, khả mỗi lần nhớ tới này bị chết cháy dân chúng, hân đều nhin không được đau lòng.

Kỳ thật chuyện này có thể dễ dàng giải quyết hơn, chỉ là thủ đoạn chính trị của phụ hoàng quá ngoan độc, làm ấy ngàn dân chúng bị mất mạng

Nay hân thân ở gặp tai hoạ nơi, càng có thể cảm động lây nạn dân vì mưu cầu sinh tồn, sở trả giá thật lớn cố gắng.

Hắn không muốn dấn vào vết xe đổ của phụ hoàng, hắn muốn cứu lấy dân chúng ! Nhà sập, có thể xây lại, thế nhưng mạng không còn thì không có cách vãn hồi

Hoàng thượng vừa nhận được tấu chương, lập tức chuẩn bị người đưa đến Nghi Dương chuẩn bệnh, cũng hạ chỉ gần đây thành trấn đem sung túc lương thực cùng vật tư đưa đến gặp tai họa địa khu. Tùy xe còn có mấy vị tự nguyện chờ lệnh đại phu, cũng có dân chúng quyên tiền ngân lượng cùng với được phẩm cùng thời gian ấn đưa đến Nghi Dương.

Tiền Đa Đa không nghĩ tới hẳn cư nhiên là đường đường cao cao tại thượng vương gia cũng không nghĩ đến tính mạng trước tiên mà là nghĩ về hơn mấy ngàn dân chúng

Hắn mang theo chưa lành chân thương, chống quả trượng, ở tới tới đến đỡ hạ, đi vào tình hình tai nạn nặng nhất địa phương an ủi nạn dân, cũng sai người đem chăn bông lương khô chờ vật tư phát phóng cấp gặp tai họa dân chúng.

Nàng nhìn thấy thế cảm thấy quá cảm động, không ngờ nam tử mà nàng yêu nhất lại có lòng nhân từ như thế

Nếu tướng công đã muốn đi, nàng làm thế tử cũng không thể ở lại một mình

Thừa dịp Lí Thừa Tuyên tự mình an ủi đã chết thân nhân gặp tai họa dân chúng khi, nàng tác động thủ giúp một ít cần giúp dân chúng chuyển đông chuyển tây, việc bắt diệc nhạc hồ.

Rút đi một thân hoa phục, thay đổi một thân ngắn gọn nhẹ nhàng xiêm y, dân chúng nghĩ đến bộ dạng xinh đẹp nàng chính là Vương gia bên người tùy tùng.

Thẳng đến tay nàng chỉ bị một cây rỉ sắt thiết khí hoa thương, chảy ra máu tươi khi, mới nghe được Lí Thừa Tuyên hơi tức giận trách cứ thanh, “Người nữ nhân này, chẳng lẽ sẽ không có thể nghe lời một chút, nhu thuận một chút sao?”

Mọi người hoảng hốt, tận mắt chân không có phương tiện Lục vương gia chống quả trượng, nóng vội chạy đến Tiền Đa Đa trước mặt, cảm khởi nàng bị thương ngón tay, lo lắng nhìn.

“Mau cho ta nhìn xem người bị thương có nặng không đã “

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, bất giác mặt Tiền Đa Đa lại đỏ lên, bản năng rút ngón tay về, “KHông quan hệ, chỉ là một vết cắt nhỏ thôi:

Nghe nàng nói thế, hắn ném cho nàng một cái ánh mắt giận dữ

Nàng cười hì hì, “Cũng không phải là một vết thương lớn mà, bất quá thì ta sẽ lấy thuốc đắp lên là được thôi”

Điểm ấy tiểu thương tính cái gì, trước kia làm công khi, cái gì ồ ồ việc chưa làm qua, thỉnh thoảng sẽ có lớn nhỏ thương.

Đang chuẩn bị xuất ra khăn tử lau điệu trên tay máu tươi, lại nghe đến một tiếng khê kêu.

“Chờ một chút!” Trong đám người, đột nhiên đi ra một cái kiêu nhỏ (tiểu nhân) cô gái, quần áo tả tơi, tóc loạn thất bát tao, vẻ mặt bẩn ô, chân trái thả một cái giấy rơm, chân phải quang chân răng, từ đầu đến chân, không một chỗ không chật vật.

“Người không cần tùy tiện lộn xộn nha!”

Đối phương bước nhanh đi tới, một tay lấy Lí Thừa Tuyên thôi tới một bên, nắm lên Tiền Đa Đa bị thương cái tay kia, cao thấp tả hữu cẩn thận xem một lần.

Xoay người, ở cách đó không xa không loạn thảo đôi lý tìm một vòng, sau, thu khởi một gốc cây phiến trạng hiệp cỏ xanh, phóng tới miệng dùng sức ăn ăn, phun ra, đem thảo bọt trực tiếp đồ đến Tiền Đa Đa bị thương ngón tay thương.

Lí Thừa Tuyên nhú nhú mày, còn không kịp ngăn cản, chỉ thấy tiểu khát cái theo Tiền Đa Đa quần áo thượng kéo xuống một cái bố, bao ở bị thương ngón tay.

Từ đầu tới đuôi, nàng chưa nói một câu, chỉ còn thật sự băng bó miệng vết thương, dải băng bó xong, mới ngẩng đầu.“Tai sau bệnh tình bốn phía, người ngón tay bị thương, nếu không thích đáng xử lý, bị vi khuẩn cuốn hút , hậu quả nhưng là thực nghiêm trọng !

Ta vừa đồ ở người ngón tay thương thảo được có thể tiêu độc, mười hai cái canh giờ sau bắt nó tẩy diệu, miệng vết thương hội tự nhiên khỏi hẳn.”

Tiền Đa Đa thập phần kinh ngạc.“Người biết y thuật?”

Xem tiểu khát cái thật sự gây tuân lệnh nhân đồng tình, rõ ràng chính là dinh dưỡng bất lương bộ dáng.

Tiểu khát cái suy nghĩ một lát, gật gật đầu,“Lược biết một hai .”

Oai bản hề hề tiểu đầu, nàng đánh giá Tiền Đa Đa một hồi lâu nhi, bỗng dưng đem khuôn mặt nhỏ nhắn tiến đến của nàng bên tai.

“Cái kia..... Người cũng không thể được hỗ trợ du thuyết, đợi phát phóng đồ ăn thời điểm, làm cho cái kia trụ quả trưởng thiếu gia đa phần mấy khóa bánh bao cho ta?”

“A?” Tiền Đa Đa sững sốt.

Nghĩ đến đối phương không đồng ý, tiểu khát cái một bộ thực khó xử vươn ngũ căn ngón tay.“Ngũ khóa bánh bao được không?”

“A?”

“Kia tam khóa..... Tam khóa cũng biết.”

Thấy nàng thật lâu không phản ứng, tiểu khát cái cuối cùng suy sụp hạ khuôn mặt nhỏ nhắn, cực không tình nguyện so với ra một cây ngón tay.“Nếu không, một viên cũng có thể.”

Hắn không nói gì nữa, chỉ ôm chặt nàng, ôm chặt người con gái hắn yêu thương nhất

Thì ra, yêu đến mức tận cùng, đối phương sẽ trở thành người mình để ý nhất, tình nguyện vì nàng mà cùng khổ cùng đau

“Người mới là đứa gốc a...Nếu người thật sự đi Ta cũng sẽ theo người mà đi !”

Một câu hứa hẹn, đâm thẳng vào ngực hắn. Lí Thừa Tuyên không nói gì , chỉ gắt gao ôm nàng, dụng tâm tồn tại cảm thụ lẫn nhau.

Một đêm mộng đẹp, ngày hôm sau, tất cả đều bận rộn trở lại

Thân là Lục vương gia , trách nhiệm Lí Thừa Tuyên gánh vác cũng không thoải mái Hoàng thượng bao nhiêu, hắn vốn phụng chỉ đến đây thăm dò, kết quả lại gặp động đất trăm năm mới thấy

Động đất lần này gây hại rất nhiều nơi, toàn bộ Nghi Dương đều bị ảnh hưởng nghiêm trọng, dân chúng lâm than, Nghi Dương tri phủ quyền lợi căn bản không thể tự lo được

Lí Thừa Tuyên ở Nghi Dương, xem sổ con, sai người ra roi thúc ngựa trở về kinh, yêu cầu Hoàng Thượng phái người phái lương thực đến, tiến đến chẩn tai.

Động đất qua đi, lại có bệnh dịch xảy ra! Tiền Đa Đa nhắc nhở hắn, làm Lí Thừa Tuyên nhớ đến lũ lớn 13 năm trước

Lũ lụt kia làm 10 ngàn dân tử vong, lúc ấy là mùa hè, thi thể có ở khắp nơi, phơi nắng dưới ánh mặt trời, làm cho thi thể hư thối, nhiều ngày không có ai xử lý, trở thành bệnh dịch.

Sổ con đưa tới tay phụ hoàng, vì tránh cho bệnh dịch lan tràn, phụ hoàng không thể không hạ chỉ đồ thành.

Lúc ấy, hơn hai mươi ngàn người bị nghi là mắc bệnh, bị cách ly, cuối cùng là giết chết toàn bộ

Chuyện cũ này gây ra một trận chấn động trong lòng, tuy rằng mọi chuyện đã qua mười ba năm, nhưng mỗi lần nghĩ đến dân chúng đã bị chết oan, hắn lại đau lòng vô cùng

Kỳ thật chuyện này có thể giải quyết dễ dàng hơn, chỉ là thủ đoạn chính trị của phụ hoàng quá ngoan độc, làm áy nài dân chúng bị mất mạng

Nay, hắn ở nơi gặp tai họa, càng có thể cảm động lây nạn dân vì mưu cầu sinh tồn, trả giá cố gắng thật lớn.

Hắn không muốn dấn vào vết xe đổ của phụ hoàng, hắn muốn cứu lấy dân chúng ! Nhà sập, có thể xây lại, nhưng mạng thì không thể lấy lại

Hoàng thượng vừa nhận được tấu chương, lập tức chuẩn bị người đưa đến Nghi Dương chuẩn bệnh, cũng hạ chỉ đem lương thực gửi đến những nơi bị nạn. Còn có mấy vị đại phu tự nguyện chữa bệnh đi theo, cũng có dân chúng quyên tiền ngân lượng cùng với được phẩm đưa đến Nghi Dương.

Tiền Đa Đa không ngờ, đường đường Vương gia như hắn, đầu tiên nghĩ đến không phải tính mạng của mình mà là của dân chúng

Hắn mang theo vết thương chưa lành ở chân, chống cây trượng, tới đỡ lấy, đi vào nơi bị nặng nhất an ủi nạn dân , cũng sai người đem chăn bông lương khô cho những dân chúng gặp tai họa

Nàng nhìn thấy thế, cảm thấy quá cảm động, không ngờ nam tử mà nàng yêu nhất lại có lòng nhân từ như thế

Nếu tướng công đã muốn đi, nàng làm thế tử cũng không thể ở lại một mình

Thừa dịp Lí Thừa Tuyên tự mình an ủi những người có thân nhân bị chết, nàng cũng chủ động giúp dân chúng đưa đến những thứ cần thiết

Rút đi hoa phục, thay đổi xiêm y ngắn gọn nhẹ nhàng, dân chúng chỉ nghĩ nàng là tùy tùng bên cạnh Vương gia

Cho đến khi tay nàng bị một cây sắt làm cho bị thương, chảy ra máu tươi , mới nghe thấy tiếng trách cứ của Lí Thừa Tuyên, “Nữ nhân này, chẳng lẽ sẽ không thể nghe lời một chút, nhu thuận một chút sao?”

Mọi người hoảng hốt, nhìn thấy Lục vương gia lo lắng chạy đến trước mặt Tiền Đa Đa, gấp gấp hỏi nàng

“Mau cho ta xem người bị thương có nặng không đã “

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, bất giác mặt Tiền Đa Đa đỏ lên, theo bản năng rút tay về, “Không sai, chỉ là một vết cắt nhỏ thôi”

Nghe nàng nói thế, hắn ném cho nàng một cái ánh mắt giận dữ

Nàng cười hì hì, “Cũng không phải là một vết thương lớn mà, bất quá thì ta sẽ lấy thuốc đắp lên là được thôi”

Chỉ một vết thương thế này thì có gì, lúc trước khi làm công, việc gì nàng cũng thử qua, những vết thương kiểu này cũng không thiếu

Đang chuẩn bị lấy ra cái khăn lau máu tươi, lại nghe thấy một tiếng kêu khê.

“Chờ một chút!” Trong đám người, đột nhiên nhìn thấy một cô gái gầy nhỏ, quần áo tả tơi, tóc rối cả lên, vẻ mặt ô bản, từ đầu đến chân, không chỗ nào không chật vật .

“Người đừng tùy tiện lộn xộn nha!”

Đối phương bước nhanh đi tới, một tay đẩy Lí Thừa Tuyên sang một bên, nắm lấy tay Tiền Đa Đa, trái phải nhìn hết một lượt

Lí Thừa Tuyên nhú nhú mày, còn chưa kịp ngăn cản, tiểu khất kia đã xé một miếng vải trên người Tiền Đa Đa, băng bó vết thương

Từ đầu tới đuôi, nàng không nói một câu, chỉ băng bó miếng vết thương, băng bó xong, mới ngẩng đầu. “Chỗ nào cũng đang có dịch bệnh, tay người bị thương, nếu không xử lý thích đáng, bị vi khuẩn hút lấy , hậu quả rất nghiêm trọng !

Ta vừa đặt thảo dược có thể tiêu độc vào tay người, mười hai canh giờ sau có thể rửa , miệng vết thương tự nhiên khỏi hẳn.”

Tiền Đa Đa thập phần kinh ngạc:“Người biết y thuật?”

Tiểu khất suy nghĩ một lát, gật gật đầu,“Biết một chút .”

Ngẩng đầu lên, đánh giá Tiền Đa Đa một chút, nàng mới cúi sát tai Tiền Đa Đa mà nói nhỏ

“Cái kia..... Lúc người phát lương thực, có thể giữ lại mười cái bánh bao cho ta không ?”

“A?” Tiền Đa Đa sững sốt.

Nghĩ đối phương không đồng ý, tiểu khất khó xử vươn năm ngón tay:“Năm cái được chứ ?”

“A?”

“Vây ba đi Ba cái cũng được .”

Thấy nàng không có phản ứng gì, tiểu khất suy sụp khuôn mặt nhỏ nhắn, cực không tình vươn một ngón tay ra:“Nếu không, một viên cũng được.”

9. Chương 9

Do triều đình phản ứng nhanh chóng nên chỉ sau một tháng, tình hình Nghi Dương rốt cuộc cũng được khống chế

Cũng may là thời tiết đang trong mùa đông , tuy rằng ở Nghi Dương không lạnh như ở kinh thành nhưng nhiệt độ xuống thấp cũng giúp cho việc xử lý thi thể nhanh chóng hơn, tránh cho ôn dịch tiếp tục lan tràn

Mấy ngày nay, Lí Thừa Tuyên luôn hậm hực vì cái tiểu nữ nhân kia không thèm chú ý đến tướng công của mình nữa

Tất cả cũng là tại cái tên tiểu khất – Si Bảo Bảo kia

Si Bảo Bảo năm nay mười bảy tuổi, năm năm tuổi thất lạc với người nhà, được một đại phu thu dưỡng nay cũng lạc mất

Si Bảo Bảo đi khắp nơi tìm sư phụ, không ngờ bị người ta lừa gạt hết bạc, vì sinh tồn nàng phải đi lam ăn xin

Hơn nữa là cái nữ nhân nhiệt tình kia, không để ý hấn phản đối nhất quyết nhận Si Bảo Bảo làm muội muội, sau bắt đầu cẩn thận tỉ mỉ sửa soạn cho nàng, lộ ra một cô nương cực kì xinh đẹp

Si Bảo Bảo đúng là người như tên, tuy dáng người gầy yếu nhưng sức ăn lại cực kì lớn

Bình thường không đói thì ăn có 5 chén cơm, còn lúc đói thì tới mười bát cơm cũng không đủ cho nàng ăn

“Nàng căn bản chính là một con heo mà”

Trên đường trở về, Lí Thừa Tuyên mỗi lần nhớ tới nữ nhân ngày nào cũng tranh lão bà của hấn kia, liền hận nghiêng răng nghiêng lợi

Si Bảo Bảo trừ bỏ ăn ngon một chút, bình thường cũng coi như một tiểu cô nương xinh đẹp, dùng bộ dáng nhu thuận lại xinh xắn của nàng kia, dễ dàng làm Tiền Đa Đa nổi lên tình yêu, có ăn ngon, chơi vui, đều dùng 2 tay dâng lên .

Được rồi, hấn không giận nàng ăn hết đồ ăn của hấn, nhưng hấn giận là “người kia” từ khi có Si Bảo Bảo cũng quên biến hấn

Khó khăn đến khi chặn tai chấm dứt, hấn vội vàng cầm lấy lão bà hồi kinh, muốn hoàn toàn thoát khỏi Si Bảo Bảo.

Ngồi trong xe ngựa, Tiền Đa Đa thấy vẻ mặt hần hẩn, nhin không được cười ra tiếng. “Kỳ thật Bảo Bảo thực đáng yêu, người không cần quên lâu, nàng lần này chấn tai trung, nhưng là giúp chúng ta chiếu cố rất lớn.”

“Tóm lại ta chán ghét nàng!”

Làm sao hần không giận cho được, mỗi đêm Si Bảo Bảo lại cướp nường tử hần, hại hần dục hoả không có chỗ phát tiết, mỗi khi đến đêm khuya chỉ có hai tay làm bạn với mình. Nhưng càng đáng giận hơn là, “người kia” biết hần chịu đựng không được mà vẫn cố tình đi với Si Bảo Bảo

Thấy hần nộ khí đằng đằng, Tiền Đa Đa liền ôm lấy cổ hần, “Đừng tức giận, kỳ thật người ta mỗi ngày cùng Bảo Bảo ở cùng, còn không phải là vì ngươi. Tô Thái y nói vết thương trên đùi ngươi vẫn chưa lành, trăm ngàn không thể vận động kịch liệt, ngươi cũng không phải không biết chính mình có đôi khi bá đạo.....”

Nói xong, mặt cười đỏ lên, ngón trỏ nhẹ di vào ngực hần. “Vì không muốn ảnh hưởng đến ngươi dưỡng thương, người ta bắt đắc dĩ, mới ra hạ sách này”

“Hừ” Sắc mặt Lí Thừa Tuyên vẫn như trước, lấy tay ôm nàng vào lòng, “Được, nếu ngươi muốn bốn vương tha tội thì khi về tới kinh thành tình nguyện chờ sự trừng phạt của bốn vương đi” Tốt nhất là phạt nàng tới một tháng cũng không xuống giường được

“Tốt, chỉ cần vương gia không tức giận nữa, ta sẽ mặc cho vương gia trừng phạt”

Hần nghe vậy cười xấu xa, “Là người nói đó “

Tiền Đa Đa cũng cười : “Vương gia cam đoan với ta là không tức giận nha”

Lí Thừa Tuyên nhịu mày lại, hần cảm giác có điều gì không thích hợp, vì sao hần nhìn thấy nụ cười của Tiền Đa Đa còn gian xảo hơn hần gặp mấy lần nhỉ ?

“Vương gia im lặng coi như đã đồng ý, chỉ cần ta ngoan ngoãn cho vương gia trừng phạt, ngươi liền cam đoan sau này ta làm chuyện gì cũng không tức giận nha”

Nhớ tới Si Bảo Bảo mà mình lén đem về kinh thành, trong lòng Tiền Đa Đa không khỏi cười trộm

Sau khi trở về, nàng muốn đem Bảo Bảo giới thiệu cho Kiều Kiều nhận thức.

Đi vào cổ đại, nhận thức hai cái hảo tỷ muội, lần này xuyên qua, xem như chuyến đi này không tệ.

Một đoàn người ngựa ở trải qua suốt hai tháng sau, rốt cục cũng trở về kinh thành.

Không ở trong phủ ngày, Liêu quân gia đều xử lý thích đáng những việc trong phủ. Sau khi biết được Nghi Dương có động đất, hần một lòng mong Vương gia Vương phi bình an trở về. Sau khi nghe tin chủ tử trở về, từ mấy ngày trước hần đã dặn dò hạ nhân chuẩn bị phòng cho Vương gia Vương phi thật sạch sẽ.

Rốt cục Vương gia Vương phi hồi phủ, hần nhìn thấy chủ tử bình an trở về, không khỏi kích động ên.

Hơn nữa, sau khi biết được Vương gia suýt chết khi bị vùi thây trong đất đá, hần nhin không được nhịu mày, trong miệng nhớ kỹ phải cúng bái Phật tổ

Vợ chồng cũng dị thường hưng phấn, nhìn thấy Vương gia và Tiền Đa Đa, đứng ở trong phòng kêu réo không ngừng

Tiền Đa Đa nhìn thấy trong phủ này ngày thường cùng nàng giao hảo bọn nha đầu, bắt đầu phân phát những lễ vật mua trên đường

Bọn nha đầu vốn e ngại Vương gia uy nghiêm không dám lơ mãng, nhưng Vương phi thiện lương lại không câu nệ tiểu tiết, cũng không đối đãi với các nàng như hạ nhân, khăn tay mỗi người đều có 1 cái

Lí Thừa Tuyên nhìn nường tử mình bị bao quanh, không biết có nên thêm quy tắc cho vương phủ không nữa

Liêu quân gia lại trầm mặc không lên tiếng cười cười. Từ sau khi Tiền Đa Đa vào vương phủ, cùng Vương gia dính như keo như sơn sau không khí trong phủ liền khác hẳn trước kia

Nhìn chủ tử rốt cục cũng tìm được cô nương mà mình yêu thích, hẳn cũng vui mừng vô cùng

“Liêu quân gia, xem ta tặng cho ngài cái gì”

Liêu quân gia còn đang trầm tư suy nghĩ, ống tay áo phút chốc bị người ta kéo lấy, một cái hòm hình chữ nhật đưa đến trước mặt hắn

Chỉ thấy Tiền Đa Đa cười hì hì mở nắp hộp ra, “Thừa Tuyên nói mỗi lần thời tiết trở nên giá lạnh, chân người đều bị đau, đây là nhân sâm ngàn năm để bồi bổ thân thể, xin tặng cho Liêu quân gia.”

Liêu quân gia khẽ nhếch miệng, không biết nên phản ứng như thế nào, “Này..... Lần trước Vương phi mua cho lão nô cái giường bằng da hổ, thật sự là rất tốt, lần này làm sao mà dám nhận lễ vật của ngài nữa ?”

Lí Thừa Tuyên cười nhẹ : “Liên quân gia, coi như là tâm ý của vương phi người hãy nhận đi”

Khó trách người trong vương phủ lại quý mến vương phi như vậy, thì ra nương tử hắn tâm địa thiện lương , biết cách thu phục lòng người, chẳng những đáy lòng bọn họ thật sự coi nàng là chủ tử, ngay cả Liêu quân gia, nay cũng hơi hơi động dung.

Nếu Vương gia cũng mở miệng khuyên bảo, Liêu quân gia tất nhiên là không dám chối từ.

Hắn ở vương phủ nhiều năm, ngày thường nhìn quen các món lễ vật quý báu, liếc về phía nhân sâm ngàn năm, hắn mới biết đâu là quý báu thật sự

Lại nhìn nụ cười không hề có tâm cơ của Vương phi, cùng những người từng cười với mình, Liêu quân gia bỗng có cảm giác cảm động không nói nên lời

Hồi vương gia, có Phúc công công từ trong cung cầu kiến” Ngoài cửa truyền đến tiếng gia phó bẩm báo

“Cho mời”

Một dáng người nhỏ gầy cỡ 50 tuổi đi vào, quỳ gối xuống, “Nô tài khấu kiến lục vương gia”

“Phúc công công không cần đa lễ như vậy, ban thưởng ngồi”

“Tạ lục vương gia ưu ái” Phúc công công đứng dậy, hai mắt cố tình liếc nhìn Tiền Đa Đa. “Lão nô hôm nay đến đây là để phụng theo ý chỉ của hoàng thượng. . Hoàng Thượng nghe nói Lục vương gia ở Nghi Dương gặp nạn, thật là lo lắng, hôm nay biết ngài hồi phủ, đặc biệt phái lão nô đến thăm Lục vương gia . Nếu vương gia còn thấy không thoải mái có thể triệu thái y”

Lí Thừa Tuyên tư thái tao nhã kêu hạ nhân dâng trà nóng, vừng vàng cười.“Hoàng Thượng thật là có tâm, người trở về bẩm báo, bốn vương đã khỏe, xin Hoàng Thượng đừng lo lắng.”

“Lão nô sẽ báo cáo với Hoàng Thượng. Mặt khác, lần này lão nô đến là truyền khẩu dụ thay Hoàng Thượng, mời Vương gia ngày mai tiến cung gặp giá, có việc thương lượng.”

Lí Thừa Tuyên nhú mày căng thẳng : “Nha, hoàng thượng đến tột cùng có chuyện gì quan trọng muốn thương lượng với bốn vương ?”

“Điều này ...” Phúc công công liếc nhìn về phía Tiền Đa Đa rồi không nói nữa

“Lão nô không dám vọng trác thánh ý, đợi ngày mai Vương gia thấy Hoàng Thượng, thì sẽ sáng tỏ.”

Tiền Đa Đa cũng không ngốc. Phúc công công vừa bước vào phòng đã liếc nhìn nàng nhiều lần, xem ra việc này có liên quan đến nàng

Vào đêm sau, Lí Thừa Tuyên rốt cục cũng như nguyện được ôm ấp mỹ nhân, dục vọng nhằn nạy nhiều ngày cuối cùng cũng có thể phát tiết, một lần lại thêm một lần nhấm nhá ngọt ngào của hắn, cho đến khi người nào đó bị ép buộc đến nổi thở hồng hộc, mặt đỏ bừng, hắn mới buông tha nàng.

Triền miên sau, hai người ôm nhau, lẫn nhau trong lúc đó giống nhau có tự không xong nùng tình mật ý. Lí Thừa Tuyên đều thích nhìn nàng lần nào cũng ôm chặt lấy hắn, hỏi những vấn đề kì quái làm người ta đỏ mặt đỏ cười

“Người yêu ta không ?”

“Nếu người thật sự nói yêu ta thì người yêu đến bao nhiêu ?”

“Một ngày kia người không thương ta làm sao bây giờ?”

“Ta cảnh cáo người nha, nếu một ngày kia người không yêu ta nữa thì người phải nói trước với ta, nếu ta là người cuối cùng biết được, ta sẽ thừa dịp người ngủ mà giết chết người, xong rồi ta sẽ tự sát”

Đối với mấy câu nói kỳ quái của nàng, Lí Thừa Tuyên chỉ biết dở khóc dở cười. Nếu là nữ tử khác, hẳn sẽ cảm thấy khinh thường, nhưng với người trong lòng, lại làm hắn yêu thích đến 1 khắc cũng không muốn buông tay

“Đứa ngốc kia, mấy vấn đề này người hỏi đến khi nào mới chịu an tâm ?”

Tiền Đa Đa đột nhiên lo lắng ôm cổ hắn, lấy bộ dáng đáng thương nói : “Ta cảm thấy có chuyện gì đó đang xảy ra nhưng ta lại không suy nghĩ được gì”

“Mấy chuyện đó ta sẽ lo, người chỉ cần ngoan ngoãn là được, đừng gây chuyện thị phi nữa, làm cho ta lo lắng là đủ rồi”

Nàng cau mày lại, tức giận nói : “Chẳng lẽ trong mắt người ta là người chuyên gây thị phi vậy sao ?”

Hắn cười nghe nàng, “Người nghĩ rằng ta không biết người đang làm gì sao ?” Hắn trừng phạt nắm lấy mũi nàng, “Si Bảo Bảo bị người mang về, người nghĩ ta không biết sao ?”

Nàng kinh ngạc khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, “Người..... Người làm sao mà biết?”

“Người nghĩ đường đường vương gia như ta là đứa ngốc sao ? ” Hắn vô lực lắc đầu, không biết nên cười hay nên giận. Nữ nhân này cứ nhiên cho Si Bảo Bảo giả dạng thành binh lính đi theo, vấn đề là thân hình ốm yếu kia lại mặc bộ quần áo rộng thùng thình như vậy, chỉ cần chú ý cẩn thận là biết được

Tiền Đa Đa có chút lo lắng, “Người sẽ không đưa Si Bảo Bảo về Nghi Dương chứ ?”

“Ta là nam nhân vô tình vậy sao ? Tuy nữ nhân kia ăn rất nhiều nhưng đường đường là lục vương phủ cũng nuôi không nổi một nữ nhân sao ? ” Hắn hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của nàng, “Ngày mai tiến cung ta sẽ người đi gặp hoàng thượng, từ sau khi người thành thê tử của ta, hoàng thượng và thái hậu cũng chưa gặp qua mặt người”

“Hôm nay Phúc công công đánh giá người, có lẽ bây giờ đang bẩm báo với Hoàng thượng, ta đoán, hẳn là Hoàng Thượng tò mò người nên mới phái công công đến tìm hiểu thật hư. Lúc trước ta lấy cớ kia cho người vào phủ, làm người xấu hổ, lần này vừa lúc báo cáo ngọn nguồn với hoàng huynh, xin hắn tứ hôn, bốn vương muốn đường đường chính chính đưa người vào Vương phủ , trở thành Lục vương phi.”

Tiền Đa Đa nghe thấy, đáng lẽ phải thấy vui mừng nhưng không hiểu sao, nàng lại thấy bất an vô cùng ..

Sáng sớm hôm sau, hai người bắt đầu vào cung diện thánh

Lần đầu tiên chiêm ngưỡng hoàng cung Dạ Hi quốc, Tiền Đa Đa không khỏi tò mò nhìn chung quanh

Những hình ảnh trong ti vi hiện lên trong óc, tường thành cao cao, ngói lưu ly chói mắt, tảng đá thành mặt đường, bốn phía đầy thủ vệ, làm người ta nhìn không được mà e ngại. Thân ở tại đây dạng hoàn cảnh, cổ đại có được hoàng quyền thiên tử đế vương, khó trách sẽ làm nhân không tự chủ được đối bọn họ sinh ra kính sợ tâm lý.

“Phi yến công chúa, liễu phương các không phải tại kia cái phương hướng”

Bên tai truyền đến một tiếng nói mềm mại, Lí Thừa Tuyên cùng Tiền Đa Đa nghe thấy tên Phi Yến công chúa, nhìn không được quay đầu nhìn về hướng đó .

Cách đó không xa, một cô gái cao cao xoã tóc dài xuống, tóc đen bay lên, phía sau có mấy cái nha hoàn xinh đẹp, trong miệng còn cung kính kêu Phi Yến công chúa

Cẩn thận nhìn lại, đúng là cô công chúa điêu ngoa mà bọn họ từng gặp mấy tháng trước. Nếu hôm nay không gặp lại nàng ở hoàng cung, Tiền Đa Đa đã xém quên nàng đi

Đồng thời, Cổ Phi Yến cũng chú ý tới bọn họ, mang theo vài phần lệ phí làm người ta sợ hãi, đi đến trước mặt bọn họ. Khi nàng nhìn thấy Tiền Đa Đa trong mắt tràn ngập địch ý.

“Lục vương gia, đã lâu không thấy, thật nhớ quá a”

Từ sau lần đó, nàng không thể quên được nam nhân tuấn dật này, hấn khí phách, hấn cường thế, hấn trên tức thần thái, hấn chuyên quyền độc đoán làm cho nàng bị hấp dẫn, hận nữ nhân trong lòng được hấn ôm không phải là nàng mà là tiện nhân quần áo thô bỉ kia

Lông mày Lí Thừa Tuyên nhíu lên, đáy mắt phát ra vài tia âm trầm, không chút để ý đánh giá đối phương, trên mặt lộ vẻ tươi cười, nhưng trong lòng lại không có chút ý muốn cười nào

“Cho dù mười năm không thấy, bổn vương cũng không thể nhớ đến người”

Sắc mặt Cổ Phi Yến thay đổi từ hồng đến trắng, đáy lòng rõ ràng hận chết khiếp, nhưng mặt ngoài vẫn duy trì thần thái không chịu thua. “Vương gia cần gì phải dùng cách này để làm nhục bản công chúa?” Sau đó liếc Tiền Đa Đa một cái, lộ ra nụ cười lạnh. “Chẳng lẽ Vương gia còn không biết, không lâu sau chúng ta sẽ không giống như bây giờ nữa sao ”

Tiền Đa Đa nhíu mày, cảm giác càng lúc càng bất an

Sau khi Cổ Phi Yến đi xa, Lí Thừa Tuyên mới tức giận nói : “Điều ngoa công chúa được nuông chiều từ nhỏ như thế này đúng là làm cho người ta phiền chán mà”

“Nhưng câu nói vừa rồi của nàng thật sâu xa.” Tiền Đa Đa không khỏi thì thào tự nói.

Rất nhanh, hai người đã biết câu nói áy náy kia ám chỉ điều gì

“Hoàng thượng , ngài có lầm hay không ? Thần đệ đã có vương phi, làm sao lại nạp thêm vương phi được nữa ? Càng ly kỳ hơn nữa, người mà hoàng thượng muốn thần đệ nạp phi lại là cái Cổ Phi Yến điều ngoa kia”

Khi Lí Thừa Tuyên mang theo Tiền Đa Đa vào cung gặp giá, Hoàng Thượng lại nói như vậy với hấn

Này còn chưa tính, càng làm cho hấn ngoài ý muốn là, trong một thời gian ngắn ngủi, huynh trưởng cũng như thiên tử, lại ném cho hấn một cái đám hỏi, đối tượng lại là Tây Thái công chúa Cổ Phi Yến.

Tin tức này với hấn như sét đánh giữa trời quang . Thế nào cũng không ngờ, một chuyến đi Nghi Dương , lại đổi lấy một mệnh lệnh của đế vương .

Người đế vương trẻ tuổi ngồi trên ngai vàng kia cười nhợt nhạt : “Tuyên đệ, người thân là lục vương gia đương triều, từ nhỏ nhìn thấy nhiều cảnh cung đấu, đương nhiên phải biết hôn nhân của người dĩ nhiên không tránh khỏi quan hệ ngoại giao”

Thần nhiên liếc mắt nhìn nữ tử đang đứng sau lưng đệ đệ, từ khi nàng bước vào điện, mặc dù tư thái khiêm tốn, cấp bậc lễ nghĩa có thêm, nhưng một đôi mắt thủy chung không sợ không ngại, thậm chí lộ ra vài phần linh tính.

Thân là đế vương, bên người bồi dưỡng vài tên tâm phúc, từ lúc lục đệ theo Mai Long trấn trở về, hấn đã muốn biết việc giữa Tiền Đa Đa và đệ đệ

Nghe đến có liên quan đến lợi ích quốc gia, Lí Thừa Tuyên cười lạnh nhìn hoàng huynh của mình, “Hoàng thượng, nếu ngài coi trọng lợi ích của đất nước như thế, vậy tại sao không đem Tây Thái công chúa nhét vào hậu cung của ngài”

Hoàng thượng trầm giọng cười, ” Tây Thái công chúa đã chỉ rõ họ tên là phải lấy lục vương gia, trăm làm sao dám đoạt lại ?”

“Hừ, nếu hoàng thượng thích nữ nhân điều ngoa như vậy, cứ việc cướp đi, trong lòng thần đệ vốn đã có tình cảm chân thành, không thể để cho nữ tử khác tồn tại. Nếu hoàng thượng không muốn tạo thành bi kịch dân gian, vẫn kêu thần đệ cưới công chúa Tây Thái, thần đệ không làm được”

“Nha ? Tình cảm chân thành trong lòng Tuyên đệ chính là cô nương này sao ? ” Về mặt hấn đùa cợt , ” Theo điều tra của trẫm, nàng chỉ là nữ nhi của một tên cầm đồ nhỏ nhoi tại Mai Long trấn thôi, thân phận thấp kém như thế làm sao có thể đánh đồng với Tây Thái công chúa ?”

“Huống hồ người thân là đương triều lục vương gia, dưới một người mà trên vạn người, cho dù là có nhiều nữ nhân thì sao ? Trẫm tự thấy không có vấn đề gì “

Lí Thừa Tuyên bị hoàng huynh châm biếm đến lửa giận sôi lên, thế nhưng lúc này Tiền Đa Đa vẫn thuy thủ chung không nói lời nào, âm thầm đánh giá vị thiên tử ngồi trên cao

Nàng nghe nói Lí Thừa Tuyên nói hoàng thượng chỉ hơn hấn một tuổi, thuở nhỏ tình cảm thâm hậu

Ngũ quan tinh xảo, hai người tuy là huynh đệ, nhưng Thừa Tuyên tuần mỹ phi thường, lại quá mức âm nhu, nếu mặc trang phục nữ, chắc chắn không ai biết

Còn Lí Thừa Trạch, tuy cũng có khuôn mặt tuần mỹ khuynh thành, nhưng lại tản ra khí chất khiếp người, có chút cảm giác độc tài, không thể lường được

“Thần đệ đã sớm thề trước mặt ái thê, kiếp này vĩnh viễn không nạp thiếp, hay là hoàng thượng muốn thần rơi vào vạn kiếp bất phục ?”

“Thề ?” Hoàng thượng ngồi cười, “Tuyên đệ, chẳng lẽ ngươi nghĩ ta không biết chuyện tại Mai Long trấn sao ? Toàn bộ Mai Long trấn đều biết, nàng là do bát ca thú vào vương phủ, thân phận không rõ, như thế nào có thể coi là Lục vương phi của Dạ Hi quốc ?

Người vui chơi bên ngoài trẫm không can thiệp, nhưng nếu là quốc sự, trẫm sẽ không đồng ý”

Một chút hấn lại nói:“Tây Thái quốc có nghề chăn nuôi phát đạt, sản vật phì nhiêu, binh hùng tướng mạnh, tuy là ta Dạ Hi quốc phụ quốc, hàng năm đúng hạn tiến cống, nhưng khi tất yếu vẫn nên biết sử dụng thời cơ .”

“Cho nên Hoàng Thượng không quản thần đệ có vui hay không, cố ý bức bách thần đệ thành hôn với Cổ Phi Yến?”

“Trẫm nghĩ đó chính là nghĩa vụ của ngươi”

“Nếu thần đệ không đồng ý ?”

“Nếu ta kiên trì ?”

“Nếu thần đệ kháng chỉ ?”

“Ngươi dám ?”

Về mặt Lí Thừa Tuyên không chút nào sợ hãi, cười lạnh : “Hoàng thượng nghĩ thần đệ không dám ?”

Lí Thừa Trạch lạnh lùng cười, lấy tay xoa cằm , “Việc này thật rất ra thú vị , hay là câu kia hướng quan giận dữ vì hồng nhan, chính là tuyên đệ giờ phút này hình dung?”

“Thần đệ cho rằng.....”

Không chờ Lí Thừa Tuyên nói xong, Tiền Đa Đa đã đứng trước mặt hấn, làm lễ với cao cao tại thượng trước mặt

“Hoàng Thượng, không hề có hướng quan giận dữ vì hồng nhan xảy ra. Lục vương gia sẽ cưới Phi Yến công chúa làm phi, tất cả đều dựa vào ý của Hoàng thượng mà làm, dân nữ sẽ không cùng Tây Thái công chúa tranh thủ tình cảm, nếu Hoàng Thượng cố ý hạ chỉ, dân nữ cam nguyện làm thiếp!”

“Tiền Đa Đa, ngươi rốt cuộc đang nói cái gì!” Lí Thừa Tuyên kéo nàng đến trước mặt, tức giận hỏi,“Ngươi ngang nhiên đồng ý hôn sự này thay ta ?”

“Vương gia.....” Tiền Đa Đa quay đầu nhìn hấn, bên môi nổi lên một tia cười tà khí.“Ngài có chức vụ quan trọng trong triều , mỗi tiếng nói cử động tất nhiên đều được dân chúng chú ý, nay Tây Thái vương cùng ta Dạ Hi quốc có đám hỏi, với hai bên có lẽ là nhiều lợi vô hại. Huống chi, hôn sự này là do Hoàng Thượng

làm chủ, ngài nếu kháng chỉ không tuân.....” Công thiên tử, hướng hấn trừng mắt nhìn, “Nhưng là muốn giết đầu .”

Lí Thừa Tuyên nhất thời không nói gì. Theo hiểu biết của hấn, đừng nói là cho nàng làm thiếp, cho dù cho nàng làm Vương phi, hấn cưới một đồng tiểu thiếp về nhà, nàng cũng sẽ trở mặt.

Bây giờ nàng lại đồng ý, chắc là có gì bất thường ?

Trong lúc nhất thời, hấn chờ mong xem nàng có thể làm gì

“Nhưng thừa hoàng thượng ...” Quay đầu lại, Tiền Đa Đa khôn khéo trả lời, “Nếu muốn dân nữ làm thiếp, dân nữ cũng có điều kiện ...”

10. Chương 10

“Điều thứ sáu, bất hiếu với cha mẹ, dối dãi với nữ tử không tốt, trượng trách ba mươi. Điều thứ bảy, ngược đãi nô bộc, vô cớ quở trách , phạt quỳ từ đường năm canh giờ. Điều thứ tám, thân là vương mẫu, thì không được đổ kị với thiếp thất, đổ kị với nhau..... Lục đục với nhau.....”

“Công chúa, nếu đến giữa trưa hôm nay ngài vẫn chưa thuộc được thì phải tiếp tục quỳ ở từ đường .”

Liêu quần gia tay cầm sách vở, mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm Cổ Phi Yến trước mặt .

Mười ngày trước, Vương gia bị triệu vào cung diện thánh, khi trở về, bên cạnh lại có thêm cô gái hồng y ương ngạnh này

Vương gia chỉ dặn dò một tiếng, nàng là Tây Thái công chúa, không lâu sau sẽ gả vào Vương phủ làm Vương phi

Hạ nhân trên dưới Vương phủ nhất thời đều khiếp sợ không thôi, không thể tin đây là sự thật

Trước mặt mọi người vẫn còn một đương sự khác — Tiền Đa Đa , nhưng nàng chỉ mỉm cười, khiêm tốn nói:“Đây là thánh chỉ của Hoàng Thượng, sau này mọi người đừng gọi ta là Vương phi nữa, trong phủ đã có Vương phi mới rồi .”

Mọi người lại hoài nghi nhìn về chủ tử nhà mình. Dựa theo mức độ sủng ái của Vương gia với Tiền Đa Đa, cho dù là Hoàng Thượng hạ chỉ, hấn cũng không dễ dàng thoả hiệp

Kết quả Lí Thừa Tuyên thông dong nói:“Thánh mệnh khó tư, bốn vương thân là thần tử, dĩ nhiên phải phục tùng, nhưng trước ngày đại hôn còn đến ba tháng, vậy ...”

Hấn nở nụ cười rất vô tội, nhưng đó là thần thái nham hiểm mà bọn hạ nhân nhìn quen rồi.“Phi yến công chúa từ nhỏ sống ở Tây Thái , không hiểu nhiều về lễ nghi cung đình ở Dạ Hi quốc ta, Thánh Thượng có lệnh, trước ngày đại hôn phải cho nàng rõ ràng những quy tắc lễ giáo, Liêu quần gia, chuyện này người tự mình giám sát đi”

“Nhớ rõ, trước ngày đại hôn, vẫn là khách quý của Dạ Hi quốc chúng ta, cho nên Liêu quần gia nhất định phải dạy nàng tất cả những lễ nghi để nàng biết rõ ràng, tường tận !”

Khi nói những lời này, hấn còn không quên quăng cho Liêu quần gia một ánh mắt

Làm việc lâu năm trong Vương phủ, Liêu quần gia đã sớm hiểu rõ từng động tác của chủ tử, nhắc mi, nháy mắt, hấn đều hiểu rõ ý của đối phương, và cũng biết mình nên làm gì

Mà hạ nhân trong Vương phủ đã sớm coi Tiền Đa Đa như Vương phi, hiển nhiên không ủng hộ Cổ Phi Yến

Y mình là Tây Thái công chúa, Cổ Phi Yến chẳng những thị cường lăng nhạo, hơn nữa còn điều ngoa tùy hứng, Ninh Nhi nhất gan chỉ vô tình làm bể một ly trà, đã bị nàng hung hăng mắng chửi

Ngắn ngủn mấy ngày, tiếng than oán trong Vương phủ đã rầm trời

Nhưng đương sự cũng không tốt hơn là mấy, lúc trước gặp mặt Lục Vương gia ở đầu đường sau , trở về Tây Thái đều không thể quên, liền năn nỉ phụ vương thúc đẩy chuyện tốt của hai người, Tây Thái vương không

có kiên nhẫn với nàng, đành mang nàng vào hoàng cung Dạ Hi quốc gặp Thánh giá, đưa ra các điều kiện tốt, chỉ hy vọng Lục vương gia có thể cưới nữ nhi của mình làm phi

Được Hoàng Thượng nhận lời, vốn tưởng rằng nàng chắc chắn được gả cho Lí Thừa Tuyên. Không ngờ, tuy Lục vương gia này không kháng chỉ, nhưng lại đưa ra 1 điều kiện hà khắc — trước khi nàng trở thành Vương phi, phải học hết các lễ nghi cung đình

Từ nhỏ đã sống ở thảo nguyên như Cổ Phi Yến, cùng nam nhi làm bạn, tính cách dữ dằn đã thành thói quen, vì vậy nên vô cùng đau đầu với các lễ nghi của Dạ Hi quốc

Nhưng vì có được Lí Thừa Tuyên, thành công gả vào Lục vương phủ, nên khi Hoàng Thượng ra điều kiện, nàng không chút do dự liền gật đầu đồng ý

Nàng vô cùng tự tin bước vào vương phủ, tự cho là có thể tiếp cận Lí Thừa Tuyên, làm hắn yêu thương mình, kết quả, hơn một phần ba thời gian nàng đã dùng để học tập lễ nghi cung đình

Nhất là vị lão nhân họ Liêu không biết cười này, cao thấp trong phủ đều xưng hô hắn là Liêu quân gia, là một lão nhân hà hà khắc khắc, miệng lúc nào cũng không ngừng nói về quy củ

Trừ những thứ đó ra, hằng ngày còn bắt nàng học tư thế đứng, tư thế quỳ, tư thế ngồi, nếu làm không tốt, nhất định sẽ bị đánh

Ngay cả biểu tình cũng phải học. Gặp Hoàng Thượng thì như thế nào, gặp hoàng thái hậu thì như thế nào, thấy phu quân thì như thế nào, thấy hạ nhân thì như thế nào, nếu làm sai thì phải luyện tập lại 10 lần với biểu tình đó

Sau mười ngày, một công chúa vốn mạnh mẽ như Cổ Phi Yến, lại bị những thứ này tra tấn đến gầy hắc đi Chưa hết, vì nàng không chịu khuất phục nên ngày nào cũng bị ép quỳ trong từ đường. Trong vương phủ, từ đường là nơi đáng sợ nhất, đến hoàng hôn, chỉ còn lại vài ngọn đèn le lét cùng những bài vị của tổ tiên làm bạn, thật sự là đáng sợ vô cùng

Mà khi nàng còn đang bị phạt quỳ thì Lí Thừa Tuyên vui vẻ chơi đùa với Tiền Đa Đa, hết sức sủng nịch, vài buổi tối, chính tai nàng còn nghe thấy được những tiếng kích tình cùng những lời nồng đậm yêu thương của 2 người đó

“Công chúa, ngài lại thất thần !” Khi thanh âm của Liêu quân gia truyền vào tai nàng, nàng cảm giác như cả người đang lạnh run lên

“Nếu hôm nay công chúa không thể học hết những lễ nghi này thì đừng trách lão nô trách phạt công chúa như thế nào, Vương gia đã dặn qua, nếu cần cứ dùng gia pháp để trừng trị .”

“Gia..... Gia pháp?” Đúng là một danh từ xa lạ, Cổ Phi Yến nàng từ nhỏ đã được phụ vương thương yêu, cho dù làm ra chuyện gì, phụ vương cũng đều đau lòng không dám đánh nàng. “Bản công chúa cao quý phi phạm, người dám chạm vào bản công chúa thử xem.”

Liêu quân gia căn bản là không sợ với cảnh cáo của nàng, chỉ lạnh lùng cười nói: “Công chúa đừng quên, nếu ngài gả vào Lục vương phủ, sau này sẽ là chủ nhân của Vương phủ, mỗi một hành động cử chỉ đều là tâm gương để hạ nhân noi theo, nếu ngài không học những lễ tiết này, tương lai làm sao mà tạo uy tín trong nhà ?”

“Vậy tại sao Tiền Đa Đa không cần học ?”

Không công bằng, tương lai nàng là chính thê, mà Tiền Đa Đa bất quá cũng chỉ là thiếp thất, đều là nữ nhân của Lục vương gia, nhưng sao lại chỉ có nàng mới chịu sự dạy dỗ nghiêm khắc này ?

Liêu quân gia bình tĩnh nói: “Ngài là công chúa, thân thể hiển hách, làm sao có thể đánh đồng với nữ tử bình thường, tương lai ngài được gả vào vương phủ, được tôn sùng là Lục vương phi, mà nàng, cùng lắm chỉ là thiếp, công chúa cần gì so sánh mình với nàng ta ?”

“Nhưng Nhưng là ta.....”

Ngay lúc Cổ Phi Yến đang muốn kháng nghị, ngoài cửa truyền đến những tiếng đùa giỡn

Là Tiền Đa Đa cả người màu vàng nhạt, khoát lên một áo choàng màu trắng tinh, tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo

Nàng vừa chạy vừa phát ra tiếng cười thanh thúy, một lát sau, Lí Thừa Tuyên đuổi kịp, ôm lấy từ phía sau, ôm cả người nàng vào trong ngực .

“Tiểu ma đầu này, để xem ngươi chạy thể nào nữa”

“Vương gia thật nhỏ nhen, rõ ràng thua rồi còn không chịu nhận , ta và Bảo Bảo cùng lắm chỉ là lấy đồ của người buôn bán chút thôi a, ngươi cần gì phải trả thù riêng , ách a.....”

Đôi môi mềm mại bị hôn lấy, bọn nha đầu hầu hạ đều quay lưng lại, che giấu khuôn mặt đỏ ửng của mình

Qua đi một nụ hôn triền miên, Lí Thừa Tuyên cười nâng cằm nàng lên.“Vây đi, ta nhanh chóng tìm một người để gả tiểu khát cái kia đi, tránh để nàng ăn hết đồ trong Vương phủ của ta .”

“Bảo Bảo không thể tùy tiện lập gia đình, cho dù gả, dĩ nhiên là phải gả ột người có thân thể trong sạch, huống hồ , nàng và Kiều Kiều đều là tỷ muội tốt, ngươi cũng thể xem nhẹ bên này, coi trọng bên kia.”

Từ khi Bảo Bảo vào vương phủ, liền quen biết với Kiều Kiều, hai cô gái xấp xỉ tuổi, ở chung mấy ngày dĩ nhiên trở thành bạn thân, vô cùng thân thiết.

Đây mới là chuyện Lí Thừa Tuyên để ý nhất, nói tiếp, khách nhân trong phủ gần đây đúng là càng ngày càng nhiều

Thở dài, hần nhin không được nói:“Cả ngày ngươi chỉ biết suy nghĩ cho người khác, không chịu nghĩ ình, trời lạnh vậy mà còn không chịu ngồi yên trong nhà sưởi ấm, ngươi muốn ta đau lòng lắm sao ?”

Tiền Đa Đa tươi cười đầy mặt, nâng hai tay lên, sửa sang áo choàng cho tướng công nhà mình .“Còn nói nữa, ngươi chỉ mặc có một cái áo đã chạy lung tung, lần trước bị thương ở Nghi Dương, Thái y không phải nói phải cẩn thận một chút sao”

“Còn ngươi ? Có uống canh gừng chưa ?”

“Vương gia , ngày nào ngươi cũng ép ta ăn một đồng sơn bào hải vị a”

Hai người nói những câu vô cùng quan tâm đến nhau, cười với nhau, biểu lộ ra tình yêu vô cùng nồng đậm .

Một màn chói mắt này, làm cho Cổ Phi Yến đau lòng vô cùng .

Lí Thừa Tuyên và Tiền Đa Đa , căn bản không có người thứ ba , nàng rốt cuộc đang tranh cái gì ? Cho dù thật sự trở thành thê tử của hần thì sao nào, trong lòng hần vĩnh viễn cũng không có nàng, nàng chắc chắn sẽ rơi vào một kết cục vô cùng bi thảm.

Mà nam nhân mặc quần áo cho nàng, nói năng nhỏ nhẹ với nàng, che chở cho nàng, vĩnh viễn cũng không thể là Lí Thừa Tuyên

Nhìn bọn họ đỡ nhau rời khỏi, bên môi Cổ Phi Yến nở một nụ cười chua xót .

Tây Thái công chúa – Cổ Phi Yến sau khi học qua các lễ nghi cung đình, rốt cuộc không thể chịu nổi, cho nên liền xin phụ vương huỷ bỏ hôn ước, trở về đất nước

Vì thế, Tây Thái vương không thể không yết kiến hoàng đế Dạ Hi quốc lần nữa, tuy lo lắng ình sẽ bị trách cứ, nhưng lại càng lo lắng hơn nếu không có hôn ước này, mối quan hệ giữa hai nước có thể bị phá vỡ

Cho nên khi hần áp a áp đưa ra yêu cầu từ hôn , để tránh Thánh Thượng làm khó dễ, chủ động đưa ra điều kiện bồi thường trước, như hàng năm cống nạp nhiều vàng bạc hơn, thậm chí còn cắt đất cho Dạ Hi quốc

Lí Thừa Trạch nhíu mi suy nghĩ sâu xa, giống như không ủng hộ với trò khôi hài của đối phương

Tây Thái vương thấy thế, lại khom người thi lễ,“Hy vọng thánh thượng đừng trách cứ tiểu nữ, nàng là bị lão thần làm hư , cho nên mới quá đáng như thế, sau khi về nước, thần nhất định sẽ dạy dỗ lại nàng .”

Trầm ngâm một lát, Lí Thừa Trạch lộ vẻ khó xử,“Tuy trẫm thấy rất tiếc cho hôn sự này, nhưng ngươi đã có ý từ hôn, cũng trung thành tận tâm với Dạ Hi quốc, trẫm đành phải đáp ứng . Về phần Lục đệ của trẫm,

dù sao cũng là dưới 1 người trên vạn người, nay gặp chuyện mất mặt này, có lẽ cũng thấy khó xử, trẫm sẽ từ từ khuyên can .”

Nói xong, hần ngẫm chỉ trích Tây Thái vương không biết dạy con, lại đề cao uy nghiêm của lễ giáo Dạ Hi quốc

Tây Thái vương vốn áy náy, nay nghe thấy Hoàng Thượng nói như thế, càng cảm thấy nữ nhi quá đáng, làm mất mặt hoàng tộc quá nghiêm trọng

“Hoàng Thượng răn dạy phải . Lão thần sẽ trừng phạt con gái, không phụ thánh ân.....”

Lại tự trách lại giải thích, cho đến khi Tây Thái vương áy náy rời khỏi Hoàng cung, Lí Thừa Trạch ngồi trên long ỷ mới lộ ra nụ cười thâm trường ý vị

“Xem ra Lục đệ đã tìm được bảo bối ình, chuyện gì cũng nằm trong dự đoán của nàng ấy .”

Nhớ lại ngày ấy, Tiền Đa Đa đứng trước mặt hần nhận chỉ thay Lục đệ, nhận lời sẽ lấy công chúa Tây Thái làm phi, nhưng điều kiện là, công chúa kia phải học tập đầy đủ về lễ nghi của hoàng gia

“Điều thứ sáu, bất hiếu với cha mẹ, đối đãi với nữ tử không tốt, trượng trách ba mươi. Điều thứ bảy, ngược đãi nô bộc, vô cớ quở trách , phạt quỳ từ đường năm canh giờ. Điều thứ tám, thân là vương mẫu, thì không được đồ kị với thiếp thất, đồ kị với nhau..... Lục đệ với nhau.....”

“Công chúa, nếu đến giữa trưa hôm nay ngài vẫn chưa thuộc được thì phải tiếp tục quỳ ở từ đường .”

Liêu quần gia tay cầm sách vở, mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm Cổ Phi Yến trước mặt .

Mười ngày trước, Vương gia bị triệu vào cung diện thánh, khi trở về, bên cạnh lại có thêm cô gái hồng y ương ngạnh này

Vương gia chỉ dặn dò một tiếng, nàng là Tây Thái công chúa, không lâu sau sẽ gả vào Vương phủ làm Vương phi

Hạ nhân trên dưới Vương phủ nhất thời đều khiếp sợ không thôi, không thể tin đây là sự thật

Trước mặt mọi người vẫn còn một đương sự khác — Tiền Đa Đa , nhưng nàng chỉ mỉm cười, khiêm tốn nói:“Đây là thánh chỉ của Hoàng Thượng, sau này mọi người đừng gọi ta là Vương phi nữa, trong phủ đã có Vương phi mới rồi .”

Mọi người lại hoài nghi nhìn về chủ tử nhà mình. Dựa theo mức độ sủng ái của Vương gia với Tiền Đa Đa, cho dù là Hoàng Thượng hạ chỉ, hần cũng không dễ dàng thoả hiệp

Kết quả Lí Thừa Tuyên thông dong nói:“Thánh mệnh khó tư, bốn vương thân là thần tử, dĩ nhiên phải phục tùng, nhưng trước ngày đại hôn còn đến ba tháng, vậy ...”

Hần nở nụ cười rất vô tội, nhưng đó là thần thái nham hiểm mà bọn hạ nhân nhìn quen rồi.“Phi yến công chúa từ nhỏ sống ở Tây Thái , không hiểu nhiều về lễ nghi cung đình ở Dạ Hi quốc ta, Thánh Thượng có lệnh, trước ngày đại hôn phải cho nàng rõ ràng những quy tắc lễ giáo, Liêu quần gia, chuyện này người tự mình giám sát đi”

“Nhớ rõ, trước ngày đại hôn, vẫn là khách quý của Dạ Hi quốc chúng ta, cho nên Liêu quần gia nhất định phải dạy nàng tất cả những lễ nghi để nàng biết rõ ràng, tường tận !”

Khi nói những lời này, hần còn không quên quăng cho Liêu quần gia một ánh mắt

Làm việc lâu năm trong Vương phủ, Liêu quần gia đã sớm hiểu rõ từng động tác của chủ tử, nhắc mi, nháy mắt, hần đều hiểu rõ ý của đối phương, và cũng biết mình nên làm gì

Mà hạ nhân trong Vương phủ đã sớm coi Tiền Đa Đa như Vương phi, hiển nhiên không ủng hộ Cổ Phi Yến. Ý mình là Tây Thái công chúa, Cổ Phi Yến chẳng những thị cường lăng nhược, hơn nữa còn điều ngoa tùy hứng, Ninh Nhi nhất gan chỉ vô tình làm bể một ly trà, đã bị nàng hung hăng mắng chửi

Ngắn ngủn mấy ngày, tiếng than oán trong Vương phủ đã râm trời

Nhưng đương sự cũng không tốt hơn là mấy, lúc trước gặp mặt Lục Vương gia ở đầu đường sau , trở về Tây Thái đều không thể quên, liền năn nỉ phụ vương thúc đẩy chuyện tốt của hai người, Tây Thái vương không có kiên nhẫn với nàng, đành mang nàng vào hoàng cung Dạ Hi quốc gặp Thánh giá, đưa ra các điều kiện tốt, chỉ hy vọng Lục vương gia có thể cưới nữ nhi của mình làm phi

Được Hoàng Thượng nhận lời, vốn tưởng rằng nàng chắc chắn được gả cho Lí Thừa Tuyên. Không ngờ, tuy Lục vương gia này không kháng chỉ , nhưng lại đưa ra 1 điều kiện hà khắc — trước khi nàng trở thành Vương phi , phải học hết các lễ nghi cung đình

Từ nhỏ đã sống ở thảo nguyên như Cổ Phi Yến, cùng nam nhi làm bạn, tính cách dữ dằn đã thành thói quen, vì vậy nên vô cùng đau đầu với các lễ nghi của Dạ Hi quốc

Nhưng vì có được Lí Thừa Tuyên, thành công gả vào Lục vương phủ, nên khi Hoàng Thượng ra điều kiện, nàng không chút do dự liền gật đầu đồng ý

Nàng vô cùng tự tin bước vào vương phủ, tự cho là có thể tiếp cận Lí Thừa Tuyên, làm hấn yêu thương mình, kết quả, hơn một phần ba thời gian nàng đã dùng để học tập lễ nghi cung đình

Nhất là vị lão nhân họ Liêu không biết cười này, cao thấp trong phủ đều xưng hô hấn là Liêu quân gia, là một lão nhân hà hà khắc khắc, miệng lúc nào cũng không ngừng nói về quy củ

Trừ những thứ đó ra, hằng ngày còn bắt nàng học tư thế đứng, tư thế quỳ, tư thế ngồi, nếu làm không tốt, nhất định sẽ bị đánh

Ngay cả biểu tình cũng phải học. Gặp Hoàng Thượng thì như thế nào, gặp hoàng thái hậu thì như thế nào, thấy phu quân thì như thế nào, thấy hạ nhân thì như thế nào, nếu làm sai thì phải luyện tập lại 10 lần với biểu tình đó

Sau mười ngày, một công chúa vốn mạnh mẽ như Cổ Phi Yến, lại bị những thứ này tra tấn đến gầy hấn đi

Chưa hết, vì nàng không chịu khuất phục nên ngày nào cũng bị ép quỳ trong từ đường. Trong vương phủ, từ đường là nơi đáng sợ nhất, đến hoàng hôn, chỉ còn lại vài ngọn đèn le lét cùng những bài vị của tổ tiên làm bạn, thật sự là đáng sợ vô cùng

Mà khi nàng còn đang bị phạt quỳ thì Lí Thừa Tuyên vui vẻ chơi đùa với Tiền Đa Đa, hết sức sủng nịch , vài buổi tối, chính tai nàng còn nghe thấy được những tiếng kích tình cùng những lời nồng đậm yêu thương của 2 người đó

“Công chúa, ngài lại thất thần !” Khi thanh âm của Liêu quân gia truyền vào tai nàng, nàng cảm giác như cả người đang lạnh run lên

“Nếu hôm nay công chúa không thể học hết những lễ nghi này thì đừng trách lão nô trách phạt công chúa như thế nào, Vương gia đã dặn qua, nếu cần cứ dùng gia pháp để trừng trị .”

“Gia..... Gia pháp?” Đúng là một danh từ xa lạ, Cổ Phi Yến nàng từ nhỏ đã được phụ vương thương yêu , cho dù làm ra chuyện gì, phụ vương cũng đều đau lòng không dám đánh nàng.“Bản công chúa cao quý phi phạm, người dám chạm vào bản công chúa thử xem.”

Liêu quân gia căn bản là không sợ với cảnh cáo của nàng, chỉ lạnh lùng cười nói:“Công chúa đừng quên, nếu ngài gả vào Lục vương phủ, sau này sẽ là chủ nhân của Vương phủ, mỗi một hàn động cử chỉ đều là tâm gương để hạ nhân noi theo, nếu ngài không học những lễ tiết này, tương lai làm sao mà tạo uy tín trong nhà ?”

“Vậy tại sao Tiền Đa Đa không cần học ?”

Không công bằng, tương lai nàng là chính thê , mà Tiền Đa Đa bất quá cũng chỉ là thiếp thất, đều là nữ nhân của Lục vương gia , nhưng sao lại chỉ có nàng mới chịu sự dạy dỗ nghiêm khắc này ?

Liêu quân gia bình tĩnh nói.“Ngài là công chúa, thân thể hiển hách, làm sao có thể đánh đồng với nữ tử bình thường, tương lai ngài được gả vào vương phủ, được tôn sùng là Lục vương phi, mà nàng, cùng lắm chỉ là thiếp, công chúa cần gì so sánh mình với nàng ta ?”

“Nhưng Nhưng là ta.....”

Ngay lúc Cổ Phi Yến đang muốn kháng nghị, ngoài cửa truyền đến những tiếng đùa giỡn

Là Tiền Đa Đa cả người màu vàng nhạt, khoát lên một áo choàng màu trắng tinh, tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo

Nàng vừa chạy vừa phát ra tiếng cười thanh thúy, một lát sau, Lí Thừa Tuyên đuổi kịp, ôm lấy từ phía sau, ôm cả người nàng vào trong ngực .

“Tiểu ma đầu này, để xem ngươi chạy thể nào nữa”

“Vương gia thật nhỏ nhen, rõ ràng thua rồi còn không chịu nhận , ta và Bảo Bảo cùng lắm chỉ là lấy đồ của người buôn bán chút thôi a, ngươi cần gì phai trả thù riêng , ách a.....”

Đôi môi mềm mại bị hôn lấy, bọn nha đầu hầu hạ đều quay lưng lại, che giấu khuôn mặt đỏ ửng của mình

Qua đi một nụ hôn triền miên, Lí Thừa Tuyên cười nâng cằm nàng lên.“Vây đi, ta nhanh chóng tìm một người để gả tiểu khát cái kia đi, tránh để nàng ăn hết đồ trong Vương phủ của ta .”

“Bảo Bảo không thể tùy tiện lập gia đình, cho dù gả, dĩ nhiên là phải gả ột người có thân thể trong sạch, hưởng hồ , nàng và Kiều Kiều đều là tỷ muội tốt, người cũng thể xem nhẹ bên này, coi trọng bên kia.”

Từ khi Bảo Bảo vào vương phủ, liền quen biết với Kiều Kiều, hai cô gái xấp xỉ tuổi, ở chung mấy ngày dĩ nhiên trở thành bạn thân, vô cùng thân thiết.

Đây mới là chuyện Lí Thừa Tuyên để ý nhất, nói tiếp, khách nhân trong phủ gần đây đúng là càng ngày càng nhiều

Thở dài, hần nhin không được nói:“Cả ngày người chỉ biết suy nghĩ cho người khác, không chịu nghĩ ình, trời lạnh vậy mà còn không chịu ngồi yên trong nhà sưởi ấm, người muốn ta đau lòng lắm sao ?”

Tiền Đa Đa tươi cười đầy mặt, nâng hai tay lên, sửa sang áo choàng cho tướng công nhà mình .“Còn nói nữa, người chỉ mặc có một cái áo đã chạy lung tung, lần trước bị thương ở Nghi Dương, Thái y không phải nói phải cẩn thận một chút sao”

“Còn người ? Có uống canh gừng chưa ?”

“Vương gia , ngày nào người cũng ép ta ăn một đồng sơn bào hải vị a”

Hai người nói những câu vô cùng quan tâm đến nhau, cười với nhau, biểu lộ ra tình yêu vô cùng nồng đậm .

Một màn chói mắt này, làm cho Cổ Phi Yến đau lòng vô cùng .

Lí Thừa Tuyên và Tiền Đa Đa , căn bản không có người thứ ba , nàng rốt cuộc đang tranh cái gì ? Cho dù thật sự trở thành thê tử của hần thì sao nào, trong lòng hần vĩnh viễn cũng không có nàng, nàng chắc chắn sẽ rơi vào một kết cục vô cùng bi thảm.

Mà nam nhân mặc quần áo cho nàng, nói năng nhỏ nhẹ với nàng, che chở cho nàng, vĩnh viễn cũng không thể là Lí Thừa Tuyên

Nhìn bọn họ đỡ nhau rời khỏi, bên môi Cổ Phi Yến nở một nụ cười chua xót .

Tây Thái công chúa – Cổ Phi Yến sau khi học qua các lễ nghi cung đình, rốt cuộc không thể chịu nổi, cho nên liền xin phụ vương huỷ bỏ hôn ước, trở về đất nước

Vì thế, Tây Thái vương không thể không yết kiến hoàng đế Dạ Hi quốc lần nữa, tuy lo lắng ình sẽ bị trách cứ, nhưng lại càng lo lắng hơn nếu không có hôn ước này, mối quan hệ giữa hai nước có thể bị phá vỡ

Cho nên khi hần áp a áp đưa ra yêu cầu từ hôn , để tránh Thánh Thượng làm khó dễ, chủ động đưa ra điều kiện bồi thường trước, như hàng năm cống nạp nhiều vàng bạc hơn, thậm chí còn cắt đất cho Dạ Hi quốc

Lí Thừa Trạch nhíu mi suy nghĩ sâu xa, giống như không ủng hộ với trò khôi hài của đối phương

Tây Thái vương thấy thế, lại khom người thi lễ,“Hy vọng thánh thượng đừng trách cứ tiểu nữ, nàng là bị lão thần làm hư , cho nên mới quá đáng như thế, sau khi về nước, thần nhất định sẽ dạy dỗ lại nàng .”

Trầm ngâm một lát, Lí Thừa Trạch lộ vẻ khó xử, “Tuy trẫm thấy rất tiếc cho hôn sự này, nhưng người đã có ý từ hôn, cũng trung thành tận tâm với Dạ Hi quốc, trẫm đành phải đáp ứng . Về phần Lục đệ của trẫm, dù sao cũng là dưới 1 người trên vạn người, nay gặp chuyện mất mặt này, có lẽ cũng thấy khó xử, trẫm sẽ từ từ khuyên can .”

Nói xong, hắc ngàm chỉ trích Tây Thái vương không biết dạy con, lại đề cao uy nghiêm của lễ giáo Dạ Hi quốc

Tây Thái vương vốn áy náy, nay nghe thấy Hoàng Thượng nói như thế, càng cảm thấy nữ nhi quá đáng, làm mất mặt hoàng tộc quá nghiêm trọng

“Hoàng Thượng răn dạy phải . Lão thần sẽ trừng phạt con gái, không phụ thánh ân.....”

Lại tự trách lại giải thích, cho đến khi Tây Thái vương áy náy rời khỏi Hoàng cung, Lí Thừa Trạch ngồi trên long ỷ mới lộ ra nụ cười thâm trường ý vị

“Xem ra Lục đệ đã tìm được bảo bối ình, chuyện gì cũng nằm trong dự đoán của nàng ấy .”

Nhớ lại ngày ấy, Tiền Đa Đa đứng trước mặt hắc nhận chỉ thay Lục đệ, nhận lời sẽ lấy công chúa Tây Thái làm phi, nhưng điều kiện là, công chúa kia phải học tập đầy đủ về lễ nghi của hoàng gia.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ham-the-tien-da-da>